

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 422 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η ελπίδα στον δρόμο της Οκτωβριανής Επανάστασης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Γενάρης-Φλεβάρης 2017)

Εργαζόμενοι

Κυβέρνηση & δανειστές
ξεκοκκαλίζουν τον
ΑΔΜΗΕ

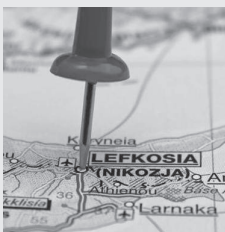
σελ. 7

ΚΚΕ

Μια πρώτη κριτική
για τις θέσεις του
20ου Συνεδρίου

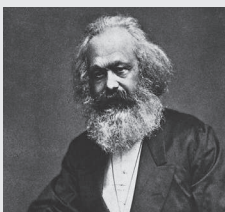
σελ. 10

Κυπριακό

Επαναφορά του
σχεδίου Ανάν

σελ. 12

1867-2017

150 χρόνια από το
«Κεφάλαιο»

σελ. 14

Μέχρι τα τέλη του Φλεβάρη θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηρίζομαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής,

επαναστατικής οργάνωση. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57,**

Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν κου Σωφρόνη Παπαδόπουλου, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

**Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας**
www.okde.gr

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή
- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

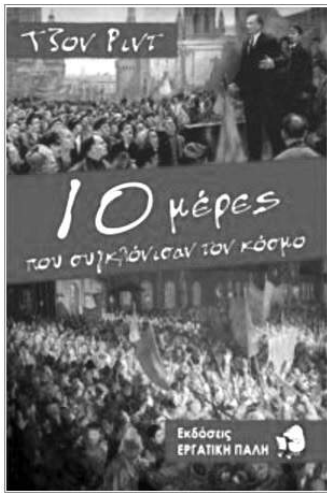
Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

10 μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο

Συγγραφέας: Τζον Ριντ

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβρης 2016

Σελίδες: 430

Τιμή: 10 ευρώ

«Διάβασα με άπειρο ενδιαφέρον κι αμείωτη προσοχή το βιβλίο του Τζον Ριντ «Δέκα Μέρες που Συγκλόνισαν τον Κόσμο». Το συνιστώ μ' όλη μου την καρδιά στους εργάτες όλων των χωρών. Θα ήθελα το βιβλίο αυτό να κυκλοφορήσει σε εκατομμύρια αντίτυπα και να μεταφραστεί σε όλες τις γλώσσες, γιατί δίνει σωστή κι εξαιρετικά ζωντανή εικόνα των γεγονότων που έχουν τόσο μεγάλη σημασία για να καταλάβει κανείς τι είναι η προλεταριακή επανάσταση και τι

είναι η δικτατορία του προλεταριάτου. Τα ζητήματα αυτά είναι σήμερα θέμα για γενική συζήτηση, πριν όμως δεχτεί κανείς ή απορρίψει τις ιδέες που αντιπροσωπεύουν, είναι απαραίτητο να καταλάβει όλη τη σημασία της θέσης που θα πάρει. Χωρίς καμιά αμφιβολία το βιβλίο του Τζον Ριντ θα βοηθήσει να διευκρινιστεί το ζήτημα αυτό που αποτελεί το θεμελιώδες πρόβλημα του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.»

Β. Ι. ΛΕΝΙΝ

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η άποψή μας

Η χρονιά της Οκτωβριανής Επανάστασης

Εκατό χρόνια μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, η ανθρωπότητα βρίσκεται σε μια κρίση πολύ μεγαλύτερη από εκείνη που δημιούργησε τις προϋποθέσεις για το ξέσπασμα της μεγαλύτερης επανάστασης μέχρι σήμερα. Όσοι βιάστηκαν να τη θάψουν και να γιορτάσουν το «θρίαμβό» τους, έντρομοι ανακαλύπτουν καθημερινά ότι το φάντασμά της ξαναγυρίζει και απειλεί το σάπιο, διεφθαρμένο και παρηκμασμένο κόσμο τους.

Ο βασικός λόγος γι' αυτή την κατάσταση είναι η οξύτατη δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού: οικονομική, κοινωνική, πολιτική και βουνά από χρέη και ελλείμματα. Μια κρίση που ξέσπασε από τις αρχές της δεκαετίας του '70 και έκτοτε χειροτερεύει διαρκώς, χωρίς ορατό τέλος.

Τα αδιέξοδα μεγαλώνουν

Τα αποτελέσματα της κρίσης είναι οδυνηρά για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία. Τα περιφημα νεοφιλελεύθερα δόγματα των αποκρατικοποιήσεων/ιδιωτικοποιήσεων, των αντεργατικών μεταρρυθμίσεων... της οικονομίας της αγοράς κ.ά., έχουν εκτινάξει στα ύψη την ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση, τις κοινωνικές ανισότητες, την πείνα, δυστυχία και φρίκη σ' όλες τις χώρες του πλανήτη, ιδιαίτερα στις φτωχότερες. Αυτά τα δεινά συμβαίνουν σε μια εποχή που ανθρωπότητα θα μπορούσε να λύσει όλα τα βασικά προβλήματά της με πολύ λιγότερη εργασία απ' όση δαπανά σήμερα, λόγω της μεγάλης ανάπτυξης του μορφωτικού και τεχνικού επιπέδου των εργαζομένων. Όμως, αυτά τα παράλογα και καταστροφικά αποτελέσματα δεν οφείλονται σε κάποια πολιτική ή σε ανίκανους πολιτικούς (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν ευθύνονται οι πολιτικοί και οι πολιτικές, ιδιαίτερα η κυριαρχούσα απάνθρωπη νεοφιλελεύθερη), αλλά πρώτα απ' όλα και πάνω από όλα στη φύση και τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος.

Σήμερα, φαίνεται ολοκάθαρα ότι η

μακροχρόνια κρίση του καπιταλισμού έχει οδηγήσει σε όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και κάθε είδους ανταγωνισμών, σε άνοδο των οικονομικών εθνικισμών και πολιτικών προστατευτισμού, των εθνικισμών και του ρατσισμού. Όλα αυτά έχουν οδηγήσει: **α)** Στην κατάρρευση και αποσύνθεση κοινωνιών, θεσμών και κομμάτων, κεντροδεξιών και κεντροαριστερών πυλώνων του αστικού καθεστώτος, που κυριάρχησαν πολιτικά μετά τον Β' ΠΠ. **β)** Στην εμφάνιση ακροδεξιών και φασιζόντων ή φασιστικών ρευμάτων/κομμάτων, που αύριο μπορεί να γίνουν επικίνδυνα για τους εργαζόμενους, το εργατικό κίνημα, τον ανθρωπινό πολιτισμό. **γ)** Στη διάλυση πολλών κρατών. **δ)** Στη δημιουργία μεγάλων πληθυσμών βίαια ξεριζωμένων απ' τις χώρες τους (από κάθε είδους ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις), που αναζητούν την τύχη τους σε άλλες χώρες, αλλά συχνά θαλασσοπνίγονται ή φυλακίζονται σε νέα Νταχάου. **ε)** Σε οικολογική, επισιτιστική κρίση και ένα γεωπολιτικό και γεωοικονομικό χάος χωρίς προηγούμενο. **στ)** Σε πολλές επικίνδυνες εστίες πολέμου, κυρίως Κίνα-ΝΑ Ασία, Συρία-Μέση Ανατολή, Ουκρανία-Ρωσία κ.ά., που φέρνουν όλο και πιο κοντά τον γενικευμένο πόλεμο, που με τα σημερινά δεδομένα πιθανότατα θα οδηγούσε σε πυρηνικό όλεθρο.

Αλήθεια! Πόσο αστείοι και ψεύτικοι φαίνονται σήμερα οι ισχυρισμοί των καπιταλιστών ηγετών, όταν μετά την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων μιλούσαν για «διάρκη ειρήνη και ευημερία», «διεθνή κοινότητα και παγκόσμιο χωριό»... και εκείνες τις ηλίθιες βεβαιότητες για το «τέλος της ιστορίας»!

Η θανάσιμη κρίση του ελληνικού καπιταλισμού

Ο ελληνικός καπιταλισμός χρεωκοπημένος και διασωληνωμένος στα μνημόνια αποτελεί θανάσιμη απειλή όχι μόνο για μισθούς, συντάξεις, εισοδήματα, απασχόληση... συστήματα υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης... αλλά για το σύνολο των εργασιακών δικαιωμάτων, των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, για το δικαίωμα της απεργίας και του συνδικαλισμού. Επικεφαλής της πιο άγριας επίθεσης ενάντια στους εργαζόμενους, ο μεταλλαγμένος ΣΥΡΙΖΑ, αφού φόρτωσε στις πλάτες των εργαζομένων και της κοινωνίας το 3^ο μνημόνιο, ετοιμάζεται τώρα να περάσει νέα αντεργατικά μέτρα απίστευτης σκληρότητας συνεπικουρούμενους απ' όλα τα μνημονιακά κόμματα. Το μόνο που ενδιαφέρει την άθλια κυβέρνηση Τσίπρα και την παρέα των μνημονιακών, είναι πως θα παραμείνουν στην εξουσία, πως δεν θα σταματήσει η «χρυσή βροχή» που προέρχεται από τη διαρκή φτωχοποίηση του ελληνικού λαού.

Αυτοί οι ξοφλημένοι στη χώρα μας και στην ΕΕ, όπως δείχνουν τα εκλογικά και τα δημοψηφιστικά αποτελέσματα, αν παραμείνουν στην εξουσία, μόνο συμφορές έχουν να προκαλέσουν στους λαούς τους. Η εμπειρία πολλών χρόνων αυτό δείχνει. Ο ζουρλομανδύας του ευρώ και της ΕΕ μόνο τους καπιταλιστές, ιδιαίτερα τους τραπεζίτες και μια άθλια πολιτικοοικονομική ελίτ ωφελεί. Για όλους τους υπόλοιπους, για μας τους «από κάτω», είτε των χωρών της ΕΕ, είτε του υπόλοιπου κόσμου είναι ο στρατηγικός οργανωτής της αντερ-

γατικής και αντιλαϊκής επίθεσης, το δόρυ του εθνικισμού και ρατσισμού – και μαζί με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, πρωταγωνιστής ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων.

Με φάρο τον κόκκινο Οκτώβρη

Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι ώριμες, για να πετάξουμε από πάνω μας αυτούς του κηφίνες, αυτές τις βδέλλες που τρέφονται από το αίμα μας, από τα πτώματα χιλιάδων και χιλιάδων μεταναστών. Τα γενικά διδάγματα της Οκτωβριανής Επανάστασης, που φέτος τιμάμε τα 100 χρόνια της, μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν οδηγό για να φτάσουμε στην απελευθέρωση απ' όλους αυτούς τους αγριάνθρωπους του 1%, που ελέγχουν πάνω από το 50% του παγκόσμιου πλούτου, από το εκμεταλλευτικό και σάπιο σύστημά τους – και για ν' ανοίξουμε τον δρόμο σε μια δική μας κυβέρνηση, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, την πρώτη φάση μιας πανανθρώπινης σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η ΟΚΔΕ πιστεύει στα διδάγματα του κόκκινου Οκτώβρη και παλεύει αταλάντευτα για τη δημιουργία όλων των συνθηκών για τη σοσιαλιστική επανάσταση στη χώρα μας. Αγώνίζεται για την ανάπτυξη των αγώνων και όλων των μορφών αυτοργάνωσης, την ενότητα των αγώνων και του εργατικού κινήματος σαν βασικές προϋποθέσεις για να καταργήσουμε τα μνημόνια, να διαγράψουμε όλο το χρέος και να βγούμε από την ΕΕ, να εθνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τους τομείς κλειδιά της οικονομίας και τις τράπεζες. Για να συγκεντρωθεί η δύναμη των εργαζομένων ενάντια στον καπιταλισμό και το αστικό κράτος. Η ΟΚΔΕ αντιπαλεύει με όλες τις δυνάμεις της τις ρεφορμιστικές και διασπαστικές πολιτικές απ' όπου και αν προέρχονται, τους σταλινικούς νεκροθάφτες της Οκτωβριανής Επανάστασης. Η ΟΚΔΕ είναι μια χρήσιμη επιλογή για όλους τους εργαζόμενους, για τους φτωχούς και τους νέους – και πρέπει να την οικοδομήσουμε ενόψει των δύσκολων καταστάσεων που έρχονται.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Ένα παιδί πεθαίνει κάθε δέκα λεπτά στην Υεμένη εξαιτίας του υποσιτισμού, της διάρροιας ή λοιμώξεων του αναπνευστικού, ενώ η **πείνα στον παιδικό πληθυσμό** έχει αγγίξει το «υψηλότερο επίπεδο όλων των εποχών», καθώς περίπου 2,2 εκατομμύρια παιδιά χρειάζονται επειγόντως τροφή και φροντίδα. Τουλάχιστον 462.000 παιδιά υποφέρουν από οξύ υποσιτισμό (είναι εξαιρετικά λιποβαρή για το ύψος τους), ραγδαία αύξηση κατά 200% από το 2014, σύμφωνα με το Ταμείο των Ηνωμένων Εθνών για τα Παιδιά. Στην επαρχία Σααντά, όπου ο αραβικός συνασπισμός υπό τη Σαουδική Αραβία εξαπολύει σφοδρούς αεροπορικούς βομβαρδισμούς εναντίον των σιτών ανταρτών Χούτι από τον Μάρτιο του 2015, καταγράφεται ο υψηλότερος δείκτης καθυστέρησης της ανάπτυξης των παιδιών: πλήττει τα οχτώ στα δέκα παιδιά. Είναι ένα ακόμη σημάδι του χρόνιου υποσιτισμού και έχει μη αναστρέψιμες συνέπειες για τη σωματική υγεία και τη γνωστική λειτουργία των παιδιών. Ακόμη και πριν την κλιμάκωση του πολέμου, η χώρα αντιμετώπιζε εκτεταμένη φτώχεια, ελλείψεις τροφίμων και ιατρικών υπηρεσιών. Εξαιτίας του πολέμου, όμως, έχουν σχεδόν καταστραφεί οι υγειονομικές υποδομές της χώρας. Πολλά νοσοκομεία και κλινικές έχουν βομβαρδιστεί, ενώ άλλα αναγκάστηκαν να κλείσουν εξαιτίας των συγκρούσεων.

Μετά από επτά χρόνια μνημονιακών πολιτικών, η πλειονότητα των **εργαζομένων στην Ελλάδα** έχει καταλάβει τι πάει να πει εργασιακός μεσαίwanας. Η νέα υπουργός Εργασίας Αχτσιόγλου παρουσίασε τα στοιχεία που το αποδεικνύουν: 125.000 εργαζόμενοι «αμείβονται» με λιγότερα από 100 ευρώ τον μήνα, μισθό που σε άλλες εποχές αποτελούσε φιλοδώρημα. Πέρα όμως από τη «γενιά των 100 ευρώ», άλλο ένα εκατομμύριο εργαζόμενοι καλούνται να τα βγάλουν πέρα με μισθό λιγότερο των 1.000 ευρώ τον μήνα. Ο κατώτατος μισθός στην Ελλάδα, που είναι χαμηλός σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη, μειώθηκε κατά 22% και κατά 32% για τους νέους κάτω των 25 ετών. Οι μειώσεις μισθών δεν βοήθησαν στην ένταξη των ανέργων στην αγορά εργασίας, αντιθέτως αύξησαν τα ποσοστά της ανεργίας από 7% το 2009 σε 27,9% το 2013 και η ανεργία των νέων διαμορφώνεται πάνω από 50% το 2016. Σε επίπεδο νέων προσλήψεων, περισσότερο από το 50% των προσλήψεων το 2015 αφορούν ευέλικτες μορφές απασχόλησης, με αποτέλεσμα να αυξηθεί δραματικά ο αριθμός των «φτωχοποιημένων εργαζομένων», ενώ αυξήθηκε πολύ και η αδήλωτη εργασία.

Αρνητικό ισοζύγιο κατέγραψε, για μια ακόμα φορά, η **επιχειρηματικότητα στην Ελλάδα** το 2016, καθώς έκλεισαν πολύ περισσότερες επιχειρήσεις από αυτές που άνοιξαν. Σχεδόν 100 επιχειρήσεις την ημέρα αναγκάστηκαν να κατεβάσουν ρολά. Όπως φαίνεται από τα στοιχεία του Γενικού Εμπορικού Μητρώου (ΓΕΜΗ), έβαλαν «λουκέτο» 5.372 επιχειρήσεις περισσότερες από αυτές που ενεγράφησαν. Πιο αναλυτικά, το 2016 οι διακοπές, πτωχεύσεις και διαγραφές επιχειρήσεων έφθασαν τις 33.606, από 28.203 το 2015, καταγράφοντας έτσι μια αύξηση 19%. Παράλληλα, οι νέες επιχειρήσεις που συστάθηκαν δεν ξεπέρασαν τις 28.250, 2.000 λιγότερες απ' ό,τι το 2015. Οι λόγοι της κατάρρευσης των μικρομεσαίων επιχειρήσεων είναι προφανείς: η υπερφορολόγηση, που τις έχει γονατίσει, η πτώση της κατανάλωσης και η έλλειψη ρευστότητας. Από την ποιοτική ανάλυση των στοιχείων του ΓΕΜΗ προκύπτει πως η μεγαλύτερη διαρροή καταγράφεται στις ατομικές επιχειρήσεις, όπου λουκέτο έβαλαν φέτος πάνω από 21.000 επιχειρήσεις, από 17.104 το 2015 και 24.717 το 2014.

Εξαγγελίες Τσίπρα για «13^η σύνταξη» Δίχως τσίπα!

Στις 8/12, ο Τσίπρας, χωρίς ίχνος τσίπας, με δι-
άγγελμά του προς εμάς
τους ιθαγενείς, εξήγγειλε την
«άμεση χορήγηση, ενόψει εορ-
τών, 617 εκ. ευρώ σε περίπου
1,6 εκ. συνταξιούχους που λαμ-
βάνουν συντάξεις κάτω των 850
ευρώ». Κάτι ψέλλισε για «κοι-
νωνική αναδιανομή», για «στα-
θερή δέσμευση στη στήριξη των
πιο αδύναμων». Ισχυρίστηκε
ότι έτσι «έχουμε σήμερα τη δυ-
νατότητα να κάνουμε πράξη μια
παλιότερη δέσμευσή μας για
13η σύνταξη σε όσους συνταξιούχους το έχουν με-
γαλύτερη ανάγκη». Τέλος, υποσχέθηκε ότι «όσο τα
περιθώρια της οικονομίας διευρύνονται, όσο πε-
ρισσότερο η χώρα ανακάμπτει, τόσο ευρύτερη και
ουσιαστικότερη θα είναι η κοινωνική αναδιανομή
για την στήριξη αυτών που έχουν πραγματική ανά-
γκη». Επίσης, στην ομιλία του στη Βουλή ενόψει
του προϋπολογισμού του 2017, τόνισε ότι αυτή η
παροχή συνολικά είναι 4,7 φορές μεγαλύτερη από
το ποσό του ΕΚΑΣ που κόπηκε το 2016!

Πάνω σ' αυτές τις εξαγγελίες έχει στηθεί
ένα απίστευτο γαϊτανάκι δηλώσεων και
αντιδηλώσεων μεταξύ παλιών και νέων
μνημονιακών (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ, ΣΥΡΙΖΑ,
ΑΝΕΛ κ.λπ.), που μαλώνουν ποιος είναι ο πιο...
φιλολαϊκός!

Υπάρχει σωρός ερωτημάτων και ερωτη-
ματικών γι' αυτή την εξαγγελία: ποιοι δι-
καιούνται, τι ποσό κ.λπ. Ερωτήματα που
αφορούν τους πραγματικούς σκοπούς ή κίνητρα
των «Τσιπρανέλ». Σχετικά με το αν ήξεραν ή όχι
οι δανειστές/τοκογλύφοι. Αν η εξαγγελία αποτελεί
«μονομερή ενέργεια», με την οποία αν τελικά δι-
αφωνούν οι «θεσμοί», οπότε θα μπορούσε και να
ακυρωθεί.

Το ποσό που θα μοιραστεί, αν τελικά μοι-
ραστεί –ποσό ελεημοσύνης, ταπείνωσης
και ντροπής– δεν θα είναι παρά σαν τις
χάντρες που μοίραζαν στους ιθαγενείς στην Αμε-
ρική οι πρώτοι κατακτητές. Ταυτόχρονα, μ' αυτό
το ποσό, οι μνημονιακοί στοχεύουν να κρύψουν,
να ωραιοποιήσουν όλες τις περικοπές, τις κατα-
στροφικές αντεργατικές και αντιλαϊκές πολιτικές
τους. Αν και κάθε συνταξιούχος και η οικογένειά
του ξέρουν καλύτερα τι έχουν ήδη στερηθεί από τα
Μνημόνια, ενδεικτικά αναφέρουμε: Οι εξαγγελίες
Τσίπρα σημαίνουν ότι μόνο για μια φορά, εφάπαξ,
πριν το τέλος του 2016, το 60% των συνταξιούχων
–όσοι παίρνουν κύρια και επικουρική μιστά κάτω
από 850 ευρώ– θα πάρει ένα ποσό ίσο με τη διαφο-
ρά της σύνταξης που παίρνουν από τα 850 ευρώ,
και που σε κάθε περίπτωση το χορηγούμενο ποσό
δεν θα είναι μικρότερο από 300 ευρώ. Η «παροχή»
αφορά συνταξιούχους όλων των ταμείων. Είναι
προφανές ότι στη σημερινή οικονομική και κοιν-
ωνική κατάσταση για πολλούς συνταξιούχους και
τις οικογένειές τους, αυτό μοιάζει κυριολεκτικά
μάννα εξ ουρανού.

Ταυτόχρονα, όμως, «κύριε» Τσίπρα, «κύρι-
οι» των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, των Μνημονίων,
παλιών, νέων και μελλοντικών, κάθε συ-
νταξιούχος και η οικογένειά του γνωρίζουν ότι
έχετε πετσοκόψει, όλοι σας, τουλάχιστον 12 φορές
τις συντάξεις, επιβάλλοντας 12 διαφορετικές μει-
ώσεις, ελέω Μνημονίων. Ότι πέρα από τους δα-
νειστές/τοκογλύφους, τραπεζίτες και μια χούφτα

μεγάλους επιχειρηματίες έχετε πετάξει τη συντρι-
πτική πλειοψηφία της κοινωνίας στον καιάδα της
ανεργίας, υποαπασχόλησης, υπερφορολόγησης,
του ξεζουμίσματος, της φτώχειας και εξαθλίωσης.
Ότι το 55% περίπου του συνόλου των νοικοκυ-
ριών επιβιώνουν εν μέρει ή εξολοκλήρου από τις
υπάρχουσες συντάξεις. Ότι οι συντάξεις, που στη
συντριπτική τους πλειοψηφία είναι κάτω από 800
ευρώ, εσείς διαγκωνίζεστε ποιος θα τις καταργή-
σει, αρκεί να είστε κυβέρνηση. Ότι θα τις καταργή-
σετε, σε κάποια επόμενη «αξιολόγηση». Με κάποιο
«κόφτη», με αρχικό επαναυπολογισμό όλων των
υπαρχουσών κύριων συντάξεων (οι επικουρικές
συντάξεις ήδη έχουν επαναυπολογιστεί), με κα-
τάργηση της λεγόμενης «προσωπικής διαφοράς»
και, στη συνέχεια, με κατάργηση (όπως και με το
ΕΚΑΣ) της λεγόμενης «εθνικής σύνταξης»!

Για να είμαστε ακόμη πιο συγκεκριμένοι, τι
ακριβώς αποτελεί αυτή η «παροχή», ας κα-
ταγράψουμε 2 τυχαία αλλά υπαρκτά παρα-
δείγματα.

Ένας συνταξιούχος που παίρνει αναπηρική
σύνταξη 500 ευρώ το μήνα καθαρά, από το
2012 ως και το 2016 του έχουν κόψει την
13η και 14η σύνταξη για 5 έτη, δηλαδή καθαρά και
συνολικά 5.000 ευρώ, χωρίς να υπολογίσουμε τις
μειώσεις από το 2010. Τώρα, σ' αυτόν τον συντα-
ξιούχο, θα δώσετε 350 ευρώ μικτά! Στο όνομα της
κοινωνικής αναδιανομής –άραγε από ποιους και
για ποιους– αρπάξατε, ελέω Μνημονίων, και μόνο
από έναν συνταξιούχο, 5.000 ευρώ! Και τώρα θα
του δώσετε... 350! Ντροπή σας!

Έστω συνταξιούχος των 666,07 ευρώ μικτά,
που με το αντισφαλιστικό Κατρούγκα-
λου του αφαιρέθηκε το ΕΚΑΣ, περίπου 172
ευρώ μικτά μηνιαία. Αυτός ο συνταξιούχος έχασε
λόγω κατάργησης του ΕΚΑΣ από τον περασμένο
Ιούνιο, ένα ποσό περίπου 1.204 ευρώ. Από την κα-
τάργηση της 13ης και 14ης σύνταξης από το 2012
και μετά, χωρίς τους προηγούμενους περιορισμούς
του αφαιρέθηκαν βίαια περίπου 6.660 ευρώ. Αυτός
ο συνταξιούχος, σύμφωνα με την εξαγγελία, «δι-
καιούται» καταρχήν περίπου 183 ευρώ μικτά και
τελικά θα «πάρει» 300 ευρώ! Αυτός λοιπόν ο «ιθα-
γενής», κατά τη μνημονιακή λογική, θα πρέπει να
χαίρεται που αντί για 183 ευρώ θα πάρει 300 και σε
κάθε περίπτωση να μη θυμάται το τι του έκλεψαν ή
τον στέρησαν! Του αρπάξατε ελέω Μνημονίων, και
μόνο από έναν συνταξιούχο, πάνω από 7.864 ευρώ.
Και τώρα θα του δώσετε... 300! Ξανά ντροπή σας!

Παλιοί και νέοι Μνημονιακοί πράγματι
εφαρμόζουν πιστά, και μάλιστα χωρίς
τσίπα, μια και μοναδική κοινωνική αναδι-
ανομή: αρπάζουν από τους πολλούς, ταΐζουν τους
λίγους.

■ Τηλέμαχος Λάχανης

επίκαιρα...

Λοκ Άουτ στη Νομική Αθηνών

Για την Τετάρτη 14/12 ήταν προγραμματισμένη η
εκδήλωση «15 χρόνια αιχμάλωτος – 7 χρόνια όμη-
ρος», που αφορούσε τις επαναλαμβανόμενες απορρί-
ψεις των αιτήσεων του Δημήτρη Κουφοντίνα, για την
χορήγηση των τακτικών του αδειών. Ο ίδιος έλαβε
εμπιστευτικό έγγραφο από τη Νομική Σχολή του Πα-
νεπιστήμιου της Αθήνας, η οποία ζητά να του απαγο-
ρευτεί να παρέμβει στην εκδήλωση. Το πρωί της μέρας
εκείνης, η σχολή ήταν κλειδωμένη υπό το καθεστώς
του λοκ άουτ, με διμοιρίες ΜΑΤ να την έχουν περικυ-
κλώσει και να απαγορεύουν την πρόσβαση. Παρ' όλα
αυτά, αγωνιστές/στρίες κατάφεραν να σπάσουν στην
πράξη τον αποκλεισμό και να μπουν στο κτήριο, με
τις διμοιρίες να περικυκλώνουν τον χώρο.

Οι λόγοι για τους οποίους ο Δημήτρης Κουφοντί-
νας δεν παίρνει άδειες και φιμώνεται με τέτοια λύσσα
είναι προφανείς. Έχει αναλάβει από την πρώτη δίκη
την πολιτική ευθύνη για την οργάνωση «17 Νοέμ-
βρη» και παραμένει αμετακίνητος στις ιδέες του μέχρι
σήμερα, αρνούμενος να αποκηρύξει την δράση του,
όπως του ζητούν, για να του χορηγήσουν άδεια.

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, την ίδια στιγ-
μή που με μανία απαγορεύει αυτή την εκδήλωση, δεν
φαίνεται να την ενοχλεί να φωτογραφίζονται βουλευ-
τές της με τους δολοφόνους της Χρυσής Αυγής ή να
τους παρέχει βήμα εδώ και μήνες μέσω του «πλουρα-
λισμού και της αντικειμενικότητας» της ΕΡΤ. Η μνη-
μονιακή αυτή συγκυβέρνηση έχει διαλέξει από την
πρώτη μέρα στρατόπεδο.

Να παρθεί πίσω η απόλυση μηχανικού στην βιομηχανία Παπαστράτος

Την Πέμπτη 15 Δεκέμβρη, στις 8:30 το πρωί, πραγ-
ματοποιήθηκε παράσταση διαμαρτυρίας στο εργο-
στάσιο της καπνοβιομηχανίας «Παπαστράτος-Philip
Morris» στον Ασπρόπυργο, από το Σωματείο Μισθω-
τών Τεχνικών. Ο λόγος είναι η άδικη και καταχρηστι-
κή απόλυση συναδέλφου μηχανικού και μέλους του
σωματείου, που μάλιστα πάσχει από σκλήρυνση κατά
πλάκας. Στην κινητοποίηση συμμετείχε, επίσης, η Συ-
ντονιστική Επιτροπή Αγώνα Αναπήρων (ΣΕΑΑΝ)
και ο Ενιαίος Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων ΑμΕΑ
Αττικής και Νήσων.

Πριν καν λήξει η «δοκιμαστική περίοδος» του (12
μήνες), η εργοδοσία απέλυσε τον εργαζόμενο, με μόνο
«επιχείρημα» πως αργούσε να προσέλθει το πρωί για
λόγους υγείας, αν και πάντοτε η αναπλήρωση του
χρόνου γινόταν, και με το παραπάνω, το απόγευμα
και το βράδυ. Το ΣΜΤ, αφού επεδίωξε επανειλημμέ-
να συνάντηση με την εργοδοσία, η οποία με διάφο-
ρες προφάσεις αρνήθηκε, προχώρησε σε καταγγελία
στην επιθεώρηση εργασίας. Η επιθεώρηση δικαίωσε
τον εργαζόμενο, ενέκρινε την επαναπρόσληψή του
και ζήτησε να ληφθεί υπόψη το ζήτημα υγείας. Παρ'
όλα αυτά, η εργοδοσία όχι μόνο δεν έκανε την επα-
ναπρόσληψη, αλλά απειλεί και με μηνύσεις για δήθεν
συκοφαντική δυσφήμιση. Στην τριμερή συνάντηση,
που έγινε τον Ιούνιο, η εργοδοσία παραδέχθηκε πως
καταπάτησε τη σύμβαση, ο εργαζόμενος δικαιώθηκε
ξανά, αλλά η επαναπρόσληψη δεν έγινε ποτέ.

Είναι ολοφάνερο ότι όλα τα βάρβαρα αντεργατικά
μέτρα των μνημονιακών πολιτικών, που βαραίνουν
στις πλάτες των εργαζομένων, ανάγουν το διευθυ-
ντικό δικαίωμα στον υπέρτατο νόμο και μετατρέπουν
τους εργαζομένους σε «άψυχα αντικείμενα μιας χρή-
σης» στα χέρια των εργοδοτών. Πρέπει να πάρουμε
την κατάσταση στα χέρια μας και να καταργήσουμε
τα μνημόνια τους στην πράξη, με οργάνωση στους
χώρους δουλειάς και μαχητικούς αγώνες, διεκδικώ-
ντας καλύτερες συνθήκες εργασίας, σταθερό ωράριο,
αυξήσεις στους μισθούς, συλλογικές συμβάσεις, απα-
γόρευση των απολύσεων.

Απεργία ΠΙΝΟ Οι ναυτεργάτες δείχνουν τον δρόμο!

Μετά από 9 μέρες επαναλαμβανόμενων 48ωρων απεργιών, η διοίκηση της Πανελλήνιας Ναυτικής Ομοσπονδίας (ΠΙΝΟ) αποφάσισε στις 10/12 την προσωρινή αναστολή των απεργιακών κινητοποιήσεων. Η ΠΙΝΟ απαιτούσε διασφάλιση θεμελιωδών δικαιωμάτων των **ελλήνων ναυτικών** εν ενεργεία και συνταξιούχων.

Οι επερχόμενες νέες μειώσεις στις κύριες και επικουρικές **συντάξεις** και στα εφάπαξ δεν αφήνουν περιθώρια για άλλες επιλογές. Οι εκπρόσωποι των ναυτεργατικών σωματείων έχουν διατυπώσει σειρά από ζητήματα που τους απασχολούν, μεταξύ των οποίων η υπογραφή νέων συλλ. συμβάσεων στην πο-ντοπόρο ναυτιλία (εκκρεμεί από το 2010), το θέμα της ανεργίας, η παραβίαση των ωρών εργασίας στα πλοία της ακτοπλοΐας, η μείωση των οργανικών συνθέσεων στα πλοία των διεθνών γραμμών και η υλοποίηση της εξόφλησης των δεδουλευμένων αποδοχών πολλών μηνών στα πληρώματα επιβατηγών πλοίων. **Το προεδρείο της ΠΙΝΟ έχει θέσει επίσης το θέμα της καταστολής της «μαύρης» ανασφάλιστης εργασίας, του ΝΑΤ, του Κεφαλαίου Επικουρικής Ασφάλισης Ναυτικών, αλλά και το θέμα των συντάξεων κύριων και επικουρικών που έχουν μειωθεί.**

Οι ναυτεργάτες δεν ζητούν τίποτε νέο, αγωνίζονται να διασώσουν όσα τους έχουν απομείνει μετά τις συνεχείς περικοπές που

δέχτηκε ο κλάδος από τα αλλεπάλληλα χτυπήματα της Τρόικας και των κυβερνήσεων.

Με τη λήξη της απεργίας, η Ομοσπονδία ξεκαθαρίζει ότι οι γραπτές και προφορικές διαβεβαιώσεις των υπουργών Ναυτιλίας και Οικονομικών, για το φορολογικό, «λειτούργησαν προς το παρόν ως καταρχήν πυροσβεστικό μέσο, πλην όμως σαφέςστα και αναμφισβήτητα δεν αποτελούν και ικανοποίηση των αιτημάτων».

Στη διάρκεια των κινητοποιήσεων, η Κυβέρνηση δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει την τακτική του «διαίρει και βασίλευε» και να στρέψει κομμάτια τις κοινωνίας απέναντι στους απεργούς. Η **γκεμπελική προπαγάνδα** βρήκε ανταπόκριση ειδικά σε κομμάτια των αγροτών. Η κατάσταση πυροδοτήθηκε, όταν εξαγριωμένοι παραγωγοί αγροτικών προϊόντων ζητούσαν να φορτωθούν οι νταλίκες με τα «ευπαθή» προϊόντα και ο ίδιος ο ενορχηστρωτής της κατάστασης αυτής, ο υπουργός Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής Παναγιώτης Κουρουμπλής, μιλώντας σε τηλεοπτικό σταθμό, είχε τονίσει ότι η ΠΙΝΟ «αν δεν λογικευτεί, θα αναλάβει τις ευθύνες της», μιλώντας ξεκάθαρα και για επιστροφή. Λύση βέβαια που έχουν χρησιμοποιήσει στο παρελθόν όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις.

Βέβαια, δεν λείπουν και τα ΜΜΕξαπάτησης, που από το πρωί ως το βράδυ συκοφαντούσαν την απεργία με διάφορες προφάσεις, όπως για τους μαθητές που μένουν

αναγκαστικά στα νησιά γιατί δεν μπορούν να επιστρέψουν, τους αγρότες που καταστρέφονται οικονομικά κ.τ.λ. Ξεχνώντας ότι τα ίδια τα κανάλια έλεγαν τους μαθητές αλήτες την περίοδο των καταλήψεων και κατηγορούσαν τους αγρότες ότι «τρώγανε» τις επιδοτήσεις. Τα ΜΜΕ και όλη η αστική τάξη, και σε αυτή την απεργία, δεν δίστασε να ρίξει χολή και δηλητήριο και να κατηγορήσει για μια ακόμα φορά ευθαρσώς τους απεργούς ως υπαίτιους της ίδιας της οικονομικής κρίσης!

Δεν είναι η πρώτη φορά που η ΠΙΝΟ απαντάει με απεργία στις επιθέσεις των εκάστοτε μνημονιακών κυβερνήσεων, καθώς εδώ και πολλά χρόνια ο συγκεκριμένος κλάδος μαστίζεται από μεγάλη ανεργία, μειώσεις μισθών, συνεχή παραβίαση του ωραρίου, διάλυση του ασφαλιστικού τους ταμείου (ήταν από τα πιο πλούσια επικουρικά). Έδειξε μια σθεναρή στάση απέναντι στο τσουνάμι μέτρων του ακατανόμαστου κυβερνήτη και τις μνημονιακής παρέας του. Ωστόσο, οι 9 μέρες απεργίας, λίγους μήνες μετά το αντιασφαλιστικό έκτρωμα της κυβέρνησης και λίγο πριν το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο, δεν είναι αρκετές. Ούτε βέβαια μπορεί και ένας κλάδος να αντιμετωπίσει μόνος του τις επιθέσεις των μνημονιακών και των καπιταλιστών.

Η μόνη λύση είμαστε εμείς οι ίδιοι, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, είναι οι κινητοποιήσεις μας σύμφωνα με τις παραδόσεις του εργατικού κινήματος, με επιτροπές δράσης σε όλους τους χώρους δουλειάς και σε κάθε γειτονιά δημιουργώντας ένα ενιαίο μέτωπο που θα ξεκινήσει ένα κύμα μαζικών αγώνων, μια γενική πολιτική απεργία διάρκειας μέχρι τη νίκη. Ένα μέτωπο που πρέπει να στηθεί από όλους τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και να μην κάνει πίσω μέχρι το ξήλωμα των μνημονίων από παντού. Ουσιαστικά, είναι η μόνη σωτηρία μας γιατί πρέπει να είμαστε σίγουροι ότι κανένας αντικαταστάτης του ακατανόμαστου Τσίπρα ή οποιοσδήποτε άλλος νεοφιλελεύθερος Καλιγούλας έρθει, θα αλλάξει το οτιδήποτε. Μόνο μια **κυβέρνηση των εργαζομένων**, που θα επιβάλλει ένα πρόγραμμα σωτηρίας, με επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του και όχι το κέρδος, μπορεί να δώσει λύσεις στα προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας!

■ Ευάγγελος Κιτσώνης

Από την δράση μας

Επειδή πολύς λόγος έγινε στους «κόλπους της Αριστεράς» με αφορμή αυτές τις εκλογές, από παρεμβαίνοντες στον κλάδο και μη, τόσο για τις εκλογές και το αποτέλεσμα, όσο και για την κατάσταση του Συνδικαλιστικού Κινήματος (ΣΚ) και τον χαρακτήρα της παρέμβασης στα Συνδικάτα (ιδίως με την οξυμένη κρίση του ΣΚ), χρειάζεται να διευκρινίσουμε αρκετά πράγματα, να βάλουμε στη θέση τους ακόμη περισσότερα και περισσότερους.

Τα αποτελέσματα: Ψήφισαν 508 συνάδελφοι για ΔΣ και 507 για Ομοσπονδία και ΕΚΘ (542 στις προηγούμενες εκλογές). Για το ΔΣ, η Ταξική Ενότητα (ΤΕ, του ΠΑΜΕ-ΚΚΕ) πήρε 396 ψήφους (από 437) και 9 έδρες, η **Αντεπίθεση των Εργαζομένων (ΟΚΔΕ)** 63 ψήφους (από 72) και 2 έδρες, η Λάντζα (ΑΝΤΑΡΕΥΑ) 44 ψήφους (από 29) και 0 έδρες. Για το ΕΚΘ, η ΤΕ εκλέγει 6 αντιπροσώπους, η Αντεπίθεση 1, η Λάντζα 0. Για την Ομοσπονδία, η ΤΕ εκλέγει 4 αντιπροσώπους, η Αντεπίθεση 1, η Λάντζα 0.

Οι «εκλογές» της... Μόσχας

Για δεύτερη συνεχόμενη φορά, οι εκλογές διεξήχθησαν υπό καθεστώς πλήρους νοθείας, καταργώντας το ίδιο το καταστατικό, κάθε κανόνα, κάθε έννοια εργατικής δημοκρατίας, παγιώνοντας και εδραιώνοντας μια κατάσταση που θα ζήλευαν ακόμη και οι νεοφιλελεύθεροι!

– Για δεύτερη φορά, οι εκλογές έγιναν με «ανοιχτό» μητρώο, δηλαδή να μπορείς να γίνεσαι μέλος και να ψηφίζεις ταυτό-

χρονα κατά την διεξαγωγή των εκλογών.

– Για πρώτη φορά στο Συνδικάτο έγιναν εκλογές διάρκειας με πρόταση και αίτηση της ΤΕ.

– Για πολλοστή φορά η εφορευτική επιτροπή αποτελούνταν μόνο από μέλη της ΤΕ!

– Για πολλοστή φορά, οι «συνάδελφοι» ψήφισαν χωρίς αποδεικτικά στοιχεία (βιβλιάριο ή πιστοποιητικό υγείας), παρά μόνο με αστυνομική ταυτότητα!

Ενδεικτικά για το μέγεθος της νοθείας, είναι τα νούμερα. Από τους 508 ψηφισάντες, οι 400 ψήφισαν χωρίς αποδεικτικά στοιχεία ότι δουλεύουν στον κλάδο! Πάνω από το 1/3(!) των ψηφισάντων, εγγράφηκαν και ταυτόχρονα ψήφισαν στις εκλογές κατά παράβαση του καταστατικού. Οι μισοί ψηφοφόροι τόσο της ΤΕ όσο και της Λάντζας είχαν μέσο όρο ηλικίας έως 25 ετών (οι γνωστοί «μεταφερόμενοι» Κνίτες, πλέον φαίνεται και Εασκίτες, που ψηφίζουν σε διάφορα σωματεία), την στιγμή που η ανεργία στη νεολαία είναι περίπου 60%, που η κατάσταση στα συνδικάτα είναι τραγική και ο βαθμός οργάνωσης της νεολαίας δυστυχώς μηδαμινός!

Όσα δεν φτάνει η αλεπού...

τα κάνει κρεμαστάρια

Μάταια λοιπόν, για ακόμη μια φορά, η Λάντζα, «κρυφοί» συννοδοίποροι της ΤΕ, που είναι και ο ενορχηστρωτής τέτοιων μεθόδων, καταγγέλλουν την ΟΚΔΕ και την Αντεπίθεση, χύνοντας τόνους λάσπης, αποδίδοντας βαριές, χυδαίες και ανυπόστατες κατηγορίες για το αποτέλεσμα και όχι μόνο. Τα περί σύμπραξης της ΟΚΔΕ με το ΠΑΜΕ και όσα άλλα αναφέρουν

Για τις πρόσφατες εκλογές στο Συνδικάτο Επισιτισμού–Τουρισμού Θεσ/νίκης (ΣΕΤΕΠΕ)

στην ανακοίνωση/λιβελογράφημά τους (ανακοίνωση Λάντζας 16/12/2016) οι συννοδοίποροι του ΠΑΜΕ, τα έχουμε απαντήσει διεξοδικά στην 4σέλιδη ανακοίνωσή μας (www.okde.gr/archives/5511), όπου εξηγούμε ένα προς ένα τα ψέμματα που εκτοξεύονται σε βάρος μας. Ζητάμε να σταματήσει η σπέκουλα και τα ψεύδη, διαφορετικά η Λάντζα θα πρέπει να αφαιρέσει τον όρο «αντικαπιταλισμός» από το λεξιλόγιό της!

Αντικαπιταλισμός στα... Λόγια

Μέχρι τώρα γνωρίζαμε μόνο την σταλινική δικτατορία της ΤΕ στο Συνδικάτο (γενικότερα στο ΣΚ), που ως Αντεπίθεση έχουμε καταγγείλει πολλές φορές, ομοίως και πολλοί συνάδελφοι και μέλη του Συνδικάτου, που έδωσαν και δίνουν παραδειγματικούς αγώνες, αντιμετωπίζοντας την εργοδοσία, με την οποία πολλές φορές συντάσσεται και το ΠΑΜΕ. Στο Συνδικάτο, ως γνωστό, εγγράφεται, λειτουργεί και ψηφίζει όποιος «συνάδελφος»-ΚΝίτης θέλει, χωρίς κανένα αποδεικτικό (βιβλιάριο, πιστοποιητικό υγείας, κάρτα ανεργίας κ.τ.λ.). Αν δεν είσαι ΠΑΜΕ ή δεν συμφωνείς, δύσκολα έχεις πρόσβαση στο Συνδικάτο ή στηρίξη απ' αυτό.

Αυτές τις πρακτικές φαίνεται ζήλεψαν και οι «συννοδοίποροι» και τις εφαρμόζουν. Μια πολιτική που υποστηρίζει μόνο ό,τι την συμφέρει. Που καμία σχέση δεν έχει με αντικαπιταλισμό και εργατική δημοκρατία, αλλά με πρακτικές της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Που δεν την ενδιαφέρει η υπεράσπιση των εργαζομένων μέσα από την οργάνωση και τους αγώνες τους, αλλά ενδιαφέρεται μόνο για έδρες

σε ΔΣ και Ομοσπονδίες, συμμαχώντας ακόμη και με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία κ.τ.λ.

Αυτοί οι «συννοδοίποροι» του ΠΑΜΕ, μ' αυτές τις πολιτικές και πρακτικές, όχι μόνο δεν βοηθούν την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος και του Συνδικάτου προς μια αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, αλλά ενισχύουν τον σταλινικό ρεφορμισμό, προκαλούν την απαξίωση των σωματείων και του συνδικαλισμού στους εργαζόμενους, οδηγούν στην παράλυση του συνδικαλιστικού κινήματος κ.λπ.

Η αναγνώριση και η εμπιστοσύνη της εργατικής τάξης, όσο και η τοποθέτηση στον αντικαπιταλιστικό χώρο, δεν κρίνεται στα λόγια ή σε κούφιες ατάκες, όπως θέλει η Λάντζα να πιστεύει και να πράττει. Κρίνονται στην πράξη και στους αγώνες! Δυστυχώς η Λάντζα όχι μόνο δεν συμμετείχαν σε κανέναν αγώνα (με εξαίρεση τον «Φούρνο του Λάμπρου»), που έδωσαν και συνεχίζουν να δίνουν συνάδελφοι του κλάδου και μέλη του συνδικάτου (Banquet, Pizza Hut, Applebee's, Goody's, Καφεναί, ζαχαροπλαστεία Χατζή, Ble κ.λπ.) με την έμπρακτη στήριξη, βοήθεια και πολιτική της Αντεπίθεσης, αλλά χαρακτηρίζουν αυτούς τους αγώνες «μικρούς», άνευ σημασίας, αποπροσανατολιστικούς κ.λπ., κριτικάροντας την Αντεπίθεση των Εργαζομένων ως «εργατιστές».

Με τέτοια στάση, το αδιέξοδό τους είναι προδιαγραφμένο. Η **Αντεπίθεση**, με πίστη στις δυνάμεις των εργαζομένων, με σταθερό πρόγραμμα, πολιτική και πρακτική, θα συνεχίσει τον αγώνα της στο Συνδικάτο και γενικά.

Εκλογές καθηγητών στις ΕΛΜΕ της Θεσσαλονίκης

Στις 15 Δεκέμβρη έγιναν οι εκλογές στις πέντε ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία των καθηγητών) της Θεσσαλονίκης για την ανάδειξη Διοικητικών Συμβουλίων (ΔΣ) και αντιπροσώπων για το συνέδριο της ΕΔΟΘ (νομαρχιακό τμήμα της ΑΔΕΔΥ). Η συμμετοχή στις εκλογοαπολογιστικές συνελεύσεις ήταν για μία ακόμη φορά μικρή, ενώ το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές παρουσίασε μικρή πτώση σε σχέση με πέρσι.

Η μεγάλη πλειοψηφία των καθηγητών δεν υπέκυψε και εξακολουθεί να γυρίζει την πλάτη στις παρατάξεις του παλιού μνημονιακού καθεστώτος, ΔΑΚΕ (ΝΔ) και ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ). Η ΔΑΚΕ, παρά την πρωτοφανή κινητοποίησή της, παρά τις πελατειακού τύπου εξυπηρετήσεις των αιρετών της στα δύο ΠΥΣΔΕ (Πρωτοβάθμια Υπηρεσιακά Συμβούλια Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης), αλλά κυρίως παρά την εκμετάλλευση των προσδοκιών για διοικητικές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό εν αναμονή της ανόδου στην εξουσία της ΝΔ, αυξάνει μόνο κατά 1,38% τις δυνάμεις της. Σε κάποιες ΕΛΜΕ (Γ΄ και Ε΄) παρουσιάζει και πτώση. Κυρίως όμως τη σώζει η μνημονιακή μετάλλαξη των ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), που της επιτρέπει να εμφανίζει τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της Τρόικας ως τις μόνες ρεαλιστικές λύσεις. Έτσι, ο φόβος για επάνοδο της δεξιάς αποδεικνύεται ότι υπάρχει μόνο στα μυαλά κάποιων παρατάξεων της αριστεράς, οι οποίες μάλλον υποτιμούν τις διαθέσεις και τις δυνατότητες των εκπαιδευτικών και γενικά των εργαζομένων. Η ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ) συγκρατεί τα πολύ μικρά ποσοστά της, μετά την εκλογική συντριβή που έχει υποστεί τα τελευταία χρόνια.

Οι ΣΥΝΕΚ, μετά τη θεαματική πτώση που εμφάνισαν πέρσι (έχασαν το 60% των ψήφων τους και 6 από τις 11 έδρες τους), και παρά τις προσπάθειες τους στον κρατικό μηχανισμό και στα ΠΥΣΔΕ, συνεχίζουν να πέφτουν σε τρεις ΕΛΜΕ (Β΄, Γ΄ και Ε΄), πληρώνοντας την πλήρη ταύτισή τους με τις μνημονιακές επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ και τον ξεπεσμό τους σε νέο κυβερνητικό συνδικαλισμό. Η μικρή άνοδος (+1,37%) που εμφανίζουν στα συγκεκριμένα αποτελέσματα οφείλεται στο γεγονός ότι φέτος στην Δ΄ ΕΛΜΕ κατέβασαν ψηφοδέλτιο, κάτι που δεν είχαν καταφέρει πέρσι.

Το ΠΑΜΕ καταγράφει μείωση σε ποσοστά και ψήφους και χάνει μία έδρα, αποδεικνύοντας πόσο αδιέξοδη είναι η διασπαστική πολιτική των χωριστών κινητοποιήσεων και οι συκοφαντικές επιθέσεις του ενάντια σε αγωνιστές που βρίσκονται στα αριστερά του ή σε σωματεία που δεν ελέγχει. Πληρώνει το γεγονός ότι υπονόμεισε κάθε ριζοσπαστικό αγώνα (όπως οι απεργίες του 2013) και ότι στις πιο κρίσιμες στιγμές αγνόησε τη θέληση των εργαζομένων και πήρε αντιδραστικές θέσεις.

Οι Παρεμβάσεις διατηρούν τις δυνάμεις τους σε ψήφους και ποσοστά (όμως χάνουν μία έδρα). Ρίχνουν όλες τις προσπάθειές τους στο να αυξήσουν τους εκλογικούς τους συσχετισμούς στα ΔΣ. Δεν συμβάλλουν στην αναγκαία ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εκπαιδευτικού συνδικαλιστικού κινήματος, αφού κάνουν από ελάχιστα έως τίποτα για να περάσουν οι αγώνες στα χέρια των ίδιων των εκπαιδευτικών, μέσα από δομές αυτοοργάνωσης και επιτροπές αγώνα. Ακόμη, για να ενισχυθούν εκλογικά, δεν διστάζουν να επικαλούνται ψευδώς ότι η παράταξή τους είναι ανεξάρτητη (από κόμματα και οργανώσεις) και άρα είναι οι μόνοι που μπορούν να διασφαλίσουν τη συνέχιση της δράσης των σωματείων ανεξάρτητα από τις πολιτικές εξελίξεις!

Τα σχήματα της ΛΑΕ ή ανένταχτων που αποχώρησαν από τις ΣΥΝΕΚ στις Α΄, Β΄ και Δ΄ ΕΛΜΕ παρουσίασαν πτώση, ενώ στις Γ΄ και Ε΄ ΕΛΜΕ κατέβηκαν με τις Παρεμβάσεις. Δεν εγκαταλείπουν το αποτυχημένο σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ, μάλιστα τώρα η ενότητά τους είναι ακόμα πιο θολή, αφού βασίζεται μόνο στο κέρδιμα κάποιων εδρών σε ΔΣ και ούτε καν σε ένα κοινό εκλογικό πρόγραμμα για την αντιμετώπιση της κρίσης, πόσο μάλλον σε ένα κοινό σχέδιο αγώνων.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

Ένα σημαντικό βήμα για το εγχείρημα

Το εργοστάσιο της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής (BIOME) ανήκε στην εταιρία Φίλκεραμ- Τζόνσον ως θυγατρική. Το 2011, η μητρική εταιρία κατέθεσε αίτημα πτώχευσης, μένοντας η BIOME στην ουσία χωρίς ιδιοκτήτη – και θα κατέλγε στην γνωστή πλέον εικόνα ενός παρατημένου, ρειπωμένου εργοστασίου. Τότε, μερικοί εργαζόμενοι με το σύνθημα «αφού δεν μπορούν τα αφεντικά, μπορούμε εμείς!» αποφάσισαν να λειτουργήσουν το εργοστάσιο με αυτοδιαχείριση, βασιζόμενη στην αυτοοργάνωση των ίδιων των εργατών, στον εργατικό και κοινωνικό έλεγχο.

Από το 2013, στην αυτοδιαχειριζόμενη πλέον BIOME, οι εργάτες λειτουργούν ένα μικρό μέρος του εργοστασίου παράγοντας είδη καθαριότητας για οικιακή και επαγγελματική χρήση. Τα τελευταία χρόνια το εγχείρημα και ο αγώνας των εργατών της BIOME έκανε σημαντικά βήματα εμπρός: η διεύθυνση του εγχειρήματος με χημικούς μηχανικούς και νέους εργαζόμενους, η λειτουργία ηλεκτρονικού καταστήματος και η μεγάλη επιτυχία του με τα προϊόντα να φτάνουν σε πάνω από 3.000 πολίτες πανελλαδικά, η παράγωγή νέας σειράς προϊόντων, η δημιουργία εργατικού ιατρείου, η διαρκής στήριξη και ενίσχυση άλλων

Α΄ ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ			
	Ψήφοι	Έδρες	%
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	146 (125)	2 (2)	24,9 (22,3)
Αγ. Συσπείρωση (ΠΑΜΕ)	130 (140)	2 (2)	22,1 (25,0)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	88 (64)	2 (1)	15,0 (11,4)
ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ- ΠΑΣΟΚ)	82 (83)	1 (1)	14,0 (14,8)
Παρεμβάσεις (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	57 (64)	1 (1)	9,7 (11,4)
Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών (ΟΚΔΕ)	36 (28)	1 (0)	6,1 (5,0)
Αγωνιστικές Κινήσεις (ΚΚΕ-ΜΛ)	27 (32)	0 (1)	4,6 (5,7)
ΡΕΚ (ΛΑΕ-ΚΟΕ)	21 (25)	0 (0)	3,6 (4,5)
Άκυρα	12 (8)		
Λευκά	31 (37)		
Ψήφισαν	630 (606)		

αύξησε τις δυνάμεις της σε ψήφους και ποσοστά. Στην Α΄ ΕΛΜΕ πήραμε μία έδρα στο ΔΣ και έναν αντιπρόσωπο για την ΕΔΟΘ, ενώ στην Ε΄ ΕΛΜΕ χάσαμε την έδρα για ΔΣ στην κλήρωση (αφού ισοψηφήσαμε με τις Αγωνιστικές Κινήσεις) και εκλέξαμε έναν αντιπρόσωπο για την ΕΔΟΘ. Ως Αντεπίθεση, καλέσαμε τους συναδέλφους να προωθήσουμε μαζί ένα σχέδιο ανασυγκρότησης των ΕΛΜΕ, που δεν μπορεί να έρθει μόνο μέσα από τις εκλογές και τις αλλαγές συσχετισμών στα ΔΣ, αλλά που θα βασίζεται στην αυτοοργάνωση και τους αγώνες των εκπαιδευτικών. Τα αποτελέσματα των εκλογών στις ΕΛΜΕ όπου συμμετέχουμε φαίνονται στους πίνακες (σε παρένθεση τα περσινά αποτελέσματα).

Συνολικά πάντως, από τα μέχρι τώρα αποτελέσματα των σωματειακών εκλογών, παρά την απογοήτευση και τη σύγχυση από τη μνημονιακή μετάλ-

αξη του ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορούμε να πούμε ότι έχει αναστραφεί η αναζήτη-ση των εκπαιδευτικών προς τα αριστερά, όμως ταυτόχρονα δεν έχει αλλάξει αισθητά και η λογική της ανάθεσης, η βασική αδυναμία του εκπαιδευτικού κινήματος. Παρά το πάγωμα από το σοκ του ξεπουλήματος από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, δεν πρόκειται να υποχωρήσει η ριζοσπαστικοποίησή τους, γιατί εξακολουθούν να επιδεινώνονται όσα τη δημιούργησαν (μνημόνια, κρίση του ελληνικού καπιταλισμού). Έτσι, μπροστά μας έχουμε μεγάλες συγκρούσεις, ανεξάρτητα αν θα υπάρξουν πισωγυρίσματα για μικρά ή μεγάλα διαστήματα. Ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών, θα δώσουμε όλες τις δυνάμεις μας για να προετοιμάσουμε μαζί με τους συναδέλφους μας αυτούς τους αγώνες.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

BIOME - Εγκαίνια καταστήματος στην Αθήνα

κοινωνικών και εργατικών αγώνων (π.χ. Καραβάνι Αλληλεγγύης). Στηριζόμενη βέβαια πάντα στις αλληλέγγυες δυνάμεις της κοινωνίας και στους αγώνες του εργατικού κινήματος.

Ένα ακόμα βήμα για την αυτοδιαχειριζόμενη BIOME αποτελεί και το άνοιγμα καταστήματος διάθεσης προϊόντων στην Αθήνα. Τα εγκαίνια έγιναν την Παρασκευή 9 Δεκέμβρη του 2016 με πλήθος κόσμου να παρευρίσκεται για να το στηρίξει. Σύντομη ομιλία έκανε ο Σπύρος Σγούρας, συναγωνιστής και εργαζόμενος στη BIOME.

Στην πρόσκληση των εγκαινίων, που υπογράφουν η Συνεργατική Εργαζομένων BIOME και η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης (Αθήνας) στη BIO-ME αναφέρουν:

«Ένα καινούργιο βήμα για την αυτοδιαχειριζόμενη BIOME: το άνοιγμα καταστήματος διάθεσης των προϊόντων της στην Αθήνα. Ένα γεγονός που δείχνει, όπως και η πρόσφατη παραγωγή της νέας σειράς συμπυκνωμένων οικολογικών οικιακών και επαγγελματικών καθαριστικών, ότι το εγχείρημα όχι μόνο αντέχει και συνεχίζει, αλλά και ότι μπορεί να σταθεί στα πόδια του και να αναπτύσσει την αυτονομία του και την επάρκειά του. Στηριγμένο μόνο στις αλληλέγγυες δυνάμεις της κοινωνίας και επιδιώκοντας σταθερά να συμβάλει στην ικα-

νοποίηση κοινωνικών αναγκών και στη σφυρηλάτηση άμεσων αδιαμεσολάβητων σχέσεων αγώνα, αλληλεγγύης και δημιουργίας, για μια οικονομία στα χέρια των εργαζομένων και της κοινωνίας.»

Το εγχείρημα της BIOME αποτελεί απάντηση στο αδέξιο της κρίσης στον παραλογισμό του παρακμασμένου καπιταλισμού του πλέον ανίκανου να εκπληρώσει αυτές της λειτουργίες, παράγοντας μόνο χρέη και εξαθλίωση. Και είναι υποχρέωση των επαναστατών να ενισχύουν αυτά τα εγχειρήματα (αποτελώντας και σχολείο αυτοοργάνωσης για τους εργαζόμενους) και να τα υπερασπίζονται απέναντι σε κράτος και αφεντικά. Ωστόσο η νίκη της BIOME και τέτοιων εγχειρημάτων βρίσκεται στην κινητοποίηση της εργατικής τάξης και στην συνολική κατάλυση των κρατικών και οικονομικών δομών του καπιταλιστικού συστήματος.

- Το κατάστημα βρίσκεται στο **Περιστέρι, οδό Ψαρών 33.**
- **Ωράριο λειτουργίας καταστήματος:**
Δευτέρα- Τετάρτη 9:00-15:00, Τρίτη- Πέμπτη-Παρασκευή 9:00-14:00 και 17:00-20:00, Σάββατο 9:00-14:00
- **Τηλέφωνο καταστήματος: 2130437163**

N. Λ.

Κυβέρνηση και Δανειστές ξεκοκκαλίζουν τον ΑΔΜΗΕ

Στις 16/12 υπογράφηκε η πώληση του 24% του Ανεξάρτητου Διαχειριστή Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΑΔΜΗΕ) έναντι 320 εκ. ευρώ στην κινέζικη State Grid ως «στρατηγικού επενδυτή». Το 51% θα μείνει στο Δημόσιο και το υπόλοιπο 25% θα διατεθεί μέσω του Χρηματιστηρίου.

Με την συμφωνία (μνημονιακή δέσμευση), το Δημόσιο θα καταβάλει το αντίτιμο του Δικτύου Υψηλής Τάσης (σήμερα ανήκει στη ΔΕΗ) μέσω εσόδων από την πώληση μετοχών στην State Grid, τη διάθεση του 49% των σημερινών μετοχών του στο Χρηματιστήριο και μέσω ποσοστού ως 10% από το ετήσιο EBITDA (κέρδη προ φόρων, τόκων, αποσβέσεων) του ΑΔΜΗΕ, μέχρι την πλήρη εξόφληση του οριζόμενου τιμήματος. Δεδομένης αποτίμησης του ΑΔΜΗΕ στο 1 δισ. ευρώ (τέλη 2015) και αν υποθεθεί (που είναι αμφίβολο) ότι αντλούνται 500 εκ. από το Χρηματιστήριο, το Δημόσιο θα πρέπει έτσι να βάλει επιπλέον 500 εκ.!

Θα ακολουθήσει (αρχές 2017) νέα γενική συνέλευση για τη δημιουργία της Δημόσιας Εταιρείας Συμμετοχών ΑΔΜΗΕ (ΔΕΣ ΑΔΜΗΕ, όπου θα μεταβιβασθούν μετοχές του Διαχειριστή) και η εισαγωγή της στο Χρηματιστήριο τον Μάρτιο, βάσει της μνημονιακής «συμφωνίας».

Ο υπουργός Ενέργειας Σταθάκης λέει ότι θα υπάρξει περαιτέρω «συνεργασία» (δηλ. ιδιωτικοποίηση) με τους Κινέζους, ενώ ο πρόεδρος της ΔΕΗ Παναγιωτάκης άφησε ανοιχτό το ενδεχό-

μενοι οι Κινέζοι να «μπουν» στον ΔΕΔ-ΔΗΕ (Διαχειριστής Ελληνικού Δικτύου Διανομής Ηλεκτρικής Ενέργειας). Η ΔΕΗ συνεργάζεται ήδη με την κινέζικη CMEC σε σειρά τομέων (κατασκευής μονάδας Μελίτης 2 κ.ά.).

Πρόκειται για άλλη μια επαισχυνη «συμφωνία» στα πλαίσια συμπληρωματικού μνημονίου (Απρίλιος 2016), που θα έμπαινε σε εφαρμογή αν οι δανειστές έκριναν ότι υπάρχει «ελλιπής πρόοδος μέσα στο 2016». Στόχος, φυσικά, είναι η πλήρης ιδιωτικοποίηση του ΑΔΜΗΕ, που πιθανά θα οδηγήσει και στη χρεοκοπία του.

Η εταιρία έχει υποχρεώσεις σχεδόν 5 δισ. ευρώ, οι ανάγκες ρευστότητας είναι τόσο μεγάλες που η ΔΕΗ σκέφτεται να ζητήσει από τους πελάτες της να πληρώσουν το ρεύμα του 2017 έναντι έκπτωσης της τάξης του 6%. Ακόμη, το β' εξάμηνο του 2016, η μισθοδοσία του τακτικού προσωπικού μειώθηκε κατά 1,3 εκ. ευρώ σε 458,3 εκ. ευρώ, ενώ το μισθοδοτούμενο τακτικό προσωπικό αυξήθηκε κατά 284 εργαζομένους.

Ο ΑΔΜΗΕ αποτελεί τη ραχοκοκαλιά του συστήματος ηλεκτρικής ενέργειας και «φιλέτο» για τους καπιταλιστές, αφού διαθέτει: 11.000 χλμ. γραμμών υψηλής τάσης, 221 υποσταθμούς και Κέντρα Υψηλής Τάσης (ΚΥΤ) και 3 Εθνικά Κέντρα Ελέγχου Ενέργειας. Είναι θυγατρική της ΔΕΗ και μια κερδοφόρα επιχείρηση, που δεν χρηματοδοτείται από το κράτος ή τη ΔΕΗ, έχοντας σταθερά ετήσια έσοδα άνω των 50 εκ. ευρώ. Η ιδιωτικοποίησή του θα προκαλέσει «ντόμινο». Το κράτος θα χάσει έναν απ' τους τελευταίους πυ-

λώνες σταθερών εσόδων, ενώ η πώληση θα δυσχεράνει ακόμα περισσότερο την οικονομική κατάσταση της ΔΕΗ, με πιθανότερη συνέπεια την αύξηση στους λογαριασμούς ρεύματος και την ιδιωτικοποίησή της (το 17% της βρίσκεται ήδη στο ΤΑΙΠΕΔ).

Για τη ΔΕΗ, πρόσφατη απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου την καταδικάζει για «δεσπόζουσα θέση στην αγορά λιγνίτη» (η υπόθεση έχει ξεκινήσει το 2008). Στον ενεργειακό τομέα, η τελευταία εκκρεμότητα της 2ης «αξιολόγησης» ήταν η ΔΕΗ να δημοπρατεί ποσότητες λιγνιτικού ρεύματος – αλλά μετά την απόφαση, οι ιδιώτες θα διεκδικήσουν –μέσω των «θεσμών»– απευθείας πρόσβαση στον (όπου η ΔΕΗ έχει μέχρι τώρα αποκλειστικότητα), δηλ. σε μονάδες και ορυχεία, που σημαίνει άμεσα κομμάτιασμα και ξεπούλημα του κορμού της ΔΕΗ. Πρόκειται για παραλαγή της «μικρής ΔΕΗ», που κακάριζε ο Σκουρλέτης ότι αποσόβησε με την... πώληση του ΑΔΜΗΕ! Οι ιδιώτες που θα «μπουν» στον λιγνίτη θα πάρουν και «προίκα» πελατεία της ΔΕΗ. Αυτά πέρα από την ήδη μεγάλη πίεση που δέχεται η ΔΕΗ από τους ιδιώτες που ξεκοκκαλίζουν το πελατολόγιο λιανικής της: όχι λόγω... ελεύθερου ανταγωνισμού (δεν θα μπορούσαν ποτέ να την ανταγωνι-

στούν!), αλλά επειδή είναι μνημονιακή υποχρέωση η ΔΕΗ να τους παραχωρήσει μέρος των καταναλωτών της! Έτσι, μαζί με τον ΑΔΜΗΕ, η ΔΕΗ οδηγείται στην οριστική διάλυση και ξεπούλημα.

Η πλήρης ιδιωτικοποίηση της ηλεκτρικής ενέργειας και των δικτύων θα εκτινάξει την εξαθλίωση των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, καθώς πρόκειται για βάση του σύγχρονου βιοτικού επιπέδου. Ταυτόχρονα, ο κατακερματισμός των υποδομών σε «επενδυτές»–αρπακτικά, με μόνο κριτήριο το εύκολο κέρδος, δείχνει την σαπίλα της ελληνικής αστικής τάξης, την αδιαφορία της να χρησιμοποιήσει την κρατική ιδιοκτησία ως μοχλό επανεκκίνησης της οικονομίας.

Αν δεν δώσουμε τέλος, σύντομα θα ξεπουλήσουν κι εμάς τους ίδιους! Πρέπει με αγώνες να ρίξουμε την άθλια κυβέρνηση Τσίπρα, να επιβάλουμε την έμπρακτη κατάργηση των Μνημονίων, την εθνικοποίηση όλων των κρίσιμων υποδομών κάτω από εργατικό/κοινωνικό έλεγχο. Όχι άλλες ιδιωτικοποιήσεις, όχι άλλο ξεπούλημα!

Σύλλογος Εστιακών Φοιτητών Παν/μίου Ιωαννίνων Συμπεράσματα από τις εκλογές

Στις 13/12 πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Συλλ. Φοιτητικών Κατοικιών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Ψήφισαν συνολικά 180 φοιτητές, 29 παραπάνω από το 2015 (151), παρά τη γενική μείωση της συμμετοχής στις φοιτητικές εκλογές του 2016.

Το Ενωτικό Ψηφοδέλτιο, όπου συμμετέχει μαζί με άλλους αγωνιστές η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, πήρε 101 ψήφους (82 το 2015) και 6 έδρες (5 το 2015), η ΠΚΣ/ΜΑΣ (ΚΝΕ) 58 ψήφους (56 το 2015) και 3 έδρες (4 το 2015), ενώ βρέθηκαν 6 λευκά και 15 άκυρα. Οι εστιακοί φοιτητές-αγωνιστές της ΣΣΠ, που ήταν υποψήφιοι με το Ενωτικό, συγκέντρωσαν τη μεγάλη πλειοψηφία των σταυρών, ενώ πρώτος αναδείχθηκε μέλος της ΣΣΠ που ήταν και ο μέχρι τώρα πρόεδρος του συλλόγου.

Το εκλογικό αποτέλεσμα είναι μια συνέχεια της αγωνιστικής πρακτικής του συλλόγου. Αυτός βασίζεται κυρίως στις γενικές συνελεύσεις, που πραγματοποιεί συχνά και εκεί αποφασίζονται παρεμβάσεις και δυναμικές μορφές πάλης (καταλήψεις, διαδηλώσεις, παραστάσεις διαμαρτυρίας, ενημέρωση φοιτητών και άλλων συλλόγων κ.λπ.). Με λίγα λόγια, ένας σύλλογος που λειτουργεί, δεν είναι σφραγίδα, παίρνει αγωνιστικές αποφάσεις, οι οποίες υλοποιούνται από τους ίδιους τους φοιτη-

τές και όσους αγωνιστές θέλουν στην πράξη να παλέψουν. Είναι ο φοιτητικός σύλλογος που δεν έχει λείψει σχεδόν από καμία μεγάλη διαδήλωση τα 2 τελευταία χρόνια στα Ιωάννινα, ενώ αποτελεί συνήθως το μοναδικό φοιτητικό μπλοκ στις διαδηλώσεις.

Μετά από συνεχείς κινητοποιήσεις και δράσεις του συλλόγου έχουν επιτευχθεί μερικές μικρές νίκες σε μια σειρά από προβλήματα: κατάργηση του ενοικίου των 45 ευρώ στην πράξη, αύξηση των βραδινών λεωφορείων, υπενοικιάσεις ξενοδοχείων, σίτιση κ.ά. Επιπλέον, γίνεται προσπάθεια να υπάρχει ένα μόνιμο πολιτιστικό πρόγραμμα στο στέκι του συλλόγου, με προβολές, εκδηλώσεις, καφεενεία, θεατρικά παιχνίδια κ.ά. Η φτωχοποίηση, η ατομικοποίηση, η σήψη, η παρακμή και η υποκουλτούρα που σερβίρει καθημερινά το αστικό σύστημα, μπορεί και πρέπει να καταπολεμηθεί!

Οι αποφάσεις του συλλόγου συνδέουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι φοιτητές με την κρίση, τα μνημόνια, τους νέους και τους παλιούς μνημονιακούς, τις απαιτήσεις ΕΕ και ΔΝΤ. Απέναντι σ' αυτά, μόνο οι κοινότητες αγώνες εργαζομένων-φοιτητών μπορούν να δώσουν λύση.

Ο σύλλογος συμμετείχε σε όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις στην πόλη: απεργίες, πορείες, συντονιστικά, διαδηλώσεις. Τέλος, έδειξε έμπρακτη

αλληλεγγύη σε μετανάστες και πρόσφυγες, δημιουργώντας Επιτροπή Αλληλεγγύης που συγκέντρωνε υλικό πρώτης ανάγκης, ενημέρωνε και οργάνωνε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις στο στρατόπεδο προσφύγων στον Κατσικά (λίγο έξω απ' την πόλη).

Η συμβολή της ΣΣΠ σε όλα τα παραπάνω ήταν και παραμένει καθοριστική. Χωρίς την πολιτική κατεύθυνση, το σχέδιο, την αποφασιστικότητα και την παρουσία των αγωνιστών της ΣΣΠ, δεν θα υπήρχαν σε καμία περίπτωση τα ίδια αποτελέσματα. Η διαρκής εγρήγορση και οι πρωτοβουλίες που πήρε η ΣΣΠ όλη τη χρονιά, με την οργάνωση των γενικών συνελεύσεων και τη σύγκληση του ΔΣ, τις συνεχείς ενημερώσεις και συζητήσεις με συμφοιτητές για τα προβλήματα, τα καλέσματα σε κινητοποίηση και συμμετοχή στο σύλλογο, η ανυποχώρητη στάση απέναντι σε μνημονιακές, ηττοπαθείς, μεσοβέζικες, διασπαστικές απόψεις και πολιτικές, η πολιτική της μαχητικής υπεράσπισης και διεύρυνσης των δικαιωμάτων μας, ήταν και είναι η συνταγή της νίκης. Τέλος συμμετείχαμε καταλυτικά στη διαδικασία των εκλογών, με τη διαμόρφωση του ψηφοδελτίου, μοιράσματα, δημιουργία πανό κ.ά.

Η ΠΚΣ/ΜΑΣ δεν ενισχύθηκε από τους φοιτητές, εξαιτίας της διαιρετικής πολιτικής της, σε όλους τους συλλόγους και ειδικά στους εστιακούς. Δεν

συμμετείχαν στις γενικές συνελεύσεις και στις ελάχιστες περιπτώσεις που το έκαναν, είχαν στόχο τη διάλυσή τους. Δεν προσπαθούσαν να λύσουν κανένα από τα προβλήματα των φοιτητών, μόνο πρότειναν ψήφος σε ΠΑΜΕ και ΚΚΕ. Πρότειναν (όπως και πέρσι) οι εκλογές να πραγματοποιηθούν μέσα στην εξεταστική του Φεβρουαρίου, μόνο για να χτυπήσουν το Ενωτικό ψηφοδέλτιο! Η πλειοψηφία των φοιτητών που τους ψήφισαν, δεν έχουν συμμετάσχει σχεδόν σε καμία γενική συνέλευση και κινητοποίηση του συλλόγου. Όλη τη χρονιά, αλλά και προεκλογικά, συκοφαντούσαν και λασπολογούσαν χυδαία τη ΣΣΠ και προσωπικά συγκεκριμένους αγωνιστές της, ενώ την ίδια στιγμή προσπαθούσαν να οικειοποιηθούν τις κατακτήσεις και τους αγώνες του συλλόγου!

Το παράδειγμα του συλλόγου εστιακών πρέπει να επεκταθεί. Για να μπορέσουμε να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας, να επιβάλουμε τις ανάγκες και τα δικαιώματά μας, να ζήσουμε αξιοπρεπώς, να μην γίνουμε δουλοπάροικοι του 21ου αιώνα. Η ΣΣΠ παλεύει για να δημιουργήσει παντού τέτοια κέντρα αγώνα, να μπλοκάρει τη διάλυση των πτυχίων, τα διδάκτρα και τα νέα αντεργατικά μέτρα, παλεύει για δωρεάν σίτιση-στέγαση-σπουδές. Ακολουθεί μια ενωτική-αγωνιστική πολιτική, με όσους θέλουν να παλέψουν, σε κάθε σχόλη και σύλλογο που παρεμβαίνει. Συνδέει τους αγώνες με την ανατροπή αυτού του βάρβαρου συστήματος που γεννά φτώχεια, πολέμους κι εξαθλίωση.

2016: Συνέχιση της κοινωνικής καταστροφής

Ανάγκη επέμβασης του εργατικού

Οικονομία και Κοινωνία

Το 2016 η οικονομική καταστροφή στην Ελλάδα συνεχίστηκε. Ο στόχος της περίφημης «εξόδου στις αγορές» εγκαταλείφθηκε σιωπηρά υπέρ μιας δήθεν ευεργετικής ένταξης στο πρόγραμμα Ποσοτικής Χαλάρωσης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και των πολύκροτων μέτρων ελάφρυνσης του χρέους. Ο τρόπος με τον οποίο κυνηγήθηκαν και επιτεύχθηκαν πλεονάσματα (0,63% του ΑΕΠ το 2016 και στόχος 1,8% για το 2017) μεταφράστηκε σε φτώχεια για τις λαϊκές μάζες. Ενδεικτικά, στον προϋπολογισμό του 2017 προβλέπονται «εξοικονόμηση» 1,5 δισ. από συντάξεις για το 2016-17 και πρόσθετα έσοδα από φόρους ύψους 2,4 δισ. ευρώ!

Το δημόσιο χρέος είναι περίπου 330 δισ., με αυξητική τάση, προσεγγίζοντας σταδιακά το 200% του ΑΕΠ, ενώ το συνολικό χρέος του ελληνικού καπιταλισμού είναι περίπου επτά φορές το ΑΕΠ! Η ανεργία σταθεροποιήθηκε στα γνωστά δυσθεώρητα ύψη (τον Αύγουστο του 2016 οι επίσημα καταγεγραμμένοι άνεργοι ήταν 1.126.500), ενώ τα λουκέτα και η φυγή κεφαλαίων εντάθηκαν (Ηλεκτρονική Αθηνών, Ledra Mariott, Ελευθερουδάκης, HBH-Pepsico, ΦΑΓΕ Αμύνταιου, ΔΕΛΤΑ Τρικάλων, ΒΙΣ, Μαρινόπουλος κ.α.). Οι ελαστικές σχέσεις εργασίας και οι «μίνι» δουλειές επεκτάθηκαν, με τις θέσεις μερικής απασχόλησης να αντιστοιχούν στο 61,7% του συνόλου της μισθωτής εργασίας. Πάνω από τρία εκατομμύρια εργαζόμενοι και συνταξιούχοι λαμβάνουν κατά μέσο όρο μόλις 462 ευρώ τον μήνα, ενώ σε πάνω από δύο εκατομμύρια υπολογίζονται αυτοί που βρίσκονται σε καθεστώς **ακραίας φτώχειας**. Η ασφάλιση, η παιδεία και ειδικά η υγεία παρουσίασαν εικόνα διάλυσης.

Ο τραπεζικός τομέας βρίσκεται και πάλι αντιμέτωπος με την ανάγκη νέας ανακεφαλαιοποίησης ή κουρέματος καταθέσεων, συγχωνεύσεων και εθνικοποιήσεων των ζημιών. Γι' αυτό ξεκίνησαν **πλειστηριασμοί ακίνητης περιουσίας** και προχώρησε η πώληση «κόκκινων» δανείων στα αρπακτικά των hedge funds.

Εργατικό Κίνημα και Συνδικαλιστικοί Θεσμοί

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, καθώς και στα μνημονιακά νομοθετήμα-

τα των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (βλ. άρθρο «Δύο Χρόνια ΣΥΡΙΖΑ» στο παρόν φύλλο), το εργατικό κίνημα δεν έδωσε μεγάλες μάχες το 2016, αν και του δόθηκαν σημαντικές ευκαιρίες. Οι λόγοι πρέπει να αναζητηθούν στο σοκ που προκάλεσε η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, στην τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκεται το επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα και στη λανθασμένη πολιτική των δυνάμεων της Αριστεράς, ειδικά του ΚΚΕ, που εντείνει τα εγγενή προβλήματα του ελληνικού εργατικού κινήματος. Ρόλο διαδραμάτισε και η αστυνομοκρατία/τρομοκρατία κράτους και ΜΜΕ, ειδικά κατά τον εορτασμό του Πολυτεχνείου και την επίσκεψη Ομπάμα.

Οι προσδοκίες που δημιούργησαν οι **κινητοποιήσεις για το ασφαλιστικό στις 4 Φεβρουαρίου**, με σημαντική συμμετοχή στην απεργία και τις διαδηλώσεις (60.000 στην Αθήνα, 7.000 στη Θεσσαλονίκη), δεν είχαν συνέχεια. Ο **αγώνας των αγροτών**, με πανελλαδικά μπλόκα και διαδήλωση περισσότερων από 10.000 αγροτών στο κέντρο της Αθήνας στις 12-13 Φεβρουαρίου, ξεπουλήθηκε από τους αγροτοπατέρες αστικών κομμάτων και ΚΚΕ. Πολύ μικρή συμμετοχή σημειώθηκε στη **48ωρη απεργία για το ασφαλιστικό** το τριήμερο 6-8 Μαΐου, αν και την τελευταία ημέρα στην Αθήνα διαδήλωσαν περίπου 10.000. Η διαδήλωση στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης τον Σεπτέμβριο είχε επίσης χαμηλή συμμετοχή. Πολύ καλύτερα ήταν τα πράγματα στις διαδηλώσεις ενάντια στην επίσκεψη Ομπάμα και στο Πολυτεχνείο (περίπου 20.000 διαδηλωτές τη δεύτερη μέρα, μαχητική διαδήλωση την πρώτη).

Στις 24 Νοεμβρίου χάθηκε μια σημαντική δυνατότητα κοινής κινητοποίησης σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ (συμπεριλαμβανομένου του ΠΑΜΕ) να μεταθέτει την απεργία της ΓΣΕΕ για τις 8 Δεκεμβρίου. Και οι δύο απεργίες και διαδηλώσεις είχαν μικρή συμμετοχή.

Ωστόσο, το 2016 πραγματοποιήθηκαν πολλές κινητοποιήσεις σε κλαδικό και επιχειρησιακό επίπεδο, οι οποίες δείχνουν τις δυνατότητες για περαιτέρω αντίσταση (εργοστάσια ΕΝΚΛΩ, ΣΚΟΤ Α.Ε., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ-ΠΑΓΟΥΡΑΣ, ΣΟΦΤΕΞ, ΚΟΚΑ-ΚΟΛΑ Βόλου, ΙΜΑΣ-

ΣΥΡΜΑ, κλινική ΝΕΟ ΑΘΗΝΑΙΟΝ, κλαδικές κινητοποιήσεις ναυτεργατών, λιμενεργατών, εργαζομένων στα νοσοκομεία, Vodafone-Wind-Victus, εργαζόμενοι στα 5μηνια, στο Δρομοκαϊτειο, τευτλοπαραγωγοί Β. Ελλάδας, καθαρίστριες λεωφορείων κ.ά.).

Τα **συνέδρια της ΓΣΕΕ και του Εργατικού Κέντρου Αθήνας (ΕΚΑ)**, που πραγματοποιήθηκαν τον Μάρτιο και Μάιο αντίστοιχα, ενίσχυσαν την εικόνα παρακμής των επίσημων συνδικαλιστικών οργάνων. Η συζήτηση και τα εκλογικά αποτελέσματα κινήθηκαν μακριά από τις ανάγκες των εργαζομένων. Στο ΕΚΑ, πέρα από την πλήρη απαξίωση της διαδικασίας, σημειώθηκαν εκτεταμένη νοθεία και αντιδημοκρατικές πρακτικές από το ΠΑΜΕ (ΚΚΕ). Πραξικοπηματικά απορρίφθηκαν αιτήσεις για εγγραφή αρκετών και σημαντικών σωματείων (Ενιαίο Σωματείο Wind-Vodafone-Victus, ΦΑΜΑΡ κ.α.), ενώ «κόπηκαν» αντιπρόσωποι περισσότερων από 20 σωματείων, με κριτήριο τον ανταγωνισμό στο ΠΑΜΕ. Αυτές οι πρακτικές οδήγησαν στην πραξικοπηματική κρατική επέμβαση στο ΕΚΑ, με διορισμό νέας διοίκησης και επανάληψη των αρχαιρεσιών.

Ελλείψει σημαντικών κινητοποιήσεων στον φοιτητικό χώρο, τα αποτελέσματα των **φοιτητικών εκλογών** (18 Μαΐου) αποτύπωσαν ένα κλίμα σύγχυσης και απαξίωσης. Η αποχή αυξήθηκε για άλλη μια χρονιά (οι ψηφίσαντες είναι σωρευτικά μειωμένοι κατά 50% σε σχέση με το 2008). Στα αξιοσημείωτα η διάσπαση της ΔΑΠ (το νέο σχήμα έλαβε το 1/4 των ψήφων της) και τα κοινά ψηφοδέλτια ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝ και ΑΡΔΙΝ, σημαντικό βήμα στην πορεία τμήματος των ΕΑΑΚ-ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ προς τον ρεφορμισμό.

Κομματικές Διεργασίες και Εξελίξεις

Η απουσία ισχυρής εργατικής πίεσης επέτρεψε τη διατήρηση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Ωστόσο, η συγκυβέρνηση είναι περισσότερο απομονωμένη από ποτέ. Έχει καταστεί **απεχθής και μισητή στις μάζες**, αντιστρέφοντας πλήρως το κύμα υποστήριξης και ελπίδας που την είχε φέρει στην εξουσία τον Ιανουάριο του 2015. Η διατήρησή της για τρίτο συναπτό έτος φαντάζει το πιο απίθανο σενάριο. Το 2ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ (Οκτώβριος

Το 2016 δεν έλαβε χώρα στην Ελλάδα κάποιο γεγονός μεγάλης πολιτικής σημασίας (κίνημα, εκλογές, οικονομική κατάρρευση, νέο μνημόνιο κ.λπ.). Ωστόσο, σημειώθηκαν εξελίξεις και διαγράφηκαν οι βασικές τάσεις για το 2017. Η γενική αίσθηση που αφήνει το 2016 είναι αυτή ενός μεταβατικού έτους προς μια νέα περίοδο, που πιθανώς θα χαρακτηριστεί από πιο δραστικές εξελίξεις. Όλα θα εξαρτηθούν από τον βαθμό επέμβασης του εργατικού κινήματος, ο οποίος κατά το 2016 υπήρξε αρκετά περιορισμένος.

■ Στέφανος Ιωαννίδης

κινήματος

2016) σφράγισε την πλήρη μνημονιακή/αστική με-τάλλαξη του κόμματος και ο συνακόλουθος κυβερ-νητικός ανασχηματισμός απάλλαξε την κυβέρνηση από τα όποια «βαρίδια» θα μπορούσαν να δημιουρ-γήσουν καθυστερήσεις στην εφαρμογή των μνημο-νιακών πολιτικών.

Ο ΣΥΡΙΖΑ νεκρανέστησε τα παλιά, καθαρό-αιμα μνημονιακά κόμματα, κυρίως τη ΝΔ. Στην τελευταία, οι εξελίξεις χαρακτηρίστηκαν το 2016 από εξαιρετική εσωστρέφεια, έπειτα από τις απα-νωτές «σφαλίρες» (εκλογές, δημοψήφισμα). Στις 11 Ιανουαρίου ανέλαβε την προεδρία ο Κυριάκος Μητσοτάκης, έπειτα από σκληρές εσωτερικές αντι-παραθέσεις, απόρροια της γενικότερης κρίσης της αστικής πολιτικής και ιδεολογίας, καθώς και της ανικανότητας της ΝΔ να εμφανίσει εναλλακτικό σχέδιο, πέρα από την **προσκόλληση στην ΕΕ και τα μνημόνια**. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης εκπρο-σωπεί το πιο σάπιο πολιτικό προσωπικό και είναι μέγας χορηγός των «Μένουμε Ευρώπη», δηλαδή όσων επιθυμούν να μείνουμε για πάντα στην ΕΕ, το ευρώ, τα μνημόνια, το χρέος.

Στον χώρο του λεγόμενου κέντρου, η καλοκαι-ρινή προσπάθεια συνεργασίας/συνένωσης μεταξύ Δημοκρατικής Συμπαράταξης (ΠΑΣΟΚ) και του υπό διάλυση Ποταμιού κατέληξε σε πλήρη αποτυ-χία, αναδεικνύοντας τα εγγενή προβλήματα ταυτό-τητας και προσανατολισμού αυτού του φιλο-ΕΕ και φιλο-μνημονιακού χώρου. Η εμπλοκή «καμμένων» πολιτικά ονομάτων στις διεργασίες (Γιώργος Πα-πανδρέου, Άννα Διαμαντοπούλου, Μιχάλης Χρυ-σοχοΐδης), όπως και η δημιουργία του φορέα «Δη-μοκρατική Ευθύνη» του Χάρη Θεοχάρη, δείχνουν τον **κατακερματισμό και τον καιροσκοπισμό** που υπάρχει σ' αυτό το κομμάτι του πολιτικού φάσμα-τος, το οποίο αναζητά την πολιτική του επιβίωση στην προσκόλληση σε κάποια πολύχρωμη μελλο-ντική μνημονιακή συγκυβέρνηση.

Στον χώρο της **ρεφορμιστικής αριστεράς**, το συνέδριο της **Λαϊκής Ενότητας** (ΛΑΕ) επιβεβαίωσε τον προσανατολισμό της προς έναν «παλιό, καλό ΣΥΡΙΖΑ», χωρίς καμία αντικαπιταλιστική προοπτι-κή για το κίνημα (Ιούνιος 2016). ΑΡΑΝ και ΑΡΑΣ, πρώην δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, συμμετέχουν και υποστηρίζουν «κριτικά» το νέο ρεφορμιστικό εγ-χείρημα της «φιλολαϊκής διεξόδου» από την κρίση, δίχως επανάσταση και σοσιαλισμό. Στο **ΚΚΕ** δεν υπήρξαν εξελίξεις (το συνέδριό του θα γίνει την άνοιξη του 2017), με το κόμμα να εντείνει τις δι-ασπαστικές του ενέργειες στο κίνημα, την αντιδη-μοκρατική του δράση στον συνδικαλιστικό χώρο και τις συκοφαντίες εναντίον της υπόλοιπης Αρι-στεράς.

Διεργασίες σημειώθηκαν και στον **ακροδεξιό χώρο**, με την ίδρυση του κόμματος «**Εθνική Ενό-τητα**» από τους ακροδεξιούς Γιώργο Καρατζαφέ-ρη και Τάκη Μπαλτάκο, που ως γνωστόν ανήκουν στην «πολυκατοικία» της ΝΔ. Ο Μπαλτάκος είχε αποπεμφθεί από τη θέση του γενικού γραμματέα της κυβέρνησης Σαμαρά τον Απρίλιο του 2014, έπειτα από δημοσίευση βιντεοσκοπημένου υλι-κού που τον εμφάνιζε να συνομιλεί/συνεργάζεται με τον υπόδικο βουλευτή της Χρυσής Αυγής Ηλία Κασidiάρη, το κόμμα του οποίου ο Μπαλτάκος βο-λιδосκοπούσε ως πιθανό σύμμαχο μιας μελλοντι-κής μνημονιακής κυβέρνησης. Στις 13 Μαΐου 2016, κόμμα ονόματι «**Νέα Δεξιά**» ίδρυσε έτερος ακροδε-ξιός, ο παλιός συνεργάτης του Σαμαρά και επίδοξος κομμουνιστοφάγος, Φαίλος Κρανιδιώτης. Οι νέοι σχηματισμοί, όπως εξάλλου και η Χρυσή Αυγή, που περνά φάση «εκδημοκρατισμού» και αστικής προ-σαρμογής, προορίζονται να στελεχώσουν μελλο-ντικά ακραία μνημονιακά σχήματα.

2 χρόνια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ Μνημόνιο Διαρκείας

Στις εκλογές της 25^{ης} Ιανουαρίου 2015, ο ΣΥΡΙ-ΖΑ εκλέχθηκε πρώτο κόμμα. Χωρίς καθυστε-ρήσεις σχημάτισε κυβέρνηση με τους ΑΝΕΛ, εξέλεξε Πρόεδρο της Δημοκρατίας τον Παυ-λόπουλο, αρχιερέα των μνημονίων και των «Μένουμε Ευρώπη» και άρχισε το παραμύθι της «διαπραγματεύ-σης» με τους «θεσμούς». Στην πρώτη στάση της «δια-πραγματεύσεως» στις 20 Φεβρουαρίου, με τη συμφωνία στο Eurogroup, η κυβέρνηση συμφώνησε για παράταση των δύο πρώτων μνημονίων για 4 μήνες και για τήρη-ση των οικονομικών υποχρεώσεων προς όλους τους πιστωτές, καθώς και ότι δεν θα προβεί σε «μονομερείς» ενέργειες. Έτσι εγκαταλείφθηκε με μιας το «σκίσσιμο των μνημονίων» και η «διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους» – και τα δύο προεκλογικές διακηρύξεις του ΣΥΡΙΖΑ.

Οι παραπάνω εξελίξεις τίποτε θετικό δεν προμήνυαν για τις προσδοκίες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που είχαν στηρίξει στις εκλογές τον ΣΥΡΙΖΑ. Αντίθετα, αναδείκνυαν τα αδιέξοδα και το ου-τοπικό του ρεφορμιστικού προγράμματός του, ότι δηλα-δή θα «διαπραγματευτεί» χωρίς καμιά πίεση από αγώνες των εργαζομένων και μόνο στα λόγια, ότι θα «πείσει» τους δανειστές–τοκογλύφους της ΕΕ και του ΔΝΤ να αλλάξουν πολιτική. Επιπλέον, η κυβέρνηση δεν εφάρμο-σε κανένα από τα μέτρα του προεκλογικού προγράμμα-τός της Θεσσαλονίκης (π.χ. επαναφορά βασικού μισθού στα 750 ευρώ κ.ά.). Αντίθετα, εφάρμοσε τη συμφωνία και πλήρωσε στο ακέραio τις δόσεις του χρέους (7,5 δισ.).

Εξουθενωμένη από την ίδια της την τακτική και την αδιέξοδη ρεφορμιστική στρατηγική της, η κυβέρνηση, ενώ αρνήθηκε στις 4 Ιουνίου 2015 το «πακέτο μέτρων Γιούνκερ», αντιπρότεινε ένα δικό της μνημονιακό «πα-κέτο». Φυσικά αυτό δεν έγινε δεκτό από τους δανειστές, που επεδίωκαν την ολοκληρωτική ταπείνωσή της – και κυρίως του ελληνικού λαού και τον παραδειγματισμό των άλλων λαών. Η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙ-ΖΑ ολοκληρωνόταν πολύ γοργά και όλη η ανάλυσή του για την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, η πρότα-σή του για το ξεπέρασμά της και για την ΕΕ («τόνωση κατανάλωσης», «έλεγχος χρηματιστικού κεφαλαίου», «Ευρώπη των λαών» κ.ά.), πήγανε περίπατο.

Στις 5 Ιουλίου, με μια δόλια κίνηση όπως αποδείχθηκε, η κυβέρνηση προχώρησε στη διενέργεια ενός κουτσου-ρεμένου δημοψηφίσματος, περιμένοντας να επικρατήσει το ΝΑΙ, αλλά διαψεύσθηκε από το μεγαλειώδες ΟΧΙ του ελληνικού λαού. Το οποίο, αντί να το αξιοποιήσει ως όφειλε –μιας και είναι και «αγνοί δημοκράτες»(!) οι ρεφορμιστές–, ο Τσίπρας υπέγραψε το 3ο μνημόνιο–τέ-ρας. Τέρας, γιατί υπογράφηκε όταν η συντριπτική πλει-οψηφία της ελληνικής κοινωνίας είχε εναντιωθεί σε αυτό, ψηφίστηκε από το σύνολο των μνημονιακών κομμάτων, των ηττημένων στο δημοψήφισμα, των «Μένουμε Ευρώ-πη». Οι εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου έγιναν από τον Τσίπρα για να υφαρπάξει την ψήφο του εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, καθώς η απέχθεια για τους παλιούς μνημονιακούς ήταν ακόμη έντονη και δεν είχε γίνει φανερό το καταστροφικό 3ο μνημόνιο.

Το 3ο μνημόνιο αποτελεί συνέχεια των προηγούμε-

νων, ενώ περιλαμβάνει και τα μέτρα που δεν εφαρμό-στηκαν από τα δύο προηγούμενα, καθώς και τα μέτρα του πακέτου Γιούνκερ (13–15 δις) και επιπλέον μέτρα που συνολικά μπορεί να είναι διπλάσια ή και τριπλάσια του πακέτου Γιούνκερ. Οτιδήποτε έκανε η κυβέρνηση, της επιβλήθηκε να το πάρει πίσω, ακόμη και για το «μοί-ρασμα» του πλεονάσματος εν είδη φιλανθρωπίας στους συνταξιούχους ζήτησε συγγνώμη. Το 3ο μνημόνιο είναι ένα μνημόνιο διαρκείας που θα ξαναγράφεται διαρκώς και ανάλογα με τις απαιτήσεις των δανειστών. Ένας «μη-χανισμός» λήψης μέτρων (μείωσης δαπανών και αύξησης εσόδων) θα ενεργοποιείται κάθε φορά που θα υπάρχει καθυστέρηση στην επίτευξη των στόχων για πρωτογενή πλεονάσματα.

Στο 3ο μνημόνιο περιέχονται κάθε είδους αντεργατι-κά και αντιλαϊκά μέτρα. Νέα φορολογικά μέτρα, αύξηση της άμεσης φορολογίας για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αύξηση της έμμεσης φορολογί-ας (ΦΠΑ 24% σε όλα τα προϊόντα και υπηρεσίες), ενώ παραμένει το «χαράτσι»–ΕΝΦΙΑ. Περικοπές δαπανών πρόνοιας κατά 0,5% ετησίως, αρχής γενομένης από το 2015. Νέο αντιασφαλιστικό (Κατρούγκαλος) με δρα-ματικές μειώσεις συντάξεων, αύξηση στα όρια ηλικίας, περικοπές σε παροχές σε υγεία. Ο νόμος Κατρούγκαλου (ψηφίστηκε για να «περάσει» η πρώτη αξιολόγηση την περασμένη άνοιξη), μαζί με τον κύριο όγκο των παρα-πάνω φορολογικών μέτρων, αποτελεί ουσιαστικά κα-τάργηση της κοινωνικής ασφάλισης, μιας και καταργεί τα κατώτατα όρια σε συντάξεις και παροχές και επιβάλει ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Ιδιωτικοποίηση του συνό-λου της δημόσιας περιουσίας με το Υπερταμείο – και ο «κόφτης», που θα ενεργοποιείται αυτόματα κάθε φορά που δεν βγαίνουν τα αιμοσταγή πρωτογενή πλεονάσμα-τα (3,5% του ΑΕΠ).

Τώρα, στη δεύτερη αξιολόγηση, η κυβέρνηση «δια-πραγματεύεται» τα εργασιακά που και αυτά τα υπέγρα-ψε στο 3ο μνημόνιο, δηλ. την οριστική κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, νέα μείωση του κα-τώτατου μισθού, εξάπλωση των «μαύρων» και δουλικών σχέσεων εργασίας, απελευθέρωση των απολύσεων, περι-ορισμό των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και του δικαι-ώματος της απεργίας. Μετατροπή των εργαζομένων σε δουλοπάροικους, αλλά κυρίως αφαίρεση του δικαιώμα-τος και της δυνατότητας να παλεύουν για τα δικαιώματά τους. Έχει συμφωνήσει στη λεηλασία των σπιτιών, ακόμα και επιχειρήσεων, από τις τράπεζες και τους ξένους «γύ-πες» – και θα συμφωνήσει και στα δυσθεώρητα δημο-σιονομικά πρωτογενή πλεονάσματα (3,5% ετησίως για τη δεκαετία 2019–2028). Για το δημόσιο, αντίστοιχα, θα συμφωνήσει στην επαναφορά των πειθαρχικών διώξεων και στην «αξιολόγηση», δηλαδή διαθεσιμότητες και απο-λύσεις.

Εργαζόμενοι, νεολαία, φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να βάλουμε τέλος στα μνημόνια διαρκείας, να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια τους. Με ριζοσπαστικούς αγώ-νες, να διώξουμε τη νεομνημονιακή κυβέρνηση ΣΥΡΙ-ΖΑ–ΑΝΕΛ.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

«Θέσεις» του 20^{ου} Συνεδρίου του ΚΚΕ

Μια πρώτη κριτική

Ζούμε σε μια εποχή όπου «το παλιό πεθαίνει, χωρίς το νέο να έχει μπορέσει ακόμη να εμφανιστεί – είναι μια εποχή τεράτων». Οι πολιτικές τερατογεννέσεις εκδηλώνονται είτε με νέους σχηματισμούς είτε με μεταλλάξεις παλιών. Το ΚΚΕ ανήκει στη δεύτερη κατηγορία. Με την πολιτική στροφή του 19^{ου} Συνεδρίου κατόρθωσε να φέρει σε ύψιστο παροξυσμό την εσωτερική αντίφαση ενός ρεφορμιστικού κόμματος: την επί της ουσίας υπεράσπιση του καπιταλιστικού συστήματος με την επιφανειακή υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων. Εγκατέλειψε την «επανάσταση κατά στάδια» (μια ελεεινή παραλλαγή της κλασικής ρεφορμιστικής «στρατηγικής» της σταδιακής μετάβασης στον σοσιαλισμό με ειρηνικά μέσα), «υιοθέτησε» την σοσιαλιστική επανάσταση, μόνο και μόνο για να γίνει το πιο απόλυτο, πούρο, καθαρόαιμο ρεφορμιστικό κόμμα, δηλαδή η απόλυτη άρνηση της σοσιαλιστικής επανάστασης. Έτσι κατάφερε να φέρει και τη λογική στα όριά της, στο ακραίο εκείνο σημείο που γίνεται παραλογισμός.

Την ίδια στιγμή που το ΚΚΕ ορκίζεται απόλυτη πίστη στη σοσιαλιστική επανάσταση και μας καλεί όλους να προσκυνήσουμε μπροστά στους αρχιερείς της, την ηγεσία του, είναι το μόνο κόμμα που:

α) Πιστεύει στην απόλυτη παντοδυναμία και αιώνια φύση του καπιταλιστικού συστήματος, σε τέτοιο βαθμό που ούτε οι πιο ακραίοι νεοφιλελεύθεροι έχουν τολμήσει ακόμη και να σκεφτούν. Αυτό μπορεί να φαίνεται υπερβολή, ίσως και συκοφαντία προς το ΚΚΕ, αλλά, αλίμονο, είναι η ωμή αλήθεια. Τι άλλο μπορεί να εννοεί το ΚΚΕ όταν υποστηρίζει ότι ο καπιταλισμός δεν έχει εσωτε-

ρικές αντιφάσεις, δεν γνωρίζει οικονομικές κρίσεις, αδιέξοδα, κοινωνικές κρίσεις, πολιτικές κρίσεις, ιδεολογικές κρίσεις κ.ά.; Για το ΚΚΕ, το μόνο που γνωρίζει ο καπιταλισμός είναι διακυμάνσεις – κι αυτές προσωρινές. Έχει βέβαια και ένα κουσούρι: την καπιταλιστική εκμετάλλευση, αλλά κι αυτό είναι τόσο απροσδιόριστο και ασαφές που κανείς δεν ξέρει τι πρέπει να κάνει με αυτό.

β) Έχει «καταργήσει» την εργατική τάξη. Για ακόμη μια φορά αυτό μπορεί να φαίνεται παράλογο ή συκοφαντικό, αλλά είναι η ωμή αλήθεια. Πώς αλλιώς να εξηγηθεί ότι η κατάσταση της παγκόσμιας εργατικής τάξης (η συνειδήσή της, οι αντιφάσεις της, οι αγώνες της κ.ο.κ.) απουσιάζουν από τα δύο πρώτα κεφάλαια των Θέσεων του 20^{ου} Συνεδρίου, που αναφέρονται στην παγκόσμια κατάσταση; Πώς αλλιώς να εξηγηθεί η απουσία της ελληνικής εργατικής τάξης (οι αγώνες, οι προσδοκίες της, οι απογοητεύσεις της, η οργή της, η δυσaréσκειά της, τα μαθήματα που αντλεί, οι δυσκολίες που έχει μπροστά της κ.ά.) από το 3^ο και 4^ο κεφάλαιο των «Θέσεων» (αναφέρονται στον ελληνικό καπιταλισμό και την οικοδόμηση του ΚΚΕ);

γ) Έχει «καταργήσει» και την ταξική πάλη. Πράγματι, για το ΚΚΕ δεν υπάρχει ταξική πάλη, εργατικοί αγώνες, εργατικές οργανώσεις κ.ά., παρά μόνον οι δικές του κομματικές παρελάσεις, κινητοποιήσεις κ.ο.κ., ενώ η ίδια η ταξική πάλη δεν είναι τίποτε άλλο από μια ιδεολογικο-πολιτική και οργανωτική διαμάχη μεταξύ αστικών/οπορτουνιστικών παρατάξεων και του ΚΚΕ. Προσοχή: όταν λέει «πολιτική διαμάχη», μην σκεφτείτε καμία αντιπαράθεση στην πράξη – το ΚΚΕ εννοεί φιλολογικές αντιπαράθεσεις επί πολιτικών θεμάτων. Έτσι, δεν προξενεί απορία ότι η ταξική πάλη πέφτει όταν οι ψήφοι στο ΚΚΕ

πέφτουν και ανεβαίνουν όταν οι ψήφοι αυξάνονται.

Όσοι δεν καταλάβουν αυτή την αντίφαση (σε βαθμό παροξυσμού), του ΚΚΕ, είναι καταδικασμένοι να ξεπέσουν είτε σ' εκείνα τα σταλινικά απολιθώματα που ελεηνολογούν τη μοίρα τους και μέφονται το ΚΚΕ για «τροτσκιστικές παρεκκλίσεις» (επειδή υιοθέτησε τη σοσιαλιστική επανάσταση και εγκατέλειψε την προσφιλή τους, εγκληματική για το εργατικό κίνημα, πολιτική των «σταδίων», του «αντιμπεριαλιστικού/αντιμονωπολιακού σταδίου» και της αντίστοιχης «αντιμπεριαλιστικής/αντιμονοπωλιακής συμμαχίας»), είτε σ' εκείνα τα θύματα της κρυφής γοητείας του ΚΚΕ, που θεωρούν ότι για τον ίδιο λόγο μεταμορφώθηκε σε επαναστατικό (αν και με... λάθος τακτικές).

Παραπέρα, είναι δύσκολο να αναλυθούν οι συγκεκριμένες «Θέσεις» – για την ακρίβεια, πρόκειται μάλλον για μια συλλογή (έκδηλα ράθυμη), καταγραφή, ταξινόμηση πληροφοριών για τις διεθνείς οικονομικές ανακατατάξεις, τις διακυμάνσεις της διεθνούς και ευρωπαϊκής παραγωγής, την εξέλιξη των κοινωνικών ανισοτήτων κ.ά., που καρφιστώνονται πάνω στο τυπογραφικό χαρτί των «Θέσεων». Ακόμη και η αποτύπωση της πτώσης του βιοτικού επιπέδου της ελληνικής εργατικής τάξης, της κατακόρυφης αύξησης της ανεργίας κ.ο.κ., δεν έχει κανένα νόημα. Θα μπορούσαν να ισχύαν και τα ακριβώς αντίθετα – και για το ΚΚΕ δεν θα είχε καμία απολύτως σημασία.

Για το ΚΚΕ, δεν υπάρχει οικονομική κρίση, και πολύ περισσότερο δεν υπάρχει κοινωνική κρίση. Η φτώχεια, η ανεργία, οι ακραίες ανισότητες, η αντικειμενική προλεταριοποίηση ή καταστροφή μικροαστικών στρωμάτων, η κατάρρευση της εργατικής αριστοκρατίας, η τεράστια ταξική πόλωση σε διεθνές και ελληνικό επίπεδο δεν γεννούν οργή, αγανάκτηση, αγώνες, δεν καταστρέφουν υπατάτες των μαζών, δεν οδηγούν σε κρίση τις αστικές ιδέες, δεν αποδεσμεύουν τις μάζες

από τα αστικά κόμματα, δεν φθείρουν και δεν διαλύουν τον δικομματισμό και τα αστικά κόμματα (δεξιά και σοσιαλδημοκρατικά), δεν ξεφτίζουν τις κοινωνικές συμμαχίες της αστικής τάξης, δεν δημιουργούν μια αφορητή κατάσταση στις μάζες, μια αγωνιώδη αναζήτηση διεξόδου από το αδιέξοδο όπου έχουν περιέλθει, δεν κλονίζουν την αστική τάξη, την αστική εξουσία και τους θεσμούς της, δεν συσσωρεύουν τεράστιες εκρηκτικές ύλες στα θεμέλια του καπιταλιστικού συστήματος, δεν παρακινούν τις μάζες στον αγώνα, ενώ οι ίδιοι οι αγώνες δεν φέρνουν τη νίκη, δεν συσσωρεύουν εμπειρίες (έστω με τίμημα επιμέρους ήττες), δεν ανοίγει ο δρόμος προς την επανάσταση κ.ο.κ.

«Όχι, όχι!» βροντοφωνάζει το ΚΚΕ. «Τίποτα απ' αυτά δεν ισχύει!». Δεν υπάρχει οικονομική, κοινωνική, πολιτική κρίση. Ό,τι βλέπετε σαν πολιτική κρίση δεν είναι παρά μόνο η καλοσχεδιασμένη και δόλια πολιτική προσαρμογή της αστικής τάξης, που αλλάζει κόμματα μόνο και μόνο για να εξασφαλίσει καλύτερα την πολιτική της.

Ε, από 'κει δεν θέλει και πολύ για να καταλήξει το ΚΚΕ στην πρότασή του: «ψηφίστε, στηρίξτε ΚΚΕ και η επανάσταση θα έρθει».

Αυτός ο παραλογισμός είναι το τίμημα που πληρώνει ένας ρεφορμιστής όταν καμώνεται πως υιοθετεί τη σοσιαλιστική επανάσταση, χωρίς ένα πραγματικό Μεταβατικό Πρόγραμμα.

■ Γιάννης Σμ.

Ομαδικές απολύσεις και με τη βούλα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου

Τα αστικά δικαστήρια αποτελούσαν πάντα έναν από τους βασικότερους βραχίονες επιβολής των πολιτικών της αστικής τάξης. Ειδικά όμως τα τελευταία χρόνια της οικονομικής κρίσης και του νεοφιλελευθερισμού, όλες οι αποφάσεις που βγαίνουν, είναι προκλητικά υπέρ του κεφαλαίου και ενάντια στην εργατική τάξη! Π.χ. αποφάσεις για «συνευθύνη εργαζομένων σε εργατικά ατυχήματα», απόφαση-σκάνδαλο για την Κ. Κούνεβα, καταδίκες εργαζομένων που αγωνίζονται, κήρυξη σχεδόν όλων των απεργιών ως παράνομες-καταχρηστικές κ.τ.λ.

Παρόμοια, προκλητικά αρνητική για τους εργαζόμενους ήταν και η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου (ΕΔ) στις 21/12, όπου ουσιαστικά ανοίγει τον δρόμο για μαζικές απολύσεις. Η απόφαση αφορούσε προσφυγή της ΑΓΕΤ Ηρακλής, που μετά τη διακοπή της λειτουργίας του εργοστασίου της Χαλκίδας (που απασχολούσε 236 εργαζόμενους) είχε ζητήσει εγγράφως έγκριση από τον υπ. Εργασίας για ομαδικές απολύσεις, η οποία όμως απορρίφθηκε.

Η απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων είναι ένα από τα βασικά προαπαιτούμενα των δανειστών-τοκογλύφων για τη 2^η αξιολόγηση. Η μνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσπαθεί να πείσει με θεατρινισμούς –για ακόμη μια φορά– ότι διαπραγματεύεται σκληρά με τους δανειστές. Η πραγματικότητα όμως τη διαψεύδει πανηγυρικά. Ενώ υποτίθεται ότι οι ομαδικές απολύσεις αποτελούσαν «κόκκινη γραμμή», η κυβέρνηση είχε αφήσει ανοιχτό το παράθυρο

για μια «περήφανη» υποχώρηση-κωλοτούμπα, υποστηρίζοντας ότι θα προσαρμοστούν με την απόφαση του ΕΔ, γνωρίζοντας όμως από πριν την αρνητική για τους εργαζόμενους εξέλιξη, αφού αυτή προδιαγράφονταν στην πρόταση του γενικού εισαγγελέα του ΕΔ από τις 9/6!

Τα βασικά σημεία της απόφασης

1) Το ΕΔ εξέτασε τη συμβατότητα της ελληνικής νομοθεσίας με την αρχή της «ελευθερίας εγκατάστασης των επιχειρήσεων» στην ΕΕ. Έκρινε ότι «μια τέτοια ρύθμιση είναι ικανή να καταστήσει εξαρχής λιγότερο ελκυστική την πρόσβαση στην ελληνική αγορά και, εν συνεχεία, να περιορίσει σημαντικά ή και να εξαλείψει τη δυνατότητα των επιχειρήσεων άλλων κρατών-μελών να ρυθμίσουν τη δραστηριότητά τους ή και να την παύσουν, αποδεσμεύοντας, στο πλαίσιο αυτό τους εργαζόμενους, τους οποίους έχουν προηγουμένως προσλάβει». **Κατά συνέπεια, το ΕΔ διαπιστώνει περιορισμό της... ελευθερίας εγκατάστασης!**

2) Σύμφωνα με την ελληνική νομοθεσία και τη διάταξη του Ν. 1387/1983 απαιτείται από τους εργοδότες να λαμβάνουν διοικητική έγκριση (Υπουργική Άδεια) πριν προχωρήσουν σε ομαδικές απολύσεις. Η Υπουργική Άδεια δινόταν λαμβάνοντας υπόψη τους παρακάτω τρεις παράγοντες: α) το συμφέρον της εθνικής οικονομίας, β) την κατάσταση της επιχείρησης και γ) τις συνθήκες της αγοράς εργασίας.

Το Δικαστήριο κρίνει ότι το πρώτο κριτήριο (συμφέρον της εθνικής οικονομίας) δεν μπορεί να γίνει δεκτό, καθώς η επίτευξη

σκοπών οικονομικής φύσης δεν μπορεί να αποτελέσει λόγο γενικού συμφέροντος που να δικαιολογεί περιορισμό ελευθερίας όπως η ελευθερία εγκατάστασης!

Αντιθέτως, όσον αφορά τα δύο άλλα κριτήρια, μπορεί καταρχήν να γίνει δεκτό ότι σχετίζονται με την προστασία των εργαζομένων και της απασχόλησης, που αποτελούν θεμιτούς σκοπούς γενικού συμφέροντος. Το Δικαστήριο διαπιστώνει, ωστόσο, ότι τα δύο αυτά κριτήρια έχουν διατυπωθεί κατά τρόπο υπέρμετρα γενικό και ασαφή. Κατά συνέπεια, «τέτοια κριτήρια, τα οποία είναι ασαφή και δεν στηρίζονται σε αντικειμενικές και δυνάμενες να ελεγχθούν προϋποθέσεις, υπερβαίνουν το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των επιδιωκόμενων σκοπών και, ως εκ τούτου, δεν ικανοποιούν τις επιταγές της αρχής της αναλογικότητας», αναφέρει το ΕΔ.

Με την ισχύουσα νομοθεσία, ομαδικές απολύσεις θεωρούνται όσες γίνονται από επιχειρήσεις, που απασχολούν περισσότερους από 20 εργαζόμενους, για λόγους που δεν αφορούν τους ίδιους τους απολύόμενους ως πρόσωπα.

Σύμφωνα με τον νόμο, το ανώτατο όριο που οι απολύσεις θεωρούνται ομαδικές καθορίζεται:

– Μέχρι 6 εργαζόμενους/μήνα, για επιχειρήσεις που απασχολούν από 20 έως 150 εργαζόμενους.

– Σε ποσοστό 5% του προσωπικού και μέχρι 30 εργαζόμενους/μήνα, για τις επιχειρήσεις που απασχολούν περισσότερους από 150 εργαζόμενους.

Οι δανειστές-τοκογλύφοι θέλουν να επι-

φέρουν αλλαγές στο προαναφερθέν πλαίσιο προκειμένου να καταργηθεί η απόφαση του υπουργού Εργασίας και να αυξηθεί το όριο απολύσεων από 5% σε 10% του προσωπικού για τις επιχειρήσεις που απασχολούν περισσότερους από 150 εργαζόμενους.

Η εφαρμογή αυτής της απόφασης (αν ψηφιστεί) θα αποτελέσει ένα πολύ σημαντικό χτύπημα για το σύνολο των εργαζομένων! Την αλλαγή της νομοθεσίας για τις ομαδικές απολύσεις (και τη μείωση της αποζημίωσης) περιμένουν εναγωνίως τραπεζικοί όμιλοι, πολυεθνικές και λοιπές επιχειρήσεις, ώστε να πετάξουν χιλιάδες εργαζόμενους στον καιά-δα της ανεργίας, με μηδαμινό κόστος (μέχρι σήμερα, πολλές μεγάλες επιχειρήσεις, ειδικά τράπεζες, απολύουν εκβιάζοντας μέσω «εθελούσιων» εξόδου). Παράλληλα, θα αποτελέσει και ένα ακόμη μέτρο πίεσης-εκβιασμού προς σωματεία και εργαζόμενους για νέες μειώσεις μισθών και υπογραφή συλλογικών συμβάσεων με δυσμενέστερους όρους, υπό την απειλή μαζικών απολύσεων. Τέλος, θα ανοίξει η κερκόπορτα για χιλιάδες απολύσεις και στον δημόσιο τομέα!

Η απόφαση του ΕΔ ουσιαστικά θέλει να καταργήσει ακόμη και τους ελάχιστους περιορισμούς-ελέγχους που είχαν οι εργοδότες, να απολύουν όποτε και όσους θέλουν, να μεταφέρουν τις επιχειρήσεις τους όποτε και όπου θέλουν κ.τ.λ. Να μπορούν τελικά να εφαρμόσουν πλήρως το «Απαγορεύεται το απαγορεύεται στο κεφάλαιο».

ANTEPIΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
antepithesitonergazomenon.blogspot.com

2016: Χρονιά σημαντικών γεγονότων που προαναγγέλουν καταιγιστικές εξελίξεις

Η επιδείνωση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και οι στρατιωτικές επεμβάσεις που αναπόφευκτα δημιουργεί, η αποτυχία των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που εφαρμόζονται σχεδόν σε όλο τον πλανήτη, οι φαραωνικές και αυξανόμενες ανισότητες, οι οποίες δημιουργούν μια κρίση του αστικού μπλοκ εξουσίας (κατάρρευση δεξιών και σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων), ήταν οι κύριοι λόγοι που πυροδότησαν πολύ σημαντικές εξελίξεις το 2016. Περιοριζόμαστε στις πιο σημαντικές:

Πόλεμος – Προσφυγικό

Στη Συρία κυρίως, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, συγκρούονται τα συμφέροντα σχεδόν όλων των ιμπεριαλιστών αλλά και της πρώτης (Ρωσίας, Κίνας κ.ά.) και δεύτερης (Τουρκίας κ.ά.) σειράς «αναδυνάμενων» χωρών. Καμία αστική τάξη δεν μπορεί να παραδοθεί ή να κάνει πίσω, γιατί γνωρίζει ότι δεν θα υπάρχει γυρισμός. Εύθραυστες εκεχειρίες, δύσκολες διαπραγματεύσεις, αιματηρές μάχες (Χαλέπι κ.ά.) με εκατοντάδες χιλιάδες θύματα και εκατομύρια ξεριζωμένους. Ο κίνδυνος για μια γενικευμένη σύγκρουση είναι πλέον πιο ορατός από ποτέ.

Η Μεσόγειος αποτέλεσε τον υγρό τάφο χιλιάδων προσφύγων στην προσπάθειά τους να γλιτώσουν από τον πόλεμο στη χώρα τους. Η μισάνθρωπη πολιτική, κατά βάση της ΕΕ, για κλειστά σύνορα συνετέλεσε στην δολοφονία–πνιγμό τουλάχιστον 5.000 προσφύγων εντός του 2016. Οι αποτρόπαιες βομβιστικές επιθέσεις στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες από τζιχαντιστές, σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να αποτελέσουν άλλοθι για τους ιμπεριαλιστές, που έχουν αιματοκυλήσει όλο τον πλανήτη.

ΕΕ: ένα βήμα πριν την οριστική διάλυση

– Η νίκη του BREXIT στο δημοψήφισμα στη Βρετανία στις 23/6 αποτέλεσε το ισχυρότερο χτύπημα στα σαθρά θεμέλια της ΕΕ. Η συμμετοχή ξεπέρασε το 72%. Το 51,9% (17,5 εκ.) ψήφισαν υπέρ της εξόδου από την ΕΕ, ενώ το 48,1% (16,2 εκ.) ψήφισαν υπέρ της παραμονής. Υπέρ της εξόδου ψήφισε η εργατική τάξη, τα πιο πληθειακά στρώματα, οι άνεργοι, οι φτωχές λαϊκές μάζες κ.λπ., ενώ υπέρ της παραμονής, και μάλιστα σε μεγάλο ποσοστό, οι υψηλόμισθοι, τα μεσαία και ανώτερα μικροαστικά στρώματα και η αστική τάξη.

– Το βροντερό **ΟΧΙ στο ιταλικό δημοψήφισμα** στις 4/12 αποτέλεσε το δεύτερο σημαντικό χτύπημα στην ΕΕ. Η συντριπτική ήττα του Ρέντσι (60% ψήφισαν ΟΧΙ στη συνταγματική αναθεώρησή του, περίπου 18 εκ. έναντι 12 εκ. του ΝΑΙ), ήταν μια ξεκάθαρη άρνηση του ιταλικού λαού και κυρίως της εργατικής τάξης στις προταγές των νεοφιλελεύθερων κυρίαρχων της ΕΕ, των ιταλών βιομηχάνων και τραπεζιτών, της κυβέρνησης του Ρέντσι, που επιβάλλουν τον «αργό θάνατο» της λιτότητας και το φόρτωμα της κρίσης στις πλάτες τους.

ΗΠΑ

Οι εκλογές στις 8/11, η νίκη Τραμπ, αλλά και όλη η προεκλογική διαδικασία: σύγκρουση Τραμπ και υπόλοιπων υποψηφίων των Ρεπουμπλικάνων για το χρίσμα, πολύ περισσότερο η μαζική υποστήριξη στον Σάντερς ενάντια στην Κλίντον στους Δημοκρατικούς (παρά την τελική επικράτηση της δεύτερης, μετά από μια λυσσασμένη εκστρατεία όλων των επίσημων μηχανισμών, με χτυπήματα «κάτω απ’ το τραπέζι», ίσως και νοθεία) – αυτά καταδεικνύουν ένα γεγονός τεράστιας σημασίας, την πλατιά απόρριψη και καταδίκη από τις μάζες του νεοφιλελευθερισμού, με μια ταυτόχρονη αγωνιώδη αναζήτηση διεξόδου απ’ αυτή την αφόρητη κατάσταση. Μάλιστα στην ίδια την

καρδιά του παγκόσμιου καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Αυτή η απόρριψη από μεγάλο μέρος των μαζών εκφράζει, αναδεικνύει αλλά και ενισχύει: τη βαθιά κρίση των δύο κομμάτων (πιθανόν να πάρει και οργανωτική μορφή), τη βαθιά κρίση του δικομματισμού, τη βαθιά κρίση εκπροσώπησης και ενσωμάτωσης των μαζών, την κρίση εξουσίας, τη βαθιά πολιτική κρίση της ηγετικής δύναμης του παγκόσμιου καπιταλισμού/ ιμπεριαλισμού – που συνακόλουθα θα οξύνει την πολιτική κρίση σε παγκόσμιο επίπεδο και σε κάθε χώρα, αλλά και την ίδια την διαχείριση/αντιμετώπιση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Αυτή η απόρριψη, παρότι σκιάζεται από την άνοδο του Τραμπ, δεν μπορεί να αποσιωπηθεί.

Τουρκία

Το αποτυχημένο πραξικόπημα στις 15/7 έδωσε μια αφορμή για ακόμη μεγαλύτερη αντιδημοκρατική αναδίπλωση του καθεστώτος. Ο Ερντογάν προσπαθεί να κρατηθεί με κάθε τρόπο στην εξουσία. Μετά το κλείσιμο αντιπολιτευόμενων εφημερίδων και καναλιών, απέλυσε ή έθεσε σε διαθεσιμότητα τουλάχιστον 125.000 δημόσιους υπαλλήλους, υποτιθέμενων υποστηρικτών του πραξικοπήματος, ενώ με αφορμή τις βομβιστικές επιθέσεις, προχώρησε στη σύλληψη 21 βουλευτών του κουρδικού και αριστερού Κόμματος Ελευθερίας των Λαών (HDP), που αμφισβητεί στην πράξη την παντοδυναμία του και εκφράζει τα δίκαια των Κούρδων.

Βενεζουέλα

Η «Μπολιβαριανή Επανάσταση» βρίσκεται σε θανάσιμο κίνδυνο. Με διάφορους τρόπους, ιμπεριαλιστές και ντόπιοι αντιδραστικοί προσπαθούν να καθαιρέσουν το Μαδούρο (νοθεία στη συλλογή υπογραφών για τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος, σαμποτάζ και οικονομικός πόλεμος από την αστική τάξη, τεχνητή έλλειψη βασικών ειδών κ.λπ.) χωρίς προς το παρόν να το καταφέρνουν.

Βραζιλία

Στις 30/8, λίγες μόνο μέρες μετά τη λήξη των Ολυμπιακών Αγώνων στη χώρα, η Γερουσία επικύρωσε την αποπομπή της προέδρου Ρουσέφ, παραδίνοντας πραξικοπηματικά την προεδρία στον ως τώρα αντιπρόεδρο Τεμέρ, αρχηγό του νεοφιλελεύθερου δεξιού κόμματος PMDB (μέχρι πρόσφατα συμμετείχε στην κυβέρνηση). Πρόκειται για ένα «λευκό πραξικόπημα», με στόχο το ξήλωμα των λεγόμενων «προοδευτικών κυβερνήσεων», την επιβολή της φιλοαμερικάνικης Δεξιάς και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Οικονομικά σκάνδαλα

– Οι αποκαλύψεις των «Panama Papers» φώτισαν, έστω και ελάχιστα, τον σκοτεινό κόσμο του παγκόσμιου κεφαλαίου, επιβεβαιώνοντας την ιστορική παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος. Η διαρροή των 11,5 εκ.

αρχείων της Mossack Fonseca (4^η μεγαλύτερη δικηγορική εταιρεία στον κόσμο, που βοηθούσε τους πελάτες της να διοχετεύσουν χρήματα σε φορολογικούς παραδείσους ανά τον κόσμο για 40 χρόνια μέσω offshore εταιρειών) είναι η μεγαλύτερη μέχρι σήμερα μετά τα έγγραφα των Wikileaks το 2010 και της υπόθεσης Σνόουντεν το 2013. Σ’ αυτά τα αρχεία υπάρχουν στοιχεία για 214.488 φορείς, που συνδέονται με ανθρώπους σε πάνω από 200 χώρες. Στις λίστες υπήρχαν κι αρκετοί ηγέτες κρατών από όλο τον πλανήτη (Κάμερον κ.ά.).

– Η βραδυφλεγής βόμβα της Deutsche Bank και τα πρόστιμα που της επιβλήθηκαν ήρθαν να επιβεβαιώσουν την τραγική κατάσταση–χρεοκοπία του τραπεζικού συστήματος και να δείξουν ότι μια ακόμη υποτροπή της διεθνούς κρίσης μπορεί να οδηγήσει σε ένα ντόμινο χρεοκοπιών με ανεξέλεγκτες διαστάσεις.

Φιντέλ Κάστρο

Στις 25/11 έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 90 ετών ο ηγέτης της κουβανικής επανάστασης Φιντέλ Κάστρο. Ενδεικτική η λύσσα με την οποία τα ΜΜΕ έπευσαν να εκφράσουν την αμφισβήτηση στο πρόσωπό του και στο τι συμβόλιζε, δηλαδή την κουβανική επανάσταση και τον αγώνα του λαού της Κούβας για να οικοδομήσει μια σοσιαλιστική κοινωνία, μέσα σε ασφυκτικές συνθήκες οικονομικού εμπάργκο και επαπειλούμενης στρατιωτικής επέμβασης.

Εργατικό κίνημα

Αν και η απάντηση της εργατικής τάξης – προς το παρόν – δεν είναι αντίστοιχη της επίθεσης, της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, της επιθετικότητας του ιμπεριαλισμού και του κινδύνου του πολέμου, εντός του 2016 διεξήχθησαν σημαντικοί και σκληροί αγώνες σχεδόν σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

ΕΥΡΩΠΗ: Με το σύνθημα «Ένα βήμα εμπρός, τρεις αιώνες πίσω»(!), οι γάλλοι εργαζόμενοι και η νεολαία αγωνίστηκαν για 6 περίπου μήνες ενάντια στην αντεργατική μεταρρύθμιση των εργασιακών σχέσεων («νόμος Κορρί») με μεγάλες κινητοποιήσεις σε όλη τη χώρα, μεταξύ άλλων σε ορισμένους από τους πιο σημαντικούς κλάδους της οικονομίας. Μαχητικές απεργίες, με απεργιακές φρουρές, πραγματοποιήθηκαν σε διυλιστήρια, εργοστάσια πυρηνικής ενέργειας, σιδηρόδρομους/μεταφορές και αλλού, με σπάσιμο του νόμου «έκτακτης ανάγκης» που είχε επιβάλλει η κυβέρνηση Ολάντ–Βαλς και αντιμετώπιση της βίας των κατασταλτικών μηχανισμών.

Τεράστιο κύμα απεργιακών κινητοποιήσεων ξέσπασε και στο Βέλγιο, μετά την απόφαση της κεντροδεξιάς κυβέρνησης συνασπισμού να κατεβάσει νομοσχέδιο μεταρρυθμίσεων για τις εργασιακές σχέσεις. Σημαντικές κινητοποιήσεις είχαμε επίσης στην Ιταλία, στη Βρετανία κ.ά.

ΗΠΑ: Χιλιάδες εργαζόμενοι συμμετείχαν

και το 2016 σε εκατοντάδες κινητοποιήσεις–διαδηλώσεις που οργανώνει το κίνημα «15 δολάρια τώρα!». Το κίνημα μετράει 4 χρόνια ζωής και παλεύει για 15 δολάρια κατώτατο ωρομίσθιο, εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Ξεκίνησε από τις μεγάλες αλυσίδες εστίασης, αλλά γρήγορα συνδέθηκε με πολλούς κλάδους εργαζομένων και πέτυχε κάποιες πρώτες νίκες. Οι διαδηλωτές προέρχονται κυρίως από την νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και κομμάτια εργαζομένων στις ΗΠΑ, που υφίστανται την πιο σκληρή εκμετάλλευση. Οι διαδηλωτές αποκλείουν δρόμους και διασταυρώσεις, πραγματοποιούν παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από καταστήματα εστίασης ή και τράπεζες, απαιτώντας «οικονομική δικαιοσύνη», συνδικαλιστικά δικαιώματα και κοινωνικές δομές, όπως σχολεία και νοσοκομεία. Στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν εργαζόμενοι σε νοσοκομεία, νηπιαγωγεία, καθηγητές, μαθητές και εργαζόμενοι σε αναριθμητούς άλλους κλάδους.

Το κίνημα «**Οι ζωές των μαύρων μετράνε**», το οποίο αντιτίθεται στις φυλετικές διακρίσεις και την αστυνομική καταστολή, οργάνωσε πολλές κινητοποιήσεις–διαδηλώσεις με μαζική συμμετοχή, κυρίως μετά από δολοφονικές επιθέσεις αστυνομικών (το 2016 καταγράφηκαν περισσότεροι από 600 θανατηφόροι πυροβολισμοί από αστυνομικούς στις ΗΠΑ!).

Από την άνοιξη του 2016, στο Standing Rock, έναν από τους ιστορικότερους ιθαγενικούς καταυλισμούς στη Β. Ντακότα, η φυλή Σιού μαζί με πλήθος ιθαγενικών οργανώσεων έδωσαν και κέρδισαν προσωρινά τη μάχη ενάντια στην εγκατάσταση του πετρελαιοαγωγού Dakota Access. Η απειλή της καταστροφής του καταυλισμού από τη διέλευση του αγωγού και της μόλυνσης του ποταμού Μιζούρι, από τον οποίο αντλούν νερό, αποτελούν τους βασικούς λόγους του αγώνα. Παρά τη βίαιη καταστολή από την αστυνομία κατά τη διάρκεια των προηγούμενων μηνών, οι διαδηλωτές συσπείρωσαν ένα μεγάλο κύμα αλληλεγγύης στην Αμερική και διεθνώς – και έτσι στις 5/11, με απόφαση της αμερικανικής κυβέρνησης, απορρίφθηκε η αίτηση αδειοδότησης για την εγκατάσταση του αγωγού.

ΙΝΔΙΑ: Στις 2/9 πραγματοποιήθηκε μία γιγάντια γενική απεργία, η τέταρτη των τελευταίων χρόνων και μάλλον η μεγαλύτερη από όσες έχουν προηγηθεί (2010, 2011, 2015). Πάνω από 150 εκ. εργαζόμενοι συμμετείχαν στην απεργία και στις διαδηλώσεις.

Συνοψίζοντας, το 2017 ανατέλλει με τρομακτικούς κινδύνους για την ανθρωπότητα. Παράλληλα όμως ανοίγονται κι οι δρόμοι για την οριστική κατάργηση του σάπιου, ξεπερασμένου καπιταλιστικού συστήματος. Η 100^η επέτειος της Ρώσικης Επανάστασης πρέπει και μπορεί να αποτελέσει το φάρο προς αυτή τη διέξοδο, τη μόνη ρεαλιστική, τον σοσιαλισμό.

■ **Νίκος Κτενάς**

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Επαναφορά του σχεδίου Ανάν

Μετά την αποτυχία των διαπραγματεύσεων στο Μον Πελεράν μεταξύ του Αναστασιάδη (πρόεδρος Κυπριακής Δημοκρατίας) και του Ακιντζι (πρόεδρος των τουρκοκυπρίων στο βόρειο τμήμα), υπό την εποπτεία ειδικού απεσταλμένου του ΟΗΕ, προβλέπεται νέος γύρος διαπραγματεύσεων μεταξύ στις 9–11 Γενάρη στη Γενεύη. Αμέσως μετά θα συγκληθεί εκεί και η λεγόμενη Διεθνής Διάσκεψη (12 Γενάρη). Είναι σίγουρο – κανείς δεν αναμένει το αντίθετο – ότι η Διάσκεψη δεν θα ολοκληρωθεί σε λίγες μέρες, αλλά μάλλον θα υπάρξουν μακροχρόνιες διαπραγματεύσεις.

Ακόμη και η σύνθεση αυτής της Διάσκεψης (διεθνούς ή πολυμερούς) δεν φαίνεται να έχει καθοριστεί. Θα συμμετάσχουν, πέρα απ' τον ΟΗΕ και των 2 προέδρων, οι 3 εγγυήτριες δυνάμεις (Ελλάδα, Τουρκία, Βρετανία) – από 'κει και πέρα ακούγεται ότι θα παρευρίσκονται τα 5 μόλις μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα, Βρετανία, Γαλλία), η ΕΕ διαμέσου του Πούνκερ, πιθανόν διεθνείς οργανισμοί κ.ά. Ωστόσο, φαίνεται απίθανο έως αδύνατο να επιτρέψουν οι ΗΠΑ τη συμμετοχή Ρωσίας και Κίνας, ενώ κάθε άλλο παρά εξασφαλισμένη θεωρείται η παρουσία του Ερντογάν.

Το νέο σχέδιο Ανάν

Αν και δεν έχουν δημοσιευτεί παρά ελάχιστα, από συνεντεύξεις των Αναστασιάδη και Ακιντζι, από δημοσιογραφικές πληροφορίες, φαίνεται ότι η βάση των διαπραγματεύσεων είναι ένα νέο σχέδιο Ανάν, ελάχιστα διαφοροποιημένο από το αρχικό:

α) Θα υπάρχουν όχι δύο κοινότητες αλλά δύο κράτη, με δικό τους σύνταγμα το κάθε ένα. Δεν έχει διευκρινιστεί αν θα έχουν και δική τους κυβέρνηση, ιθαγένεια, σημαία, κ.ο.κ., όπως ακριβώς ίσχυε στο αρχικό σχέδιο Ανάν.

β) Το κοινό κράτος – που δεν διευκρινίζεται αν θα είναι συμπληρωματικό των δύο ή ανώτερο – θα έχει κατά πάσα πιθανότητα εναλλασσόμενη προεδρία (μία ελληνοκύπριο, μία τουρκοκύπριο), μικτό υπουργικό συμβούλιο, μία Βουλή Αντιπροσώπων με αναλογία 75 ελληνοκύπριους βουλευτές και 25 τουρκοκύπριους (εδώ φαίνεται να δίνονται επιπλέον 5 βουλευτές στους ελληνοκύπριους από το σχέδιο Ανάν) και μία Γερουσία ή Άνω Βουλή με ίσο αριθμό γερουσιαστών μεταξύ των δύο κοινοτήτων. Καμία απόφαση, σε όλα τα επίπεδα της κεντρικής κυβέρνησης, δεν θα λαμβάνεται μόνο από τους εκπροσώπους της μίας κοινότητας – θα απαιτείται τουλάχιστον μία ψήφος και από την άλλη.

γ) Στο αρχικό σχέδιο Ανάν προβλεπόταν ένα Ανώτατο Δικαστήριο επίλυσης των διαφορών σ' αυτό το πολυσύνθετο, δύσκολα εφαρμόσιμο σύστημα. Το Δικαστήριο θα είχε 9 μέλη: 4 ελληνοκύπριους, 2 τουρκοκύπριους και 3 ξένους, ενώ οι αποφάσεις θα λαμβάνονταν με απόλυτη πλειοψηφία. Αυτό ήταν το κλειδί του σχεδίου Ανάν, ώστε διαμέσου των 3 ξένων να περάσει ο έλεγχος του νεοσύστατου κυπριακού κράτους στους ιμπεριαλιστές. Σήμερα, δεν είναι ξεκάθαρο αν θα υπάρχει τέτοιο όργανο, αλλά ο Αναστασιάδης δήλωσε σαφώς ότι θα υπάρχει κάτι αντίστοιχο, χωρίς άλλες λεπτομέρειες.

δ) Στο εδαφικό ζήτημα, η τουρκοκυπριακή πλευρά, που σήμερα κατέχει το 37% των εδαφών, θα περιοριστεί στο 28,5 ή 31%. Αλλά αυτό δεν έχει καταληχθεί, ούτε αντίστοιχα θέματα όπως η επιστροφή της Μόρφου κ.ά.

ε) Δεν έχει ξεκαθαριστεί αν το νεοσύστατο κράτος θα έχει στρατό. Στο σχέδιο Ανάν δεν μπορούσε να έχει στρατό παρά μόνο αστυνομία.

ζ) Οι δύο βρετανικές βάσεις στο νησί επεκτείνονται και παγώνονται επ' αόριστον (δηλαδή προσαρτώνται στη Βρετανία), όπως ακριβώς προβλέπονταν στο σχέδιο Ανάν. Αυτή η ιμπεριαλιστική κατοχή, μάλιστα απ' αυτούς τους ιμπεριαλιστές που αιματοκύλισαν την Κύπρο, φαίνεται

θεωρείται αυτονόητη τόσο από τον Τσίπρα (και τα άλλα αστικά κόμματα) όσο και από τον Αναστασιάδη αλλά και τους Τουρκοκύπριους.

η) Στο θέμα των εγγυήσεων, το σχέδιο Ανάν προέβλεπε τις γνωστές 3 εγγυήτριες. Αυτό σήμαινε ότι η κάθε μία είχε το δικαίωμα να επεμβαίνει μονομερώς, αν θίγονταν συμφέροντά της. Ταυτόχρονα προβλεπόταν παρουσία ελληνικού και τουρκικού στρατού. Σήμερα φαίνεται πως καταβάλλεται προσπάθεια από την κυβέρνηση Τσίπρα και τον Αναστασιάδη (και όχι μόνο) να καταργηθεί το σύστημα των εγγυητριών δυνάμεων και να υπάρξει απόσυρση, με βάση ένα μακρόχρονο χρονοδιάγραμμα, των κατοχικών τουρκικών στρατευμάτων, αλλά και των ελληνικών, υπό την εποπτεία του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ και μιας αντίστοιχης «ειρηνευτικής δύναμης».

Οι νέες διαπραγματεύσεις στη Γενεύη θα αποτύχουν

Είναι σίγουρο ότι οι προσεχείς διαπραγματεύσεις θα αποτύχουν και θα υπάρξει μια ακόμη μακροχρόνια διαδικασία με αβέβαιη κατάληξη. Ο λόγος είναι απλός: δεν μπορεί να υπάρξει επίλυση του κυπριακού, ακόμη και άνω σε ένα νέο σχέδιο Ανάν, δηλαδή ακόμη και σε βάρος των εργατικών/λαϊκών μαζών της περιοχής και ιδιαίτερα των δύο κυπριακών κοινοτήτων, γιατί υπάρχουν έντονα αντικρουόμενα ιμπεριαλιστικά/καπιταλιστικά συμφέροντα. Αντιρρήσεις δεν εγείρονται από το πολιτικό προσωπικό της Ελλάδας ή των Ελληνοκυπρίων – ειδικά ο Τσίπρας και ο Αναστασιάδης είναι τα κατάλληλα πρόσωπα στην κατάλληλη θέση, αφού και ο ένας και ο άλλος έχουν υπονομεύσει/αντιστρέψει το ΟΧΙ των ελλήνων και ελληνοκυπρίων απέναντι στην ΕΕ. Η ελληνική αστική τάξη έχει αποδεχθεί την πανωλεθρία της στην Κύπρο, ενώ η άρχουσα τάξη της Κύπρου έχει, με τη σειρά της, αποδεχθεί κι αυτή τη μοίρα της, προσπαθώντας να σώσει ότι μπορεί. Ωστόσο, για την ελληνική αστική τάξη, η απώλεια της Κύπρου είναι σημαντική, γιατί ήταν η γέφυρα προς τη Μέση Ανατολή. Μ' αυτή την απώλεια, ξεπέφτει στο επίπεδο βραχώδους απόφυσης της ΕΕ, και μοιραία θα χάσει και στο Αιγαίο και στη Θράκη – εκτός αν υποστεί κατάρρευση η Τουρκία ή διαμελιστεί, οπότε όλα θα αλλάξουν άρδην.

Από την άλλη, λύση στη Γενεύη είναι αδύνατη προτού οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ξεκαθαρίσουν την πολιτική τους στη Συρία (γειτονεύει με την Κύπρο) και γενικότερα σε παγκόσμιο επίπεδο. Ταυτόχρονα, στο παιχνίδι έχει μπει ο γερμανικός ιμπεριαλισμός αναπτύσσοντας ένα νέο δόγμα και δίνοντας τεράστια σημασία στα κυπριακά κοιτάσματα φυσικού αερίου αλλά και στους ενεργειακούς αγωγούς της περιοχής, ειδικά μετά τη σύγκρουσή του με τη Ρωσία. Επιπλέον, επιθυμεί τη συνεργασία της Τουρκίας στο προσφυγικό (το οποίο θεωρεί μάλλον το ν. 1 πρόβλημα της ΕΕ), χώρια που διαχρονικά είναι ο προστάτης της τουρκικής μπουρτζουαζίας. Τέλος, ο Ερντογάν δεν βιάζεται να ανοίξει τα χαρτιά του, παρόλο που η τουρκική μπουρτζουαζία είναι πολλαπλώς ωφελιμένη απ' αυτό το νέο σχέδιο Ανάν. Αλλά γιατί το κυπριακό είναι απλώς ένα μόνο τμήμα ενός ολοκληρου ρευστού παζλ στην ευρύτερη περιοχή που έχει να λύσει.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

στον κόσμο...

ΧΙΛΗ

Πρωτοχρονιά στα ορυχεία αποφάσισαν να κάνουν 73 εργάτες στη Σάντα Άννα της Χιλής, δηλώνοντας την ατσάλενια τους θέληση να δικαιωθούν, παίρνοντας πίσω τις δουλιές τους. Τα ορυχεία έκλεισαν το 2015 όταν η εταιρία δήλωσε πτώχευση, με τους εργάτες τότε να καταφέρνουν να αγοραστεί η επιχείρηση από το κράτος. Ωστόσο, η απόφαση έμεινε μόνο στα χαρτιά και οι εργάτες ξαναξεκινούν τον αγώνα, δηλώνοντας ότι δεν αποχωρούν από τα ορυχεία εάν δεν προχωρήσουν όλες οι διαδικασίες εξαγοράς, κλείνοντας τα αυτιά τους στις υποσχέσεις για λύση μόνο εάν... αποχωρήσουν από τα ορυχεία. Μάλιστα, η τοπική κυβέρνηση, σε μια προσπάθεια να απομονώσει τους απεργούς από τις οικογένειές τους και τους αλληλέγγυους, απέκλεισε την είσοδο, προφασιζόμενη λόγους ασφαλείας. Όπως λένε οι ίδιοι, θέλουν δουλειά και όχι επιδόματα ανεργίας, θέλουν να νικήσουν και σίγουρα θα νικήσουν.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Απεργία ξεκίνησαν στις 23/12 οι εργαζόμενοι στην κρατική πετρελαϊκή εταιρία Petrobras, απορρίπτοντας τις αυξήσεις μισθών που πρότεινε η εταιρία ως ανεπαρκείς. Η απεργία, που ξεκίνησε από το συνδικάτο FUP, το μεγαλύτερο στον κλάδο, στηρίζεται και από άλλα σχετιζόμενα με την εταιρία σωματεία και έχει οδηγήσει σε παράλυση τις δραστηριότητες, τόσο στα διωλιστήρια όσο και στις θαλάσσιες πλατφόρμες. Ο πετρελαϊκός γίγαντας έχει προσφύγει στα δικαστήρια με αίτημα συμβιβασμού, προκειμένου να συνεχιστούν οι διαπραγματεύσεις με τους εργαζόμενους. Η πτώση της τιμής του πετρελαίου αλλά κυρίως η εμπλοκή της εταιρίας σε σκάνδαλα διαφθοράς έχουν προκαλέσει ζημιές δισεκατομμυρίων, τις οποίες προσπαθεί να φορτώσει στις πλάτες των εργαζομένων.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στις 18/12 στη Μαδρίτη από τις δύο κυριότερες συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες (UGT, CCOO), συγκεντρώνοντας τριάντα χιλιάδες εργαζόμενους. Ήταν η πρώτη μετά το πραξικόπημα στο Σοσιαλιστικό Κόμμα, ώστε να σχηματιστεί κυβέρνηση συνεργασίας με το Λαϊκό Κόμμα του Ραχόι. Οι διαδηλωτές δήλωσαν πως δεν θα δεχθούν διατήρηση ή συνέχιση των μέτρων λιτότητας και ζήτησαν αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις και κατάργηση των μέτρων.

Σωροί σκουπιδιών κατέκλυσαν το El Prat (το βασικό αεροδρόμιο της Βαρκελώνης), καθώς στις αρχές Δεκέμβρη και για 5 μέρες απεργούσαν οι εργαζόμενοι καθαριότητας. Οι καθαριστές φοβούνται ότι οι περικοπές στον προϋπολογισμό του αεροδρομίου θα πληξουν τους μισθούς τους. Η εταιρία διαχείρισης υποστηρίζει ότι οι αλλαγές γίνονται για να παρέχονται καλύτερες υπηρεσίες, αλλά οι εργαζόμενοι προειδοποιούν για νέα απεργία.

ΔΥΤΙΚΗ ΠΑΠΟΥΑ

Πάνω από 500 διαδηλωτές συνελήφθησαν σε πορεία υπέρ της αυτοδιάθεσης της πιο ανατολικής επαρχίας της Ινδονησίας, στις 19 Δεκέμβρη. Τη μέρα εκείνη συμπληρώθηκαν 55 χρόνια από τη στρατιωτική εισβολή της Ινδονησίας στη Δυτική Παπούα και με διαδηλώσεις σε 15 διαφορετικές περιοχές οι αυτόχθονες καταδίκασαν τη βίαιη μεταχείρισή τους και ζήτησαν ανεξαρτησία. Η αστυνομία προχώρησε σε συλλήψεις ήδη από την προηγούμενη μέρα και σε ανακρίσεις, παράνομες κρατήσεις, ακόμα και βασανισμό αγωνιστών. Το 2016 τουλάχιστον 4.800 άτομα συνελήφθησαν παράνομα, βασανίστηκαν ή και δολοφονήθηκαν από τον ινδονησιακό στρατό και αστυνομία.

ΜΕΞΙΚΟ

Στις 3 Γενάρη, πραγματοποιήθηκαν για τρίτη μέρα μαζικές κινητοποιήσεις σε όλο το Μεξικό, ενάντια στην αύξηση της τιμής του πετρελαίου, που, όπως καταγγέλλουν οι διαδηλωτές, κάνει τις τιμές σε βασικά αγαθά δυσβάσταχτες, λόγω και των πολύ χαμηλών μισθών. Ο νεοφιλελεύθερος πρόεδρος Πένια Νιέτο ιδιωτικοποίησε την κρατική εταιρία πετρελαίου, υποσχόμενος πτώση των τιμών, αλλά αυτές έχουν σημειώσει άνοδο 20,1%. Οι κινητοποιήσεις, στις οποίες συμμετείχαν εργαζόμενοι, φοιτητές και αγρότες, περιελάμβαναν 19 μπλόκα εθνικών οδών, δεκάδες πορείες στις εγκαταστάσεις της ιδιωτικής εταιρίας πετρελαίου, ακόμα και κατάληψη πρατηρίων και δωρεάν διανομή καυσίμων.

BENEZOUELA

Το οικονομικό και πολιτικό αδιέξοδο συνεχίζεται

Με τον πληθωρισμό να τρέχει με ποσοστό πάνω από 100%, το νόμισμα της χώρας (μπολίβαρ) να έχει χάσει το 55% της αξίας του μόνο κατά τη διάρκεια του περασμένου Νοέμβρη και τη μαύρη αγορά συναλλάγματος να οργιάζει, η κυβέρνηση του Νικολάς Μαδούρο στη Βενεζουέλα αναγκάστηκε να πάρει δραστικά μέτρα, ώστε να διαφυλάξει μια στοιχειώδη έστω ομαλότητα της νομισματικής κυκλοφορίας. Στις 11 Δεκέμβρη, ο Μαδούρο ανακοίνωσε ότι το χαρτονόμισμα των 100 μπολίβαρ, που ήταν το μεγαλύτερης αξίας χαρτονόμισμα σε κυκλοφορία, θα αποσυρθεί και θα αντικατασταθεί από κέρμα ίδιας αξίας, ενώ σύντομα πρόκειται να τυπωθούν νέα χαρτονόμισμα, που θα αντιστοιχούν σε αξία από 500 ως και 20.000 μπολίβαρ. Παράλληλα, η κυβέρνηση προχώρησε σε κλείσιμο των συνόρων με την Κολομβία, ώστε να παρεμποδίσει τη δράση των συμμοριών που οργανώνουν τη μαύρη αγορά συναλλάγματος. Αρχικά, η προθεσμία που δόθηκε στους πολίτες να ξοδέψουν ή να ανταλλάξουν στην Κεντρική Τράπεζα της Βενεζουέλας τα χαρτονόμισμα των 100 μπολίβαρ που έχουν στην κατοχή τους ήταν μόλις 10 μέρες, κάτι που όπως είναι φυσικό προκάλεσε ατελείωτες ουρές αλλά και ταραχές σε αρκετές περιοχές της χώρας. Τελικά, η προθεσμία παρατάθηκε μέχρι τις 20 Γενάρη.

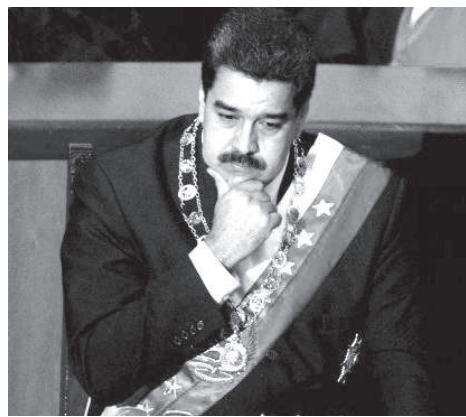
Τα μέτρα αυτά ήταν από καιρό επιβεβλημένα, καθώς ο καλπάζων πληθωρισμός και η

συνεχής υποτίμηση του μπολίβαρ είχαν δημιουργήσει μια κατάσταση όπου οι φτωχές λαϊκές μάζες έπρεπε να κουβαλούν μαζί τους πολλά χαρτονόμισμα ακόμα και για στοιχειώδεις καθημερινές αγορές. Αποτελούν όμως απλά ασπιρίνη μπροστά στα τρομερά προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα και η προοδευτική κυβέρνηση του Μαδούρο. Ο πληθωρισμός και οι μεγάλες ελλείψεις σε βασικά είδη – σε μεγάλο βαθμό αποτελέσματα του ανελέητου σαμποτάζ της ντόπιας αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών – συνοδεύονται πλέον από συρρίκνωση της παραγωγής (το 2016 υπολογίζεται ότι θα καταγραφεί ύφεση κοντά στο 7%) και από αύξηση του δημόσιου ελλείμματος και χρέους. Η αντίδραση του Μαδούρο είναι μάλλον σπασμωδική. Προχωρά σε μαζικό τύπωμα χρήματος και διαδοχικές αυξήσεις μισθών και συντάξεων – οι οποίες βέβαια είναι πολύ αμφίβολο κατά πόσο καλύπτουν τις απώλειες στην αγοραστική δύναμη των μαζών από τον πληθωρισμό – ενώ στον προϋπολογισμό του 2017 προβλέπεται πολύ μεγάλη αύξηση των κρατικών δαπανών (που μεταξύ άλλων θα κατευθυνθούν και σε ένα εκτεταμένο πρόγραμμα δημοσίων έργων), χωρίς όμως να διευκρινίζεται με ποιο τρόπο θα καλυφθούν.

Προφανώς ο σχεδιασμός της κυβέρνησης στηρίζεται σε νέο, ακόμα μαζικότερο τύπωμα χρήματος, το οποίο βέβαια, εφόσον δεν υπάρξει θεαματική επέκταση των παραγωγικών τομέων της οικονομίας – κάτι εξαι-

ρετικά δύσκολο έως απίθανο με τα τωρινά δεδομένα – θα οδηγήσει σε νέα τρομακτική εκτόξευση του πληθωρισμού.

Η έξοδος από τον φαύλο κύκλο είναι εφικτή μόνο με ένα πρόγραμμα αντικαπιταλιστικών μέτρων, που θα στηρίζεται στην εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο των τραπεζών και των τωμένων-κλειδιά της οικονομίας, παράλληλα με την επιβολή κρατικού μονοπωλίου στο εξωτερικό εμπόριο και αυστηρών ελέγχων στη ροή κεφαλαίων, ώστε να παταχθεί αποφασιστικά το οικονομικό σαμποτάζ των καπιταλιστών. Στα χρόνια της διακυβέρνησης του Ούγκο Τσάβες είχαν γίνει αρκετά σημαντικά βήματα προς αυτή την κατεύθυνση. Αντιθέτως, ο διάδοχός του Μαδούρο επιμένει σε μια άνευρη, ρεφορμιστική πολιτική, που, μεταξύ άλλων, στερείται και ενός αξιόπιστου μακροπρόθεσμου σχεδίου, τόσο σε οικονομικό, όσο και σε πολιτικό επίπεδο. Έτσι, αδυνατεί να δώσει απάντηση, όχι μόνο στο οικονομικό σαμποτάζ, αλλά και στις πολιτικές επιθέσεις από τη συνασπισμένη νεοφιλελεύθερη αντιπολίτευση. Η τελευταία, ελέγχοντας το κοινοβούλιο μετά τη νίκη της στις βουλευτικές εκλογές το 2015, επιχειρεί να περάσει νομοσχέδια που αναιρούν κατακτήσεις της τσαβικής περιόδου (όπως το πρόγραμμα κατασκευής λαϊκών κατοικιών και η διανομή εκτάσεων γης σε ακτήμονες αγρότες). Προς το παρόν, ο Μαδούρο καταφέρνει να μπλοκάρει την εφαρμογή αντιλαϊκών νόμων μέσω

του Ανώτατου Δικαστηρίου της χώρας, που τους κηρύσσει αντισυνταγματικούς. Γενικά, δείχνει να βασίζεται κυρίως στη «νομιμοφροσύνη» του στρατού και των δικαστών και πολύ λιγότερο στη μαζική εργατική και λαϊκή κινητοποίηση και οργάνωση. Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, παρά τα μεγάλα πλήγματα στο βιοτικό τους επίπεδο, εξακολουθούν σε μεγάλο βαθμό να στηρίζουν την κυβέρνηση – έχοντας φυσικά και πλήρη επίγνωση της βαρβαρότητας που ετοιμάζουν οι αντιπολιτευόμενοι – και σε πολλές περιπτώσεις δημιουργούν δομές αυτοοργάνωσης, ώστε να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες του οικονομικού σαμποτάζ των καπιταλιστών. Καθώς όμως ο Μαδούρο δεν φαίνεται να αλλάζει πολιτική, είναι μονόδρομος να προχωρήσουν σε μαζικές και μαχητικές κινητοποιήσεις, απαιτώντας τη λήψη δραστικών αντικαπιταλιστικών μέτρων, και να οικοδομήσουν το δικό τους μαζικό επαναστατικό κόμμα, ικανό να συγκρουστεί σε όλα τα επίπεδα με την αδιάτακτη ντόπια αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό.

■ Πάννης Χαλάς

ΗΠΑ

Κυβέρνηση δισεκατομμυριούχων και στρατοκτρατών

Στις 20 Ιανουαρίου, ο Ντόναλντ Τραμπ αναλαμβάνει το τιμόνι της μεγαλύτερης ιμπεριαλιστικής δύναμης, μετά από μια προεκλογική περίοδο και μια εκλογική αναμέτρηση που ανέδειξαν, όσο ποτέ άλλοτε, τις τεράστιες αντιθέσεις και συγκρούσεις στο εσωτερικό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Πρωτοφανείς καταγγελίες και δολοπολικίες των αντίπαλων στρατοπέδων (Τραμπ-Κλίντον), με πρωτόγνωρη χρήση των κρατικών μηχανισμών (FBI-CIA), πυρπόλησαν το πολιτικό κλίμα, αποκαλύπτοντας σε υπέρμετρο βαθμό την πολιτική κρίση που γεννάει η παγκόσμια αποτυχία του νεοφιλελευθερισμού και, μάλιστα, στο σημαντικότερο προπύργιό του. Οι Δημοκρατικοί συνέχισαν την επίθεση στον Τραμπ και μετά τις εκλογές, εκμεταλλεύόμενοι και τις εκατοντάδες δηλώσεις εναντίον του, προσπαθώντας να «στρογγυλέψουν» τις επιλογές του και να προκαταλάβουν την εξωτερική του πολιτική.

Η κυβέρνηση Ομπάμα συνέχισε τη σφοδρή επίθεση στη Ρωσία, κατηγορώντας την πως επιχείρησε με χάκερς να αλλοιώσει το αποτέλεσμα των εκλογών προς όφελος του Τραμπ (προεκλογικά κατηγορήσαν τον Τραμπ ως άνθρωπο του Πούτιν). Έτσι, αποφάσισε την απέλαση 35 ρώσων διπλωματών και το κλείσιμο 2 κτηριακών εγκαταστάσεων της ρωσικής διπλωματίας. Ταυτόχρονα, ζητάει τη συνέχιση και επέκταση των οικονομικών κυρώσεων, συνεχίζοντας τη στρατηγική αφόρητης πίεσης στη Ρωσία, την οποία η κυβέρνηση Ομπάμα και μερίδες του κεφαλαίου που εκπροσωπεί θεωρούν βασικό εχθρό. Ο Τραμπ αντέδρασε, χαρακτηρίζοντας τις κατηγορίες που εκτόξευσε η CIA αβάσιμες, αστήρικτες και αντίστοιχες με αυτές για το οπλοστάσιο-φάντασμα του

Σαντάμ Χουσέιν! Επαίνεσε δε τον Πούτιν, που δεν προχώρησε σε αντίποινα και ως εξυπνος άνθρωπος περιμένει τη διακυβέρνηση του Τραμπ.

Οι ΗΠΑ για πρώτη φορά δεν άσκησαν βέτο σε απόφαση του ΟΗΕ κατά του Ισραήλ. Ο υπουργός Εξωτερικών Κέρι κατηγορήσε μάλιστα την κυβέρνηση Νετανιάχου ως επικίνδυνη ακροδεξιά, που με τους ισραηλινούς εποικισμούς ανατινάζει τις ειρηνευτικές προσπάθειες. Αυτή η πρωτοφανής τοποθέτηση της κυβέρνησης Ομπάμα προφανώς στοχεύει στη διατήρηση της τακτικής της στη Μ. Ανατολή, της συμφωνίας με το Ιράν για άρση του εμπάργκο και κλείσιμο του πυρηνικού του προγράμματος και των καλών σχέσεων με Παλαιστίνιους και Κούρδους, ώστε να προσεταιριστεί αυτές τις δυνάμεις και να τις απομακρύνει από Ρωσία και Κίνα.

Ο Τραμπ, αντίθετα, σκοπεύει να αποκαταστήσει τις σχέσεις με τη Ρωσία και να χτυπήσει στη Μ. Ανατολή, χρησιμοποιώντας τον σιωνιστικό στρατιωτικό μηχανισμό, που οι ΗΠΑ εξοπλίζουν αδρά. Δήλωσε πως ήταν απαράδεκτη η στάση των ΗΠΑ στον ΟΗΕ και προς το Ισραήλ είπε: «κουράγιο, η 20η Γενάρη είναι κοντά». Είναι χαρακτηριστικό των προθέσεων του ότι διορίζει πρεσβευτή (και μάλιστα στην Ιερουσαλήμ και όχι στο Τελ Αβίβι!) τον Ντέιβιντ Φρίντμαν, που είναι υπέρ των εποικισμών και της ολοκληρωτικής κατάληψης της Δυτικής Όχθης από το Ισραήλ! Όσο για τη συμφωνία ΗΠΑ-Ιράν, την κατηγορεί ως καταστροφική και δείχνει να θέλει να την τορπιλίσει. Εξάλλου, πριν λίγες μέρες, η Γερουσία, που ελέγχεται από τους Ρεπουμπλικάνους, ψήφισε εξουσιοδότηση στον Πρόεδρο 10ετούς διάρκειας για την επιβολή νέων κυρώσεων στο Ιράν!

Ταυτόχρονα, ο Τραμπ οξύνει την αντιπα-

ράθεση με την Κίνα, συνεχίζοντας εδώ την πολιτική Ομπάμα (που μετέτρεψε τη Νότια Σινική Θάλασσα στο πιο εκρηκτικό στρατιωτικό σημείο του πλανήτη) και συνομιλώντας ανοιχτά με την Ταϊβάν, κάτι που κάνει για πρώτη φορά αμερικάνος πρόεδρος μετά το 1978.

Κυβέρνηση των πλουσίων

Οι επιλογές του Τραμπ για τα υπουργεία έχουν μια πρωτοτυπία. Για πρώτη φορά δεν χρησιμοποιούνται επαγγελματίες πολιτικοί, αλλά η αστική τάξη αναλαμβάνει προσωπικά την Κυβέρνηση!

— Υπουργός Οικονομικών ο Στίβεν Μνιούταν και επικεφαλής του Εθνικού Συμβουλίου Οικονομίας ο Γκάρι Κόουν. Αμφότεροι, τραπεζίτες της Goldman Sachs και εκατομμυριούχοι.

— Υπουργός Εξωτερικών ο Ρεξ Τίλερσον, πρώην διευθυντής του ενεργειακού κολοσσού Exxon Mobil. Έχει άριστες σχέσεις με τον Πούτιν και πρόσφατα συζήτησε με τους Κύπριους για την αγορά από την Exxon του οικοπέδου 10 της κυπριακής ΑΟΖ.

— Υπουργός Άμυνας ο στρατηγός Τζέιμς Μάτις, με δράση σε Ιράκ και Αφγανιστάν. Αναπληρωτής Υπουργός ο Βίνσεντ Βαϊόλα, στρατιωτικός και δισεκατομμυριούχος επιχειρηματίας.

— Υπουργός Εσωτερικών ο Ράιαν Ζίνκε, πρώην επικεφαλής των Ειδικών Δυνάμεων των πεζοναυτών. Το υπουργείο του ελέγχει τη χρήση του 20% των δημόσιων εκτάσεων (βλ. άδειες γεωτρήσεων κ.λπ.).

— Υπουργός Εμπορίου ο Γουίλμπουρ Ρος, δισεκατομμυριούχος επενδυτής. Επικεφαλής του Συμβουλίου Εθνικού Εμπορίου ο Πήτερ Ναβάρρο, οικονομολόγος και σφοδρός πολέμιος της Κίνας.

— Υπουργός Μεταφορών η Ελέινο Τσάο, εκατομμυριούχος, κόρη εφοπλιστών.

— Υπουργός Υγείας ο Τομ Πράις, μεγαλοχειρουργός. Επικεφαλής στις Υπηρεσίες Υγείας η Σίμα Βέρμα, ιδιοκτήτης ιδιωτικής εταιρείας συμβούλων υγείας, σφοδρή πολέμιος της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης Ομπάμα.

— Υπουργός Παιδείας η Μπέτσι Ντιβός, εκατομμυριούχος.

— Υπουργός Εργασίας ο Άντριου Πάζντερ, ιδιοκτήτης της αλυσίδας ταχυφαγείων “Carl’s Jr” και σφοδρός πολέμιος της αύξησης του κατώτατου εργατικού ωρομισθίου στα 15 δολάρια/ώρα, που αποτελεί το αίτημα του μεγάλου αγώνα των αμερικάνων εργαζομένων στον επισιτισμό.

— Επικεφαλής της CIA τοποθετείται ο Μάικ Πομπέο, μέλος της ακροδεξιάς πτέρυγας (Tea Party) του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος.

— Υπουργός Κατοικίας ο γιατρός Μπεν Κάρσον, ο μόνος μαύρος σε μια κυβέρνηση λευκών εκατομμυριούχων.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η κυβέρνηση Τραμπ θα αναδείξει μια πολεμοχαρή και άκρως αντεργατική πολιτική. Αυτό ήταν προδιαγεγραμμένο για όποια κυβέρνηση και αν προέκυπτε, λόγω της δομικής κρίσης του καπιταλισμού και ειδικά της κρίσης/αποτυχίας των επιλογών των αμερικάνων ιμπεριαλιστών για να βγουν από αυτήν (παγκοσμιοποίηση, πόλεμος, νεοφιλελευθερισμός). Οι κινήσεις Τραμπ για επαναπατρισμό αμερικάνικων επιχειρήσεων είναι σταγόνα στον ωκεανό και θα αποτελέσουν απλώς το φύλλο συκής για μια σκληρή επίθεση στους εργαζόμενους, με έναν εθνικιστικό μανδύα. Ωστόσο, η διάψευση των ελπίδων από τις υποσχέσεις του θα δυναμίσουν ξανά την πολιτική κρίση και τις ταξικές συγκρούσεις. Οι διαφαινόμενες πολιτικές του όμως θα δυναμίσουν και τις πολεμικές συρράξεις παντού.

Α.Φ.

Στις 14 Σεπτεμβρίου 1867, ο γερμανικός εκδοτικός οίκος Μάισνερ εξέδωσε ένα βιβλίο που έμελε να έχει κολοσσιαία επιρροή στη σύγχρονη ιστορία: τον 1^ο τόμο του *Κεφαλαίου* του Καρλ Μαρξ. Χρησιμοποιούμε στη συνέχεια κάποια προσαρμοσμένα αποσπάσματα από άρθρο του Ερνέστ Μαντέλ του 1968.

«Τι ακριβώς είναι το *Κεφάλαιο*; Ένα έργο οικονομικών, επαναστατικής πολιτικής, φιλοσοφικό ή η αφετηρία της σύγχρονης κοινωνιολογίας;

Ο υπότιτλός του είναι: 'Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας' – την οποία ο Μαρξ θεωρούσε μισο-επιστήμη, καθώς είχε μετατραπεί σε ιδεολογία. Η εξέλιξη της παρέκκλινε απ' τον επιστημονικό δρόμο, επειδή παρέμεινε αιχμάλωτη των προκαταλήψεων και εννοιών της αστικής τάξης. Η ίδια η λογική τους θα τους είχε υποχρώσει να καταδικάσουν τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, να εκθέσουν τις αντιφάσεις του, να δείξουν τον μεταβατικό χαρακτήρα του και να προδικάσουν το τέλος του – έτσι, οι αστοί οικονομολόγοι ήταν ανίκανοι να ολοκληρώσουν το έργο των Άνταμ Σμιθ και Ντέιβιντ Ρικάρντο και η κλασική πολιτική οικονομία άρχισε να παρακμάζει.

Σ' αυτή την 'κριτική', ο Μαρξ έπρεπε: 1) Να αναλύσει τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος, αποκαλύπτοντας τις αντιφάσεις της, που δεν μπορούσε να εξηγήσει το επίσημο οικονομικό σύστημα. 2) Να αναλύσει τις θεωρίες των αστών οικονομολόγων, να φέρει στο φως τις ανεπάρκειες και τα λάθη τους – δείχνοντας τις ρίζες τους, τον ιδεολογικό και απολογητικό (σε σχέση με την αστική κοινωνία) ρόλο τους. 3) Ν' αναλύσει την ταξική πάλη.

Ήταν υποχρεωμένος να φτάσει στις αφετηρίες των 'οικονομικών κατηγοριών' (εμπόρευμα, αξία, χρήμα, κεφάλαιο) – ωστόσο, αυτές βρίσκονταν στην προκαπιταλιστική κοινωνία. Επομένως, έπρεπε να κάνει τη δουλειά και ενός ιστορικού.

Έτσι, δεν θα μπορούσε να μην προσφέρει ένα πανίσχυρο εργαλείο στην πάλη της εργατικής τάξης, να μην προσπαθήσει να την προ-

1867–2017: 150 χρόνια από το «Κεφάλαιο»

σανατολίζει σ' έναν ακριβή στόχο: την ανατροπή της καπιταλιστικής κοινωνίας. Ο Μαρξ του 1867 δεν είχε ξεχάσει τον αφορισμό του Μαρξ του 1845: 'Μέχρι τώρα, οι φιλόσοφοι έχουν μόνο εξηγήσει τον κόσμο με διάφορους τρόπους – το θέμα είναι να τον αλλάξουμε.'

Το *Κεφάλαιο* είναι επομένως έργο θεωρητικό και πρακτικό, φιλοσοφικό και οικονομικό, ιστορικό και κοινωνιολογικό. Δεν θα μπορούσε να ήταν αλλιώς, λόγω της μεθόδου του Μαρξ.

Ο ίδιος την όρισε (γράμμα στον Λασάτρ, Μάρτιος 1872), γράφοντας ότι είχε εφαρμόσει στη μελέτη των οικονομικών προβλημάτων μια μέθοδο που δεν είχε χρησιμοποιηθεί ξανά – προφανώς τη διαλεκτική. Αυτή συνδυάζει την πληρέστερη δυνατή χρήση των εμπειρικών δεδομένων με μια κριτική ανάλυσή τους, αποκαλύπτοντας τις εσωτερικές αντιθέσεις τους, πιο καθαρά παρούσες όταν μελετώνται οι αφετηρίες αυτών των ιδίων φαινομένων.

Ο Μαρξ ήταν έτσι ικανός να ξεπεράσει τις ανεπάρκειες της κλασικής πολιτικής οικονομίας. Τελειοποίησε τη θεωρία της αξίας-εργασίας (ερμηνεία της αξίας των εμπορευμάτων, με την ποσότητα της κοινωνικά αναγκαίας εργασίας για την παραγωγή τους), διακρίνοντας την 'εργασία' από την 'εργατική δύναμη', εξηγώντας ότι αυτή την τελευταία αγοράζει ο καπιταλιστής από τον εργάτη.

Μ' αυτό ήταν ικανός να επεξεργαστεί την κατηγορία της 'αφηρημένης εργασίας', δηλ. εργασίας χωρίς επαγγελματική διάκριση, ως μέσο όρο του χρόνου εργασίας που είναι διαθέσιμος στην κοινωνία. Και μ' αυτή τη λεπτομέρεια να διατυπώσει τη θεωρία της υπεραξίας, της διαφοράς ανάμερα στην τιμή (αξία) της εργατικής δύναμης και την αξία που αυτή παράγει.

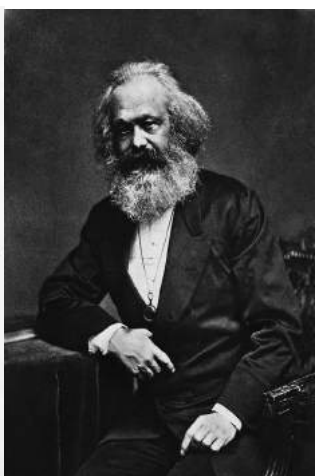
Αυτές οι ανακαλύψεις είχαν ήδη γίνει το 1859 στο βιβλίο του Μαρξ *Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας*, διάσημο ιδίως για την κλα-

σική διατύπωση του ιστορικού υλισμού στον πρόλογό του. Όμως στο *Κεφάλαιο* ξεδιπλώνονται σ' όλο τον πλούτο τους.

Το *Κεφάλαιο* ζητά να φέρει στο φως τους 'φυσικούς' νόμους της καπιταλιστικής παραγωγής, που όλοι εξάγονται από τα θεμέλια της δομής: τη θεωρία της αξίας-εργασίας και τη θεωρία της υπεραξίας. Ανέτρεψε όχι μόνο την οικονομική επιστήμη, αλλά και την κατάσταση στο εργατικό κίνημα. Μετασχημάτισε τον σοσιαλισμό από ουτοπία σε επιστήμη. Σφυρηλάτησε ένα όπλο για τους εργάτες, με το οποίο όχι μόνο μπορούν να εντοπίσουν τα αδύνατα σημεία των αντιπάλων τους, αλλά και να προετοιμαστούν για την εγκαθίδρυση μιας νέας, σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Όταν οι νεαροί Μαρξ και Ένγκελς έγραφαν το *Κομμουνιστικό Μανιφέστο* το 1847, υπήρχαν μετά βίας λίγες εκατοντάδες επαναστάτες σοσιαλιστές οργανωμένοι σε 3–4 χώρες. Η απελευθερωτική κραυγή 'Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε' δεν ανταποκρινόταν τότε σε καμιά εμπειρική πραγματικότητα. Η επιστημονική διάγνωση: 'Η ιστορία όλων των εποχών είναι η ιστορία των ταξικών αγώνων', μπορούσε τότε να γίνει κατανοητή μόνο απ' τους εργάτες της μεγάλης βιομηχανίας σε λίγες χώρες.

20 χρόνια αργότερα, όταν εμφανίστηκε το *Κεφάλαιο*, υπήρχε ήδη μια εργατική διεθνής και συνδικαλιστική συνείδηση είχε αναπτυχθεί στους εργάτες κάποιων βασικών χωρών. Ακόμα δεν ήταν παρά μια πολύ μικρή πρωτοπορία, παρότι προκαλούσαν φόβο στο κεφάλαιο, όπως με την Παρισινή Κομμούνα. Όχι περισσότερο από 20 ακόμα χρόνια μετά, ο επιστημονικός σοσιαλισμός είχε γίνει ένα κίνημα που αγκάλιαζε εκατομμύρια εργάτες

ανά τον κόσμο. Και μισό αιώνα μετά την έκδοση του *Κεφαλαίου*, η εργατική τάξη είχε κατακτήσει την εξουσία για πρώτη φορά σε μια μεγάλη χώρα, στη Ρωσία, τον Οκτώβρη του 1917.

Αυτή είναι η δύναμη της σκέψης, όταν είναι επιστημονική, δηλαδή μπορεί να κατανοήσει το νόημα της εξέλιξης και κατακτά τη συνείδηση των μαζών.»

Η δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, ειδικά μετά το 2007–2008, η σήψη και παρακμή όπου βυθίζεται καθημερινά σωρεύοντας δεινά στις εργαζόμενες μάζες και την ανθρωπότητα, έχουν γελοιοποιήσει τους «ειδικούς» αστούς οικονομολόγους και έχουν επαναφέρει το ενδιαφέρον για το έργο του Μαρξ και το *Κεφάλαιο*. Οι επαναστάτες κομμουνιστές, εμβαθύνοντας στη μελέτη του και στην κατανόηση της καπιταλιστικής κρίσης, παλεύουν με σταθερή πεποίθηση ότι αυτό το μνημειώδες έργο θα βρει την έμπρακτη δικαίωσή του και θετικά, με τη νίκη του διεθνούς σοσιαλισμού τον 21^ο αιώνα.

Πρόσφατα, το *Κεφάλαιο* επανεκδόθηκε στα ελληνικά (εκδόσεις ΚΥΜ, συνεργασία με διεθνή έκδοση Απάντων Μαρξ-Ένγκελς). Από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη κυκλοφορούν η *Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας* του Μαρξ, καθώς και το πολύ σημαντικό βιβλίο του Ερνέστ Μαντέλ *Εισαγωγή στο 'Κεφάλαιο'*, ένα εξαιρετικό βοήθημα για όποιον θέλει να μελετήσει τους 3 τόμους του *Κεφαλαίου*.

Λένιν-Λούξεμπουργκ-Λίμπκνεχτ: τρεις μεγάλοι επαναστάτες

Ομήνας Ιανουάριος έχει σημαδεύει στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος από τον θάνατο τριών μεγάλων μαρξιστών επαναστατών. Οι δολοφονίες των Καρλ Λίμπκνεχτ και Ρόζα Λούξεμπουργκ στις 15 Ιανουαρίου 1919 στη Γερμανία και ο θάνατος του Λένιν στις 21 Ιανουαρίου 1924 σηματοδοτούν μια νέα περίοδο, που χαρακτηρίζεται αφενός από συγκλονιστικές προδοσίες για το παγκόσμιο προλεταριάτο, αφετέρου από την έκρηξη των πρώτων εργατικών επαναστάσεων, που σάρωσαν την Ευρώπη μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, φέρνοντας στην εξουσία για πρώτη φορά το προλεταριάτο στην τσαρική Ρωσία.

Με το ξεκίνημα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου οι εργατικές τάξεις των ευρωπαϊκών χωρών αντιμετώπισαν την προδοτική στάση της σοσιαλδημοκρατικής Β' Διεθνούς, η οποία συντάχθηκε πλήρως με τις επιδιώξεις των καπιταλιστών και ώθησε το ευρωπαϊκό προλεταριάτο να αλληλοσπαραχτεί κάτω από τις εθνικές σημαίες των αστικών τάξεων της Γερμανίας, Γαλλίας, Αγγλίας και λοιπών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Ψήφισε τις πολεμικές πιστώσεις στα αστικά κοινοβούλια και έδωσε πολιτική κάλυψη στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Το γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα έκανε το «πατριωτικό» του καθήκον, εκπαιδεύοντας με τη ρεφορμιστική πολιτική του την εργατική τάξη στη σύγχρονη πειθα-

ρχική και μαζική μορφή πολέμου. Απέναντι στις εγκληματικές ρητορείες των ηγετών του Κάουτσκι και Μπερνστάιν, υψώθηκαν μοναδικές φωνές αντίστασης ή άρνηση του Καρλ Λίμπκνεχτ να ψηφίσει τις πολεμικές πιστώσεις και της Ρόζα Λούξεμπουργκ να δεχτεί την καταρρύθμιση του σοβινισμού, ξεκινώντας αντιπολεμική καμπάνια.

Καθώς ο πόλεμος έφτανε στο τέλος του με βαριές συνέπειες για το γερμανικό προλεταριάτο, σε συνδυασμό με την προδοσία της Σοσιαλδημοκρατίας, ήταν κάτι περισσότερο από αναγκαία η δημιουργία ενός νέου επαναστατικού κόμματος, που θα οδηγήσει τους εργαζόμενους στην ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος. Τον Δεκέμβριο του 1918 ιδρύεται το KPD(S), οι Σπαρτακιστές, που αργότερα θα σχηματίσουν το KK Γερμανίας. Δεδομένου όμως πως είναι ένα νέο κόμμα, χωρίς έμπειρα στελέχη και ηγεσία και χωρίς να έχει κατακτήσει την πλατιά υποστήριξη των εργαζόμενων μαζών, προβαίνει λίγο μετά την ίδρυσή του σε μια αυτοκαταστροφική εξέγερση ενάντια στη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του καγκελαρίου Σάιντεμαν. Η Λούξεμπουργκ, αν και αντιτάχθηκε στην εξέγερση ως πρόωπη, δεν κατάφερε να την εμποδίσει. Τα ένοπλα αποσπάσματα της κυβέρνησης, τα λεγόμενα Φράικορπς, συνέλαβαν τους δύο επαναστάτες στις 15 Ιανουαρίου και τους εκτέλεσαν.

Η Λούξεμπουργκ δεν υπήρξε απλώς μια

αδιάλλακτη επαναστάτρια, αλλά και μια έξοχη μαρξίστρια, που εξόπλισε με το θεωρητικό της έργο τους εργαζόμενους ενάντια στη ρεφορμιστική κατρακύλα των Μπερνστάιν και Κάουτσκι, με έργα όπως τα «Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση» και «Μαζική απεργία, Κόμμα και Συνδικάτα», ενώ έκανε αξιόλογες προσπάθειες να ερμηνεύσει την εξέλιξη και την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας με το έργο της «Συσσώρευση του Κεφαλαίου».

Ενώ η γερμανική επανάσταση ηττήθηκε λόγω της προδοσίας της Σοσιαλδημοκρατίας και της ελλειπούς προετοιμασίας των επαναστατών, η ρώσικη επανάσταση θριάμβευσε υπό την ηγεσία των Μπολσεβίκων, των οποίων αρχιτέκτονας ήταν ο Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλάνοφ (Λένιν).

Ο Λένιν ξεκίνησε τη δράση του στο επαναστατικό κίνημα από νεαρή ηλικία. Αντιμετώπισε πολλαπλές διώξεις, φυλακίσεις και εξορίες από το τσαρικό καθεστώς, έχοντας πρωταγωνιστικό ρόλο στην ανάπτυξη και ενοποίηση των πρώτων μαρξιστικών ομάδων στη Ρωσία. Θεμελιώδης ήταν η συμβολή του στην ανάπτυξη της μαρξιστικής σκέψης και πολιτικής. Μια εντελώς συνοπτική απαρίθμηση της συνεισφοράς του περιλαμβάνει τα εξής:

α) Έθεσε τις βάσεις για τον πρότυπο τρόπο πολιτικής οργάνωσης του προλεταριάτου, με το εμβληματικό έργο του «Τι να κάνουμε».

β) Ήταν ο πρώτος μαρξιστής που με έναν ολο-

κληρωμένο τρόπο κατανόησε το πέρασμα του καπιταλισμού στην εποχή της παρακμής του, στην εποχή του ιμπεριαλισμού, χαρακτηρίζοντάς την ως «εποχή πολέμων, επαναστάσεων και αντεπαναστάσεων», καταδεικνύοντας έτσι τον ιστορικά επίκαιρο χαρακτήρα της σοσιαλιστικής επανάστασης.

γ) Με το έργο του «Κράτος και Επανάσταση» έριξε το σύνθημα του τσακίσματος του αστικού κράτους, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για την εργατική εξουσία.

δ) Υπήρξε συνιδρυτής της Τρίτης Διεθνούς, που υπερασπίστηκε το ατιμασμένο από την Σοσιαλδημοκρατία όνομα του Σοσιαλισμού, οδήγησε στην ίδρυση πολλών δεκάδων κομμουνιστικών κομμάτων σ' όλο τον πλανήτη και εμπλούτισε με τα τέσσερα πρώτα συνέδριά της την επαναστατική θεωρία.

Πρότυπο αφοσίωσης και συστηματικής, ακούραστης δουλειάς για την υπόθεση των εργαζόμενων, ο ηγέτης και πρωτεργάτης της Οκτωβριανής Επανάστασης πέθανε σε ηλικία 54 ετών.

Η ζωή και το έργο του Λένιν, της Λούξεμπουργκ και του Λίμπκνεχτ δείχνουν στους εργαζόμενους και τους επαναστάτες τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν για να αντιμετωπιστούν οι πόλεμοι, οι κρίσεις και η βαρβαρότητα στη ρίζα τους, δηλαδή την ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση του Σοσιαλισμού παγκοσμίως. Το στίγμα τους παραμένει ανεξίτηλο στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και του μαρξισμού και η ζωή τους αποτελεί μέχρι σήμερα ένα λαμπρό παράδειγμα προς μίμηση.

■ Γρηγόρης Κ.

Η Ρωσία στις αρχές του 20^{ου} αιώνα είχε περίπου 150 εκ. κατοίκους, απ' όπου πάνω από 3 εκ. στην Πετρούπολη και τη Μόσχα. Παρότι πολύ νεαρή σε ηλικία, η εργατική της τάξη ήταν υπερσυγκεντρωμένη στις μεγάλες πόλεις και αριθμούσε 10 εκ. ανθρώπους μαζί με τους εργάτες γης (25 εκ. με τις οικογένειές τους). Ανάμεσα σ' αυτές τις μάζες εργατών και την τσαρική απολυταρχία έστεκε η καπιταλιστική μπουρζουαζία, πολύ μικρή αριθμητικά, απομονωμένη απ' το «λαό», χωρίς ιστορικές παραδόσεις, εμπνεόμενη μόνο απ' την απληστία για κέρδος. Ο ρωσικός απολυταρχισμός είχε αναπτύχθει υπό την άμεση πίεση των δυτικών κρατών. Το κεφάλαιο που εισέβαλε απ' τη Δύση με την άμεση συνεργασία του απολυταρχισμού, μεταμόρφωνε σταδιακά τη χώρα (γρήγορη ανάπτυξη κέντρων εμπορίου και βιομηχανίας), καταστρέφοντας τις παλιές κοινωνικές σχέσεις, δημιουργώντας νέες. Όπως αναφέρει ο Τρότσκι στο **Αποτελέσματα και Προοπτικές**: «ο απολυταρχισμός με την εκπρολεταριοποίηση, την εξαθλίωση της αγροτιάς και τη βαριά φορολογία μετέτρεψε τα εκατομμύρια του ευρωπαϊκού χρηματιστηρίου σε στρατιώτες, θωρηκτά, φυλακές και σιδηροδρόμους».

Η Ρωσία είχε εμπλακεί σε πόλεμο με την Ιαπωνία απ' τον Φλεβάρη του 1904 ως τον Σεπτέμβρη του 1905. Οι Ρώσοι γνώρισαν ταπεινωτικές ήττες, χάνοντας ολόκληρο το στόλο τους στη ναυτική μάχη του Τσουσίμα (Μάιος 1905). Οι ήττες αυτές, δείχνοντας την παράλυση και ανικανότητα της απολυταρχίας, είχαν μεγάλη επίπτωση στο εσωτερικό. Ο πόλεμος τράνταξε τον τσαρισμό, οξύνοντας όλες τις ταξικές και κοινωνικές αντιθέσεις, που η απολυταρχία των Ρομάνοφ κρατούσε πνιγμένες με το κνούτο και την τρομοκρατία. Έτσι, τα γεγονότα του 1905–1907, που έμειναν στην ιστορία σαν η πρώτη ρωσική επανάσταση, προσπάθησαν να δώσουν απαντήσεις σε όλα τα ζητήματά της (αγροτικό ζήτημα, εθνικό πρόβλημα, δημοκρατικές ελευθερίες, πολιτικά δικαιώματα, οχτάωρο κ.λπ.) – να επιλύσουν δηλαδή τα άλυτα αστικοδημοκρατικά καθήκοντα, σε μια χώρα «με καπιταλιστικό σώμα αλλά με φεουδαρχική ψυχή».

Αφετηρία των γεγονότων του 1905 υπήρξε μια απεργία στο εργοστάσιο μετάλλου Πουτίλοφ στην Πετρούπολη, οργανωμένη από ένα συνδικάτο που κατά ειρυνία της ιστορίας είχε φτιάξει η Οχράνα (μυστική αστυνομία), για να περιορίσει τα εργατικά αιτήματα σε οικονομικά και να ελέγξει το κίνημα. Η άκαμπτη στάση της εργοδοσίας επεκτείνει την απεργία και οι απεργοί φτάνουν τους 140.000 σ' όλη την πόλη. Ο επικεφαλής του συνδικάτου Ένωση των Ρώσων Εργοστασιακών Εργατών, ο παπα-Γκαπόν, μια αντιφατική μορφή του ρωσικού κινήματος, οργανώνει μια ειρηνική πορεία στις

Ρωσική επανάσταση του 1905

«Πρόβα τζενεράλε» του Κόκκινου Οκτώβρη

9 Γενάρη προς τα Χειμερινά Ανάκτορα, για να παραδοθεί αυτοπροσώπως στον Τσάρο έκκληση ικανοποίησης των αιτημάτων των εργατών.

Κατά χιλιάδες ο λαός της Πετρούπολης, με εικόνες του Χριστού και του Τσάρου στα χέρια, παρελαύνει ειρηνικά στις κεντρικές λεωφόρους – για να σφαχτεί από την τσαρική φρουρά και τους Κοζάκους. Η σφαγή κράτησε όλη τη μέρα, με τους νεκρούς να υπολογίζονται κοντά στους 1.000 και 2.000 τραυματίες.

Ως αντίδραση ξέσπασε γενική απεργία, που εξαπλώθηκε σε 122 πόλεις και βιομηχανικά κέντρα, σταματώντας και 10 κύριες σιδηροδρομικές γραμμές. Έως τον Μάρτιο, οι απεργίες εξαπλώνονται σ' όλη την επικράτεια, σε Βαλτική, Πολωνία, Καύκασο, Ουράλια, Σιβηρία. Ήδη, το 30% των απεργιών είναι πολιτικές, που στρέφονται ευθέως κατά της απολυταρχίας. Μαζί ξεσπούν εξεγέρσεις των αγροτών στην ύπαιθρο με καταλήψεις γης, διώξιμο των γαιοκτημόνων και καταστροφή των κατοικιών τους, κατάσχεση σοδειάς, ζώων, ζωοτροφών και ξυλείας, αλλά και απεργίες για μείωση των ενοικίων, αύξηση των μισθών στους εργάτες γης, άρνηση πληρωμής χρεών και φόρων κ.ά.

Τον Ιούνη ξεσπούν ανταρσίες στο ναυτικό (θωρηκτό Ποτέμκιν) και στο στρατό και οδομαχίες στην Πολωνία με 500 νεκρούς. Ταυτόχρονα, σ' όλη τη χώρα ξεφυτρώνουν παντού συνδικάτα νόμιμα ή μισονόμιμα, σχηματίζονται κόμματα και συσπειρώσεις απ' όλες τις τάξεις. Η μοναρχία ελίσσεται παραχωρώντας την Αυτοκρατορική Δούμα – ένα σώμα συμβουλευτικό, με δικαίωμα ψήφου μόνο για τους πολύ πλούσιους.

Αποφασιστική στιγμή της επανάστασης του 1905, αλλά και παρακαταθήκη για όλες τις μετέπειτα προλεταριακές επαναστάσεις, είναι η ίδρυση του Σοβιέτ (συμβούλιο) της Πετρούπολης στις 13 Οκτώβρη. Το Σοβιέτ ήταν προϊόν της αυθόρμητης κίνησης των εργοστασιακών απεργιακών επιτροπών στον αγώνα τους να συντονιστούν, ξεπερνώντας στην πράξη τις διαίρεσεις (ειδικότητες, κλάδοι, πολιτικές διαφορές) – και εξαπλώθηκαν γρήγορα σ' όλη τη χώρα. Στα Σοβιέτ συμμετέχουν από την αρχή τα επαναστατικά κόμματα του προλεταριάτου και γρήγορα τα Σοβιέτ μετατρέπονται σε δύναμη που συγκεντρώνει και κατευθύνει τις κινητοποιήσεις, παίρνει αποφάσεις σε καθεστώς πλήρους εργατικής δημοκρατίας. Γύρω του συσπειρώνονται όλες οι εκμεταλλεζόμενες τάξεις, που παλεύουν

ενάντια στην απολυταρχία, ενώ ασκεί στην πράξη σημαντικές εξουσίες στις περιοχές που ελέγχει. Οι εργοστασιακές συνελεύσεις εκλέγανε έναν αντιπρόσωπο στο Σοβιέτ για κάθε 500 εργάτες και επιπλέον εκπροσωπούνταν αναλογικά και τα επαναστατικά κόμματα (Μενσεβίκοι, Μπολσεβίκοι, Σοσιαλεπαναστάτες).

Το Σοβιέτ της Πετρούπολης, με επικεφαλής–πρόεδρο τον Λέον Τρότσκι και στο οποίο είχαν αποκτήσει σημαντική επιρροή οι μπολσεβίκοι, έδωσε μια πολύ δύσκολη μάχη για την κατάκτηση του οχτάωρου με απεργία διαρκείας, αλλά δεν κατάφερε να νικήσει. Στις 3 Δεκέμβρη συλλαμβάνονται τα μέλη του και το κέντρο βάρους της εξέγερσης μεταφέρεται στη Μόσχα. Στις 7 Δεκέμβρη, το Σοβιέτ της Μόσχας κηρύσσει γενική απεργία, η οποία στις 10 μετατρέπεται σε ένοπλη εξέγερση με σκληρές οδομαχίες, ιδιαίτερα στην εργατική συνοικία Κράσναγια Πρέσνια. Για να συντρίψει την εξέγερση, ο στρατός φέρνει το πυροβολικό. Παρότι οι περισσότεροι απ' τους εξεγερμένους κατάφεραν να δραπετεύσουν, ο επικεφαλής ναύαρχος Ντουμάσσοφ εκτελεί πάνω από 250 ανθρώπους. Μετά την ήττα του προλεταριάτου της Μόσχας, η αντίδραση αντεπιτίθεται μαζικά, στήνοντας παντού εκτελεστικά αποσπάσματα, στρατοδικεία, πογκρόμ. Όμως όλο το 1906 αγροτικές κινητοποιήσεις αλλά και απεργίες θα συνεχίσουν να πραγματοποιούνται, ως τις αρχές του 1907.

Οι απώλειες της επανάστασης ήταν μεγάλες, 15.000 νεκροί, 20.000 τραυματίες, 79.000 κρατούμενοι. Όπως αναφέρει ο Τρότσκι: «Τα γεγονότα του 1905 στάθηκαν ο πρόλογος των δυο επαναστάσεων του 1917. Ο πρόλογος έκλεινε κιόλας μέσα του όλα τα στοιχεία του δράματος, μόνο που δεν έφταναν ως το βάθος». Πράγματι η επανάσταση του 1905 είχε ρίξει στέρεα θεμέλια για την ανατροπή της μοναρχίας, για την εκπλήρωση των αιτημάτων των εργατών και των αγροτών – αλλά δεν θα εκπλήρωνε τους στόχους της παρά 12 χρόνια αργότερα, το 1917.

Τους ρώσους μαρξιστές απασχόλησε όσο τίποτε άλλο ο χαρακτήρας της επανάστασης στη Ρωσία, ειδικότερα ποια τάξη θα αναλάμβανε την ηγεσία της – και πάνω σ' αυτό διαιρέθηκε το σοσιαλιστικό κίνημα. Όλες οι ομάδες συμφωνούσαν στον αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα/καθήκοντα της επανάστασης, αλλά διαφωνούσαν για την ηγέτιδα δύναμή της. Οι μενσεβίκοι θεωρούσαν πως θα έπρεπε να ηγηθεί η αστική τάξη, ενώ οι μπολσεβίκοι οι εργάτες και οι

αγρότες, χωρίς να διαχωρίζουν απόλυτα ποια από τις δύο τάξεις θα είχε το πάνω χέρι στη συμμαχία της «δημοκρατικής δικτατορίας του προλεταριάτου και των χωρικών». Αυτό το σύνθημα, καθώς και η θεωρητική επιχειρηματολογία του, οφειλόταν στον Λένιν. Σε αντίθεση με τους μενσεβίκους (που ο θεωρητικός τους Πλεχάνοφ καταπολέμωσε αδυσώπητα την «σφαλερή ιδέα ότι μπορούσε να επιτελεστεί επανάσταση χωρίς την αστική τάξη»), ο Λένιν είχε τη γνώμη ότι η ρωσική μπουρζουαζία ήταν ήδη ανίκανη να κατευθύνει την ίδια την επανάστασή της. Μόνο το προλεταριάτο και η αγροτιά σε στενή συμμαχία μπορούσαν να φέρουν ως το τέρμα τη δημοκρατική επανάσταση ενάντια στη μοναρχία και τους γαιοκτήμονες. Με τη νίκη αυτής της συμμαχίας θα εγκαθιδρύονταν, κατά τον Λένιν, μια «δημοκρατική δικτατορία», που όχι μόνο δεν ταυτιζόταν με τη δικτατορία του προλεταριάτου, αλλά το αντίθετο, αντιτασσόταν σ' αυτή, γιατί καθόριζε για καθήκον όχι την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, ούτε ακόμα και τη δημιουργία μεταβατικών μορφών προς μια τέτοια κοινωνία, μα μόνο «το ανελέητο καθάρισμα της κόπρου του Αυγείου του μεσαιωνισμού». Ο σκοπός της επαναστατικής πάλης οριζόταν ξεκάθαρα με τρία μαχητικά συνθήματα – λαοκρατική δημοκρατία, δήμευση των γαιών των ευγενών γαιοκτημόνων, οκτάωρο.

Τη φόρμουλα των μπολσεβίκων «Δημοκρατική Δικτατορία του Προλεταριάτου και της Αγροτιάς» ο Τρότσκι τη θεωρούσε ανεπαρκή, γιατί δεν προσδιόριζε με ακρίβεια ποια από τις δύο τάξεις θα κατείχε την πολιτική ηγεμονία στην άσκηση της κρατικής εξουσίας. Ο Τρότσκι απάντησε πρώτος σ' αυτό το πρόβλημα: ποια κοινωνική δύναμη θα ηγούνταν, με ποιες κοινωνικές δυνάμεις θα συμμαχούσε, κατ' επέκταση ποιο θα ήταν το πολιτικό εργαλείο της κυριαρχίας της.

Μονάχα ο Τρότσκι από το 1905 είχε διαφοροποιηθεί στο ζήτημα του χαρακτήρα της επανάστασης, διατυπώνοντας τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης, δηλαδή για την μετεξέλιξη της αστικής επανάστασης σε σοσιαλιστική. Κατά τον Τρότσκι το 1905 «... η συμμετοχή του προλεταριάτου σε μια κυβέρνηση είναι και αντικειμενικά πολύ πιθανή και επιτρεπτή καταρχήν μόνο **ως κυρίαρχη και ηγετική συμμετοχή**. Κάποιος βέβαια, θα μπορούσε να περιγράψει μια τέτοια κυβέρνηση ως τη δικτατορία του προλεταριάτου, της αγροτιάς και της διανοήσης ή ακόμα και ως κυβέρνηση συνεργασίας της εργατικής και της μικροαστικής τάξης. Ωστόσο το ζήτημα ούτως ή άλλως παραμένει: Ποιος θα ασκεί την ηγεμονία στην ίδια την κυβέρνηση, και μέσω αυτής στη χώρα; Όταν μιλάμε για εργατική κυβέρνηση, εννοούμε ότι η ηγεμονία πρέπει ν' ανήκει στην εργατική τάξη.» Στην προοπτική του Τρότσκι, ο ηγετικός ρόλος της επανάστασης δεν μπορούσε παρά ν' ανήκει στην εργατική τάξη, τη μόνη ικανή να συσπειρώσει γύρω της την αγροτιά.

Πράγματι, η θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης επιβεβαιώθηκε το 1917, με την κατάκτηση της εξουσίας από τα Σοβιέτ και το μπολσεβίκικο κόμμα και την εγκαθίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους στην ιστορία.

■ Πασουλίν Μπουμπουλίμα

Το Χαλέπι έπεσε - Η Συρία διαμελίζεται

■ Κώστας Δικαίος

Λίγο πριν το τέλος του 2016 ο συριακός στρατός ανακοίνωσε την **πλήρη ανακατάληψη του Χαλεπιού** από τους αντάρτες, μια μεγάλη νίκη του Άσαντ και των συμμάχων του (Ρωσία, Ιράν και Χεζμπολάχ του Λιβάνου), που πιθανά θα οδηγήσει και σε ευρύτερες εξελίξεις στον πόλεμο στη Συρία.

Το Χαλέπι είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Συρίας, ένα από τα σημαντικότερα πολιτισμικά κέντρα της περιοχής και, πριν τη λαϊκή εξέγερση ενάντια στο δικτατορικό καθεστώς Άσαντ το 2011, ήταν η οικονομική πρωτεύουσα της χώρας.

Όταν το 2012 απελευθερώθηκε από τον καθεστωτικό έλεγχο, το Χαλέπι ήταν το σύμβολο της δημοκρατικής εναλλακτικής λύσης στη Συρία, αφού εκεί συνυπήρχαν σουνίτες, σίιτες, χριστιανοί, Άραβες και Κούρδοι, που προσπαθούσαν να εγκαθιδρύσουν ένα νέο μοντέλο. Η εξέλιξη όμως της εξέγερσης έλαβε άλλη δυναμική, που δεν επέτρεψε κάτι τέτοιο.

Ο αραβικός εθνικισμός, που κυβερνούσε στη Συρία γύρω από το κόμμα Μπάαθ με μια παναραβική ιδεολογία, παρότι επικράτησε ταυτόχρονα σε Ιράκ και Συρία, ποτέ δεν μπόρεσε να ενοποιήσει τους Άραβες. Στηρίχτηκε στην προνομιακή σχέση με μια εθνοκορησκεινική μειονότητα (τους αλαουίτες, που είναι πολύ κοντά στους σίιτες) και στην καταπίεση των υπολοίπων, τον προσεταιρισμό τοπικών φυλάρχων και θρησκευτικών ηγετών και την εγκαθίδρυση ενός άκρως αυταρχικού κράτους, με άξονα τον στρατό. Τα τελευταία χρόνια εφάρμοζε και νεοφιλελεύθερες πολιτικές, αποτυγχάνοντας να δημιουργήσει ένα πολιτικό περιβάλλον ανεκτό από τους εργαζόμενους και τη νεολαία, και δεν διέθετε καμιά ασφαλιστική δικλείδα. Έτσι, το καθεστώς Άσαντ απάντησε στην εξέγερση με στυγνή καταστολή και αυτή αναγκαστικά μετατράπηκε σε εμφύλιο πόλεμο, αφού οι μάζες πήραν τα όπλα.

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές θεωρούσαν τα καθεστώτα της Μέσης Ανατολής – παρά το γεγονός ότι συνεργάστηκαν μαζί τους για πολλές δεκαετίες, ακόμα και όταν αυτά έπαιζαν και με το μπλοκ της ΕΣΣΔ – ως βαρίδια για την εξέλιξη της πολιτικής, πολιτιστικής και οικονομικής παγκοσμιοποίησης, την οποία

προώθησαν στην περιοχή ενάντια στη συμμαχία Ιράν-Συρίας-Λιβάνου (Χεζμπολάχ), που απειλούσε και το Ισραήλ. Έτσι, επιχείρησαν να αξιοποιήσουν την εξέγερση στη Συρία για να δημιουργήσουν ένα δυτικόφιλο κράτος. Η ανάμειξή τους με όπλα και πολιτική ενίσχυση χαρακτηρίστηκε από την ευκολία να καταστραφούν οι προηγούμενες ισορροπίες αλλά και την αδυναμία να δημιουργηθούν νέες, όπως έγινε και στο Ιράκ. Στο ερώτημα ποιες ελίτ και με ποιο ιδεολογικό-κοινωνικό θεμέλιο θα αντικαταστήσουν τα παλιά καθεστώτα, δεν υπήρχαν άμεσες απαντήσεις και ακολουθήθηκε μια αλλοπρόσαλλη τακτική. Στήριξαν τις τζιχαντιστικές οργανώσεις, με αποτέλεσμα τη δημιουργία του Ισλαμικού Κράτους (ΙΚ), ενώ στη συνέχεια ενισχύθηκαν επιλεκτικά οι Κούρδοι ενάντια στο ΙΚ και τμήματα του Ελεύθερου Συριακού Στρατού ενάντια στον Άσαντ.

Οι περιφερειακοί παίκτες Τουρκία, Σαουδική Αραβία και Κατάρ επένευσαν ενισχύοντας τη δημιουργία τζιχαντιστικών οργανώσεων, αφού το σουνιτικό τόξο που αντιπροσωπεύουν αντιτίθεται στο σιιτικό Ιράν-Άσαντ-Χεζμπολάχ. Έτσι, διέλυσαν τον κοσμικό χαρακτήρα της συριακής άνοιξης και ακύρωσαν τα αιτήματα για δημοκρατία, βιοτικό επίπεδο και κοινωνική δικαιοσύνη, υποβαθμίζοντας την σε θρησκευτική σύγκρουση. Μετέτρεψαν τις διαδηλώσεις και τον ανταρτοπόλεμο στην ύπαιθρο σε εμφύλιο πόλεμο μέσα στις πόλεις. Απέκλεισαν τις κοσμικές δυνάμεις, με αποτέλεσμα να χάσουν οι εξεγερμένοι τη συμπάρσταση της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Εγκαθίδρυσαν σε διάφορες «απελευθερωμένες» περιοχές καθεστώτα πιο αντιδημοκρατικά από τον Άσαντ. Αχρήστευσαν τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό και κάθε προσπάθεια ανθρώπων των γραμμάτων και των τεχνών, με το πρόσχημα ότι δεν ήταν γνήσιοι μουσουλμάνοι και πιθανά πρώην Μπααθιστές. Διασπάθισαν τη διεθνή «βοήθεια» για να ισχυροποιήσουν τη θέση τους απέναντι όχι μόνο στον Άσαντ αλλά και μεταξύ τους και έτσι αύξησαν την εξάρτηση του συριακού λαού από τους ιμπεριαλιστές και τους περιφερειακούς παίκτες.

Η έλλειψη σχεδίου των δυτικών ιμπεριαλιστών οδηγεί σε μια προσπάθεια παράτασης της τραγικής αιματοχυσίας μόνο και μόνο για να αποτραπεί ο αντίπαλος ιμπεριαλισμός να βρεθεί σε πλεονεκτική θέση. Η άρνηση των ΗΠΑ (λόγω προτεραιότητας στο μέτωπο της Κίνας) και η αδυναμία των Ευρωπαίων (λόγω κόστους) να στείλουν στρατό στη Συρία μετέτρεψε τον εμφύλιο σε διεθνή πόλεμο δια αντιπροσώπων.

Οι ρώσοι ιμπεριαλιστές και το Ιράν είχαν εξαρχής πιο ξεκάθαρη στόχευση και έτσι βρίσκονταν σε πλεονεκτική θέση σε σχέση με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και την Τουρκία. Οι Ρώσοι επιδιώκουν τη διατήρηση των βάσεων και της οικονομικής και πολιτικής τους επιρροής στην περιοχή των πετρελαίων αλλά και την αναβάθμισή τους σε παγκόσμιο επίπεδο, ως ιμπεριαλισμός που μπορεί να διαμορφώνει τις εξελίξεις και να επιβάλλει λύσεις, σε μια περιοχή όπου οι ΗΠΑ αποτυγχάνουν να σταθεροποιήσουν οτιδήποτε (Ιράκ, Συρία, Λιβύη, Υεμένη!). Το Ιράν θέλει να διατηρήσει τη συμμαχία με Ιράκ-Συρία (Άσαντ)-Λίβανο, που του δίνει διέξοδο στη Μεσόγειο και το βοηθάει να παίξει ως περιφερειακός παίκτης με Ρωσία και Κίνα, ενώ υποβαθμίζει το σουνιτικό τόξο της Σαουδικής Αραβίας (με την οποία βρίσκεται σε ανοιχτή σύγκρουση στην Υεμένη) και των εμιράτων του Κόλπου. Επωφελήθηκε από τη συμφωνία για τα πυρηνικά με τους ιμπεριαλιστές, που οφείλεται στην τάση απαγκίστρωσης των ΗΠΑ από τη Μ. Ανατολή, με στόχο την ενίσχυση του μετώπου ενάντια στην Κίνα.

Η στρατιωτική επέμβαση Ρωσίας και Ιράν έδωσε τη χαριστική βολή στην εξέγερση και επέβαλε μια σημαντική νίκη του Άσαντ. Σημαντικό ρόλο έπαιξε και η αλλαγή στάσης της Τουρκίας, που μέχρι πριν λίγο καιρό στήριζε τους αντάρτες στο Χαλέπι, συγκρουόταν με τη Ρωσία ζητώντας την ανατροπή του Άσαντ και επεδίωκε τη δημιουργία μιας ελεγχόμενης από την ίδια περιοχής. Τώρα όμως, λόγω των προβλημάτων στο εσωτερικό (πραξικόπημα, ασταθής σχέση με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, εξέγερση Κούρδων, τυφλά χτυπήματα από το ΙΚ), του κινδύνου δημιουργίας αυτόνομης περιοχής των Κούρδων στη Συρία και των οικονομικών προβλημάτων από τη σύγκρουση με τη Ρωσία, ήρθε σε συνεννόηση με τους Ρώσους.

Η Τουρκία μοιάζει να «εγκατέλειψε» τους δυτικούς, τους οποίους κατηγορεί για εξοπλισμό των κούρδων «τρομοκρατών» του PYD και των λαϊκών πολιτοφυλακών YPG και δέχτηκε να καθίσει στο ίδιο τραπέζι με το Ιράν (αφήνοντας έξω Σ. Αραβία και ΗΠΑ) για την επεξεργασία μιας συμφωνίας για τη Συρία. Πρώτα αποτελέσματα ήταν η εγκατάλειψη του Χαλεπιού από τους αντάρτες, η ανακούφιση της πολιορκίας κάποιων χωριών της Χεζμπολάχ από τους τζιχαντιστές της Τζάις αλ Φατάχ (συμμαχία ισλαμικών οργανώσεων) και η εξασφάλιση για τον τουρκικό στρατό του ελεύθερου για την κατάληψη των πόλεων Αλ Μπαμπ από το ΙΚ και Μανμπίτζ από τους Κούρδους, ώστε να εμποδίσει τους Κούρδους να ενωθούν στα βόρεια συρι-

ακά σύνορα και ταυτόχρονα να ενισχύσει τους τουρκογενείς αντάρτες στην περιοχή.

Οι συνομιλίες μεταξύ ανταρτών και κυβέρνησης Άσαντ, υπό την αιγίδα Ρωσίας-Τουρκίας-Ιράν, εξασφάλισαν τη συναίνεση του ΟΗΕ και θα συνεχιστούν στην Ασάνα του Καζακστάν. **Η λήξη του συριακού εμφυλίου είναι όμως πολύ δύσκολη για πολλούς λόγους.** Πρώτον, γιατί είναι απίθανο να εγκαταλείψουν την περιοχή στα χέρια Ρώσων και Ιρανών οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, οι οποίοι βρίσκονται σε μια μεταβατική περίοδο λόγω της αλλαγής της αμερικανικής ηγεσίας (ο Τραμπ έχει δηλώσει την ανάγκη συνεργασίας με τους Ρώσους αλλά και την ταυτόχρονη αντίθεσή του προς το Ιράν!!) και των πολλών εκλογικών αναμετρήσεων στην Ευρώπη, σε συνδυασμό με τα τρομοκρατικά χτυπήματα του ΙΚ. Ωστόσο, θα υπάρξουν άφθονες ευκαιρίες για να ξαναμπούν στο συριακό κουβάρι, ενώ σε Ουκρανία (δοκιμές βαλλιστικών πυραύλων), βαλτικές χώρες (στρατός του ΝΑΤΟ) και Καλίνινγκραντ (ρωσικοί πύραυλοι S-400 ενάντια στην πυραυλική ασπίδα των ΗΠΑ) η ένταση αυξάνεται!!

Δεύτερον, στις συμφωνίες δεν συμμετέχουν οι Κούρδοι του PYD, αφού κανένας από την αντιπολίτευση αλλά και ο Άσαντ (παρά την ιδιότυπη εκεχειρία που έχει συμφωνήσει μαζί τους προκειμένου να στρέψει δυνάμεις αλλού) δεν δέχεται οποιασδήποτε μορφής αυτονομία των Κούρδων. Ωστόσο, οι YPG έχουν περικυκλώσει τη Ράκα (πρωτεύουσα του ΙΚ), ενισχύονται από τις ΗΠΑ, ενισχύουν τις δομές δημοκρατικής αυτονομίας στις περιοχές τους και βέβαια δεν πρόκειται να αφήσουν να χαθεί η ευκαιρία για μια αυτόνομη κουρδική περιοχή στη Συρία.

Τρίτον, οι περιφερειακοί παίκτες εξακολουθούν να βρίσκονται σε σύγκρουση (Ιράν - Σ. Αραβία), η λεγόμενη αντιπολίτευση είναι διαιρεμένη σε πολλά κομμάτια και βέβαια το μελλοντικό καθεστώς και η τύχη του Άσαντ παραμένουν μεγάλο αγκάθι.

Η πτώση του Χαλεπιού, με τεράστιο κόστος σε ανθρώπινες ζωές και μεθόδους ολοκληρωτικής και απάνθρωπης σφαγής, **δεν μπορεί να θεωρηθεί θετική εξέλιξη για την παγκόσμια ταξική πάλη.** Παρά τον αναμφισβήτητο εκφυλισμό της συριακής άνοιξης και παρότι πολλοί είδαν τη νίκη του Άσαντ σαν ελπίδα για τερματισμό του εμφυλίου, πρόκειται για το τραγικό τέλος μιας επανάστασης, με την επικράτηση ενός δικτατορικού φιλοϊμπεριαλιστικού καθεστώτος, εξαιτίας της αδυναμίας των σύριων εργαζόμενων και νεολαίας αλλά και του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος να προβάλουν τις δικές τους αξίες, να επιβάλουν τις δικές τους κοινωνικές και πολιτικές λύσεις.

Η Συρία μοιράζεται σε σφαίρες επιρροής, όμως οι τεράστιες αντιθέσεις παραμένουν και επομένως η θυσία του Χαλεπιού είναι δύσκολο να φέρει μια έστω και διαμελισμένη ειρήνη.

